

DIPLOMKY AVU 2026

OKO BOUŘE

AVU GRADUATES
EYE OF THE STORM

18.-29.06.2026

PAVLA BASTLOVÁ	MARTIN ŘEZÁČ
FILIP BRANDEJSKÝ	ERFAN SABZIPOOR
RADIM BROŽ	NINA SIBINSKÁ
KRISTÝNA CVEJNOVÁ	KEYA SINGH
VOJTĚCH ČEPELÁK	ENISA SKOKO
MATYÁŠ FIALA	VIKTORIE SOUČKOVÁ
PAVEL GERYK	ALEXANDRA SUROVKOVÁ
JIŘÍ GRUBER	MICHAL ŠEFRÁNEK
MATĚJ HANUSCH	MARTINA ŠIKULOVÁ
ONDŘEJ HANUŠ	JÁCHYM ŠIMEK
VOJTĚCH HLAVÁČEK	BARTOLOMĚJ ŠOLC
JAKUB HONS	EMMA ŠTĚPÁNOVÁ
TINA HREVOŠOVÁ	RACHAEL THORLEIFSON
MATOUŠ KAŠPAR	DAVID TUREK
EVA KLEČKOVÁ	KAREL VLADYKA
DEMIAN KOVALOV	MARKÉTA VYCHODILOVÁ
MATOUŠ KUČERA	VAVŘINEC VYORAL
KLÁRA KUSÁ	DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
ANNA LOUDOVÁ	ANTONÍN ZÁVODNÝ
VIKTORIE MAJOBEROVÁ	
MIROSLAVA MARTINCOVÁ	
EVE DAVID PATERSON MILLER	
MARTIN MLATEČEK	
MATĚJ PAVELKA	
TADEÁŠ POCHMAN	
VIKTOR PROKOP	
EMA PROSOVÁ	
LUKÁŠ PRUDÍK	
MATĚJ PŠENIČKA	
POLINA REVUNENKO	
AMÁLIE RYBÁKOVÁ	
ŠIMON RYCHLIK	

Oko bouře – zastřešující koncept letošní diplomantské výstavy na Akademii výtvarných umění v Praze – odkazuje na stav uprostřed cyklonu, kde se nachází klidné počasí a mírný vítr a o něco nižší tlak než všude kolem. Prostředí vysoké umělecké školy někdy inklinuje k takovému mikro-klimatu. V ateliéru, stejně jako v oku uragánu, paradoxně najdeme ticho a relativní klid, zatímco ničující síla větru a přívalů deště se točí kolem.

Jako výstavní projekt se *Oko bouře* obrací k pomyslnému prostoru takového ateliéru, kde se očekávání a tvůrčí napětí potkávají s proudem myšlenek, pocitů, útržků minulosti a s imaginací. Tento vír se pak zhmotňuje v náčrtech tužkou a v doteku s materiálem, než umělecké dílo dostane konkrétní formu. Oko samo o sobě je symbolem rozjasnění, hlubšího vhledu, ale také všudypřítomnosti mimesis – upřednostnění vidění před ostatními typy poznání. Když tvoříme, tak se zdánlivě soustředíme hlavně na sebe, ale podvědomě se často zároveň obracíme k mnohovrstevnatým systémům a vztahům našich a jiných světů, kde vidění je pouze jedním z mnoha aspektů tohoto procesu. V okamžiku nápadu čas plyne jinak a někdy se ztrácí pod rukama, jindy se roztahuje, atmosféra houstne. Podobně jako v bouři se v umění skrývá nepředvídatelnost – příslib i očekávání něčeho nového jsou často podmíněny destrukcí toho, co leží v cestě.

Obzvláště v posledních letech nám určitý typ zaujetí do jisté míry zprostředkovávají nekonečné interakce s našimi obrazovkami. I tam se nachází určitý typ bezčasí, v jehož podivnosti zapomínáme na hodnotu své pozornosti a času a na jejich nedostatek. Chatbot ukonejší – dopíše, či dokonce vymyslí písemnou práci, diagnostikuje a uklidní rozbouřené emoce, napíše dlouho odkládaný e-mail. Každý prompt osciluje v sítích abstrakce, infrastruktur datových center, v predikci lingvistických modelů, až nám nabídne personalizované rozřešení. Mezitím se na pozadí tiše přemisťují hektolitry vody – *to cool your mind* –, je třeba ochladit také sítě infrastruktur a datových generátorů. V pomyslné bouři rotujících memů, zpráv z válečné fronty na Ukrajině, v Palestině, Íránu a jinde, návodů na looksmaxxing či nabídek výplně rtů nám ChatGPT s podlézavou personalizací nabízí řešení na míru, předvídané ještě předtím, než nás napadne samotné, a organizaci roztroušených myšlenek.

Jak si tedy najít cestu k rozjasnění a jak se ujistit, že bude opravdu naše vlastní – kde hledat místa obnovy? Podobně jako celý ekosystém bouře, navazující na klimatické podmínky počasí, větrů a geologie, je umělá inteligence něčím, co narušuje naše přemýšlení o lidském měřítku. Timothy Morton vnímá umělou inteligenci stejně jako počasí, satelitní sítě či radioaktivitu jakožto hyperobjekt – propojení mnohočetných systémů, konceptů, sítí bez pevné lokace, ahistorických, ale přesto pohlcujících naši každodennost. Pozice hyperobjektů je v čase i prostoru abstraktní a vymyká se nastavení jednoduchého vztahu, protože jsou často zakoušeny pouze po částech, fragmentárně – bouře je součástí globálního oteplování, které propojuje historii planety s komplexními, člověkem způsobenými změnami. Také prostředí a studium na vysoké umělecké škole, za níž stojí celé dějiny umění, s kánonem a estetickou tradicí, se po úvodní adaptaci na ateliérové klima na AVU pro některé studující stává až po dobu šesti let každodenností.

Kromě výjimečných událostí je naše každodenní zkušenost počasí, tak i docházky do ateliérů školy po počátečním přizpůsobení do jisté míry banální. Stejně tak i naše interakce s umělou inteligencí se stávají tak samozřejmé, že zapomínáme na enormitu procesů a změn, které naše prožívání světa utváří. Do jisté míry jsme vždy zároveň mikro i makro, zaplňující celou planetu, všudypřítomní, propletení, v infrastruktuře, v obrazech, naše životy sytí data a lidská přítomnost se rozpíná v modelech a vizualizacích prostoru a času.

Pouze v náhlých extrémních událostech – když tornádo srovná se zemí vesnice na jižní Moravě či Grok App AI svlékne do naha i někoho, koho důvěrně známe – dokážeme rozpoznat momenty hluboké změny. V tomto smyslu nastává krize lidského měřítko: výše zmíněný pocit všudypřítomnosti nahrazuje bezmoc tváří v tvář komplexitě vztahů a sítí. Ve chvílích krize se náš pocit kontroly najednou ukazuje jako iluzorní. V abstraktních systémech, které nejsme schopni postihnout ani kontrolovat, se naše přítomnost stává mikroskopickou, jako kapky deště nesoucí prvky plutonia. Umělá inteligence nám v těchto momentech úzkosti ze změny rozměru nabízí na míru ušitou útěchu, okamžitě, optimalizovaně a automatizovaně přijetí.

V mikroklimatu oka bouře je moment změny často stěžejně postřehnutelný. Na rozdíl od umělé inteligence nám umění – a potažmo i tak důležitá událost jako diplomantská

výstava – vždy nedává okamžité odpovědi a bezprostřední uspokojení. V uměleckém procesu je okamžik rozjasnění a příslibu či potěšení z vlastního díla prchavý a nepředvídatelný – jako vítr v bouři odejde stejně rychle, jako přijde, bez naší kontroly. Někdy tento pocit nastane sdílením s ostatními už v době diplomantské výstavy, jindy se ukáže v nečekané chvíli pár let po ukončení umělecké školy. Vítr je ovšem vždy připomínkou, že zde existuje konkrétní krajina, která utváří atmosférické podmínky pro jeho vznik. Díla v diplomantské výstavě se odvíjejí nejen od nápadu, ale i od možností materiální realizace, včetně těch finančních.

Kurátorským záměrem letošní výstavy je pečování o umělecké mikroklima jako o prostor, který umožňuje vyústění dlouholeté snahy diplomujících. V určitém smyslu se letošní „počasí“ školy pozoruhodně odráží v materiálním ukotvení a v množství sochařských prací, ale také v důrazu na zvukové formy instalace. Možná i jako odpověď na snadnou dostupnost, tvorbu a automatizaci obrazů se tento absolventský ročník vyznačuje odmítnutím jednoduchého přejímání obrazů z digitálního světa. Text Denisy Michalinové *Infrastruktura vykloubené doby*, který vznikl specificky pro tuto publikaci, tak přemýšlí o uměleckých strategiích, jež leží za hranicemi binárního odmítnutí či bezhlavého přijetí umělé inteligence.

Svět automaticky generovaných a sdílených obrazů tak nemizí, naopak je všudypřítomný. Je ale spíše podroben účelovému rozkladu či rukodělnému zpracování, často ve formě náhody či osobní reakce na množství nabízených podnětů. Přesycení dneška se ukazuje ve vztahu k věcem, jež nás obklopují, a k jejich vlastnictví. Množství osobních předmětů, které hromadíme a které jsou často už ve chvíli nákupu odpadem, tak pro současnou generaci do určité míry určuje materiální vnímání světa. Přemýšlení o přesycení definuje také náš vztah k tělu. Obrazy všech typů těl, pornografie či sexu nikdy nebyly tak dostupné, zároveň jsme každodenně disciplinováni bouří nabídek dokonalých tělesných norem. V tomto smyslu se těla v dílech diplomatstva často posouvají na hranici groteskního v tradici queer a feministického umění.

V návaznosti na často opakovaná témata, která umělecká tvorba přináší, katalog obsahuje odpovědi na otázky, jež vplynuly i z předběžných diskusí a osobních schůzek s diplomujícími. Do určité míry jsme se účelově ptali na věci téměř banální, ale o to více komplikované. Co dnes v umění či architektuře považujeme za vyčerpané nebo nudné, i když se to na umělecké scéně stále objevuje? Odpovědi, které autorsky zpracovala Elena Pecénová, se tak stávají generačním průřezem, nejistou statistikou.

Má být umění krásné a co je to vlastně v tomto kontextu ošklivost? Mění léta studia na AVU přemýšlení o těchto kategoriích? Můžeme po dvacátém století, vyčerpaném neustálými pokusy o novost, dnes rebelovat pouze opakováním? Někteří letošní diplomující přetvářejí ikony od Michaela Jordana po svatého Huberta, spirituální symboly i odkazy k dějinám umění, sbírají již použité materiály a nechávají na ně padat prach. Má ovšem smysl dělat umění, když hoří svět a dochází k automatizaci těch nejnítěrnějších forem zkušenosti, jako je láska? Jiné diplomující vede pomyslná bouře komodit a vjemů ke zvnitřnění – navracení se k paměti, pozorování plenéru, hledání vnitřní rovnováhy a osobních forem spirituality.

Odchod z AVU je pro diplomující novou životní etapou a v tomto smyslu je příprava výstavy předzvěstí pomyslné bouře. V době vzniku textu (březen 2026) sledujeme útok na nezávislou kulturu u nás i v sousedních zemích – jaké bude počasí pro nastupující uměleckou generaci? Bouře se jako energie prolévá našimi těly do těl planetárních. Vítr, větráky, vítr v metru, větrné turbíny, *Větrná hůrka*... V přípravách výstavy i ve společných setkáních jsme hledali pauzy, momenty zlehčení. Jak si vyférovat vlasy a zároveň se vyfotit na selfie do katalogu? Humor v ohledu na budoucnost ukazuje odpověď Filipa Brandejského na otázku prozatím nesplněných uměleckých ambicí:

„Jako každý z velikánů mám v plánu realizovat svůj autoportrét, nicméně zatím jsem se neodvážil udělat něco tak velkolepě děsivého a strašidelného. Možná tak ušetřím budoucí generace.“

Okou bouře dává prchavému momentu intimního prožívání umění ve školním ateliéru příslib vytvoření míst pro společné sdílení. Poděkování za vytvoření tohoto prostoru náleží vedle diplomujících a jejich pedagožek a pedagogů také ostatním na AVU, kteří k *Okou bouře* přispěli, zejména realizačnímu týmu výstavy – Veronice Zapatové, Vítu Novákovi, Evě Ellingerové, Piotru Sikorovi a Vlastě Elmerové.

Společně doufáme, že diplomantská výstava nezůstane místem ustanoveného náhledu, ale spíše neklidným počasím, mapováním budoucího potenciálu, transformace a risku. Svě místo tu má i zklamání, jež je na rozdíl od automatizace nedílnou součástí nejen umění, ale i autentických lidských vztahů. Je to místo, které je do jisté míry nezbytné – absence zklamání by znamenala jen to, že naše naděje nebyly dostatečně vysoké.

Hana Janečková, kurátorka

SLOVO REKTORA

Výstavy diplomových prací na Akademii výtvarných umění v Praze jsou víc než jen pouhou „výstupní kontrolou“, stvrzující základní kompetence současných absolventů a absolventek. Má již tradičně podobu skupinové výstavy, která na pár dní promění budovu školy v galerii. Nalezneme na ní aktuální výtvarný jazyk (nebo jeho popírání), sledujeme snahu vypořádat se s palčivými otázkami dneška, objevujeme jednotlivé osobnosti a výjimečné přístupy. Především ale představuje generační portrét, jenž se s přibývajícím časem bude víc a víc zaostřovat a s odstupem času získá unikátní vypovídající hodnotu o nastupujícím českém umění.

Tento text však vzniká ještě před samotnou výstavou, dokonce ještě předtím, než jsou díla, jež na ní budou prezentována, dokončena. Budoucnost (naštěstí) zůstává stále o krok před námi. Děkuji pedagožkám a pedagogům za jejich dlouholetou práci, děkuji všem, kdo se na výstavě podíleli, především jednotlivým studentkám a studentům. A děkuji i vám, kdo se o tvorbu nastupujících generací zajímáte. Teprve vaší reflexí získá svůj plný tvar a svou hodnotu.

Tomáš Pospiszyl, rektor

1. OTÁZKA: MUSÍ BÝT UMĚNÍ KRÁSNÉ?

Od absolutní krásy až po pozlacené hovno. Anketa o tom, proč je krása v současném umění podezřelá, kdy se stává tajnou zbraní a proč někdy nejvíc milujeme věci, které v nás nejdřív vzbudily odpor.

EVA KLEČKOVÁ
Ne, nemusí. Spíš naopak. Ne že by krása vadila, ale neměla by maskovat prázdnotu.

FILIP BRANDEJSKÝ
Umění by mělo být takové, jaké je. Upřímné, autentické, vysoké i nízké, krásné i neohrabané, kontroverzní i konzervativní – prostě jakékoli. Stačí, když na mě nebude štěkat.

BARTOLOMĚJ ŠOLC
Na umění mám rád, že nemusí být nijaké.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ
Na AVU jsem se naučila, že o kráse toho víme velmi málo a je důležité se řídit intuicí.

PAVEL GERYK
Podle mě má mít umění hlavně náboj a divák v něčem oslovit nebo vyprovokovat, aby se na věci podíval z jiného úhlu.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ
Nemyslím si, že by krása měla být základním požadavkem. V kontextu mé diplomové práce by byla spíš podezřelá.

KLÁRA KUSÁ
Závisí od toho, čo sa myslí pod pojmom „krásne“. Ak vezmeme do úvahy Kantovu definíciu krásy, ktorá je už dávno prekonaná, myslím si, že umenie musí byť všetko, len nie krásne.

JIŘÍ GRUBER
Mám za to, že umění ani architektura krásné být nemusí. Nebo přesněji řečeno – kategorie krásného je dle mého částečně dána společenskou shodou, do níž se promítají i dějinné a kulturní vlivy, a v nejzazších případech může mít dokonce co do činění se společenskou a kulturní hierarchií.

MATOUŠ KAŠPAR
Krásu nebo ošklivost nevnímám jako hodnotící kategorie, které určují kvalitu díla, ale spíš jako vyjadřovací prostředky.

MATYÁŠ FIALA
To je trochu zvláštní otázka. Je to sice klíšé, ale myslím, že to, co je krásné, je subjektivní. Asi by se umění mělo spíš snažit o kultivaci, upřímnost a zodpovědnost vůči sobě i vůči diváctvu.

KEYA SINGH
Je hezké, když jsou věci krásné, ale začíná být únavné, když se krása omezuje jen na určité škatulky.

VOJTĚCH ČEPELÁK
Myslím, že existuje něco jako absolutní krása. Někteří mají dar krásy v různých věcech rozeznávat, vidět ji. Vidět a poznat ji ale neznamená umět ji vytvořit.

MATOUŠ KUČERA
Krása není jen líbivost, je to pravda ukrytá pod nánosem špíny.

TADEÁŠ POCHMAN
Krása je vnitřní schopnost vyrovnat se s nejtěžšími výjevy světa.

VIKTOR PROKOP
Často se pro mě stanou nejzajímavějšími ta díla, ke kterým nejprve cítím odpor nebo odstup. Až když se jim snažím porozumět a zažít, co je v nich přichystané, začne se měnit i moje vnímání. Proto mám pocit, že každé umění je ve skutečnosti krásné, protože proměňuje můj vztah ke světu.

EMA PROSOVÁ
Krása je pocit, který vyvolává svět – může být v nedokonalosti, v křehkosti okamžiku nebo ve zkušenosti.

MATĚJ PAVELKA
AVU mi posunula pohled od formální krásy k tomu, co je v díle konkrétní, a umožnila mi soustředit se na proces spíše než na vzhled.

JÁCHYM ŠIMEK
Umění může být krásné a ošklivé zároveň.

DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
Krása se dá použít jako tajná zbraň, jak konfrontovat diváka s nepohodlným obsahem.

ENISA SKOKO
Pro mě je krásné už jen to, že něco stále vzniká.

KAREL VLADYKA
Oceňuji krásu jako estetickou kvalitu, takové umění má v mém okolí rozhodně své místo. Na druhou stranu jsem na jedné z klauzurních výstav, inspirován filmy Johna Waterse, vystavil své pozlacené hovno, což zpětně reflektuji trochu rozpačitě, ale s úsměvem.

EVA KLEČKOVÁ

No, art doesn't have to be beautiful. Quite the opposite, actually. It's not that beauty is a bad thing, but it shouldn't mask emptiness.

FILIP BRANDEJSKÝ

Art should be just as it is. Honest, authentic, highbrow and lowbrow, beautiful and clumsy, controversial and conservative – simply anything. As long as it doesn't bark at me.

BARTOLOMĚJ ŠOLC

What I like about art is that it doesn't have to be anything.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ

At AVU, I learned that we know very little about beauty and that it's important to follow your intuition.

PAVEL GERYK

In my opinion, art should above all have energy and speak to the viewer in some way or provoke them to look at things from a different angle.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ

I don't think beauty should be a fundamental requirement. In the context of my thesis, it would be rather suspicious.

KLÁRA KUSÁ

It depends on what is meant by the term "beautiful". If we consider Kant's definition of beauty, which has long been outdated, I think art must be anything but beautiful.

JIŘÍ GRUBER

I believe that neither art nor architecture needs to be beautiful. Or, to be more precise – the category of the beautiful is, in my view, partly determined by social consensus, which is also shaped by historical and cultural influences and in extreme cases may even have to do with social and cultural hierarchies.

MATOUŠ KAŠPAR

I do not perceive beauty or ugliness as evaluative categories that determine the quality of a work of art, but rather as means of expression.

MATYÁŠ FIALA

That's a bit of a strange question. It's a cliché, but I think that what is beautiful is subjective. Art should probably strive more for refinement, sincerity and responsibility toward itself and toward the audience.

KEYA SINGH

It is nice when things are beautiful, but it becomes tiring when beauty is restricted to specific boxes.

VOJTĚCH ČEPELÁK

I think there is such a thing as absolute beauty. Some people have the gift of recognising beauty in various things, of seeing it. But seeing and recognising it doesn't mean being able to create it.

MATOUŠ KUČERA

Beauty isn't just about being pleasing to the eye; it's the truth hidden beneath a layer of grime.

TADEÁŠ POCHMAN

Beauty is the inner ability to cope with the world's most difficult images and scenarios.

VIKTOR PROKOP

Often, the works of art that initially repel me or make me feel distant are the ones that end up being the most interesting to me. Only when I try to understand them and experience what they have in store does my perception begin to change. That is why I feel that all art is, in fact, beautiful, because it transforms my relationship with the world.

EMA PROSOVÁ

Beauty is a feeling evoked by the world – it can be found in imperfection, in the fragility of a moment, or in an experience.

MATĚJ PAVELKA

AVU shifted my perspective from formal beauty to what is concrete in a work of art and allowed me to focus on the process rather than the appearance.

JÁCHYM ŠIMEK

Art can be beautiful and ugly at the same time.

DOMINIKA VYSKOČILOVÁ

Beauty can be used as a secret weapon to confront the viewer with uncomfortable content.

ENISA SKOKO

For me, the mere fact that something is constantly being created is beautiful.

KAREL VLADYKA

I appreciate beauty as an aesthetic quality and such art definitely has its place in my life. On the other hand, at one of my summative assessment exhibitions, inspired by John Waters' films, I exhibited my gold-plated turd, which I look back on with a bit of embarrassment, but with a smile.

QUESTION 1: DOES ART HAVE TO BE BEAUTIFUL?

From true beauty to gilded shit. A discussion of why beauty in contemporary art is suspicious, how it can be a secret weapon and why we sometimes love most what initially repelled us.

THE EYE OF THE STORM

The Eye of the Storm – the overarching concept of this year's diploma exhibition at the Academy of Fine Arts in Prague – refers to the centre of a cyclone, where the weather is calm and the wind is gentle. The Academy's environment sometimes tends toward such a microclimate. In the studio, just as in the vortex of a hurricane, we may find calm and quiet, in contrast to the destructive force of wind and torrential rain swirling around.

As an exhibition, *The Eye of the Storm* focuses on the studio as a space, where expectations and creative tension mix with a stream of thoughts, feelings, fragments of the past and imagination. This swirling vortex settles at first in pencil sketches and our encounters with material, before the artwork takes on concrete form. The eye itself represents clarity – deeper insight but also the omnipresence of mimesis – the prioritisation of sight over other ways of knowledge-forming. When we make art, while focusing on ourselves, we often subconsciously turn to the multi-layered systems and relationships of our own and other worlds. Seeing, however, is only one of many aspects of this process. When ideas and their resolution arrive, time flows differently; sometimes it slips through our fingers, other times it stretches out and the atmosphere thickens. Much like in a storm, there is a rapture and a degree of unpredictability in art – the promise and anticipation of something new are often contingent upon the destruction of what lies in the way.

Nowadays, there is a way in which we experience a similar kind of rapture through our endless interactions with the screens. There, too, lies a certain kind of timelessness, in whose strangeness we forget the value of our time and attention, and their scarcity. A chatbot provides comfort: it can complete or even compose an essay, help you analyse and calm turbulent emotions or write that email you've been putting off for so long. Every prompt oscillates within abstracted networks and data centre infrastructure, within the predictions of linguistic models, until it offers a personalised solution. Meanwhile, in the background, hectolitres of water move quietly, cooling your mind as it also cools the networks of infrastructure and data centres. In a thought storm of swirling memes, reports from the war zones of Ukraine, Palestine, Iran and elsewhere, videos of looksmaxxing and

advertises for lip fillers, ChatGPT offers us, with its sycophantic personalisation, tailor-made solutions – anticipated even before we think of them ourselves – making sense out of our scattered thoughts.

How can we find focus and clarity, and how can we ensure it is truly our own? Where can we find a moment of renewal? Much like the entire weather system of a storm, shaped by climatic conditions, winds and geology, artificial intelligence is something that disrupts our thinking about human scale. For Timothy Morton, artificial intelligence – just like the weather, satellite networks, or radioactivity – is a hyperobject: an interconnection of multiple systems, concepts and networks, without a fixed location; ahistorical, yet intertwined with the daily life. The position of hyperobjects is abstract in both time and space and defies simple categorisation, as they are often experienced only in parts, fragmentarily; a storm is an effect of global warming, which connects the planet's history with complex, human-made changes. Likewise, our time at the art academy – shaped by the entire edifice of art history and its aesthetic tradition – become, for some students, a daily reality for up to six years after their initial adaptation to the studio 'climate' of the Academy of Fine Arts.

Apart from exceptional events, our daily experience of the weather and going to the Academy's studio becomes, to a certain extent, mundane. Similarly, our interactions with artificial intelligence become so routine that we forget the enormity of the processes and changes in the background that shape our new experience of the world. To a certain extent, we are always simultaneously micro and macro, filling the entire planet, omnipresent, intertwined in infrastructure and images; our lives saturating with datasets while the human experience expands in models and visualisations of space and time.

Only as a result of extreme events – when a tornado destroys a village in South Moravia or the Grok AI app strips bare someone we know intimately – do we recognise what has profoundly changed. In this sense, it is a crisis of the human scale: our sense of omnipresence is replaced by helplessness in the face of the complexity of relationships and networks. In a crisis, our sense of control suddenly reveals itself to be illusory. In abstract systems

that we are unable to grasp or control, our presence becomes microscopic, like raindrops carrying traces of plutonium. In the moments of profound anxiety from this scale shift, artificial intelligence offers a tailor-made solace: immediate, optimised and automated acceptance.

In the microclimate inside the eye of the storm, the time of change is often barely perceptible. Unlike interactions with a chatbot, art – and by extension, such an important event as a diploma exhibition – does not always provide immediate answers and instant gratification. In the artistic process, the moment of clarity and promise – or satisfaction with one's own work – is fleeting and unpredictable. Like the wind in a storm, it departs as quickly as it arrives, beyond our control. Sometimes this feeling arises through sharing with others during the diploma exhibition; other times it emerges unexpectedly, a few years after graduating from art school. The wind, however, is always a reminder that there is a concrete landscape somewhere, forming the atmospheric conditions of its origin. The works in the diploma exhibition stem not only from an idea but also from the possibilities of material realisation, including financial ones.

The curatorial intention of this year's exhibition is to nurture an artistic microclimate, a space that allows for the culmination of the diploma students long-term thinking. In a certain sense, this year's 'weather' at the Academy is reflected in the emphasis on the materiality and abundance of sculpture, but also in the prevalence of sound-based installation. Perhaps as a response to the easy accessibility, production and automation of images, this year's diploma students have moved beyond a simple appropriation of images from the digital world. In this respect, Denisa Michalinová's text *The Infrastructure of Dislocated Reality*, written specifically for this publication, reflects on artistic strategies outside the binary rejection or mindless acceptance of artificial intelligence.

The world of automatically generated and shared images does not go away. On the contrary, it is ubiquitous. However, it is more often subjected to purposeful deconstruction or manual processing in the form of chance or a personal response to the multitude of stimuli

on offer. The present oversaturation manifests in our relationship to the things that surround us and their ownership. The abundance of personal items – treated as surplus goods that we accumulate, and which often become waste the moment they are purchased – determines, to a certain extent, this current generation's material perception of the world. Reflections on this oversaturation also define our relationship to the body. Images of all varieties of bodies, pornography and sex have never been so accessible. At the same time, we are disciplined daily by visual streams of "perfect" bodies. In this sense, the bodies in the diploma students' works often push the boundaries of the grotesque, drawing on the traditions of queer and feminist art.

Building on the frequently recurring questions that art practice brings forward, this publication offers some answers that also emerged from discussions and personal meetings with the diploma students. With Piotr Sikora, we intentionally posed questions that can be considered banal, yet are all the more complicated for it. What has become exhausted and boring in art or architecture today, even though we still see it in the art scene? The answers, edited by Elena Pecenová, are here as a form of a generational survey, an uncertain statistic.

Should art be beautiful and what is ugly? Does six years at the Academy of Fine Art change one's thinking about these categories? After the twentieth century, exhausted by its constant attempts at novelty, is it possible to rebel today only through repetition? This year's diploma students are reworking icons ranging from Michael Jordan to St. Hubert, spiritual symbols and references to art history; they collect used materials and let dust settle on artworks. But does it even make sense to make art when the world is on fire and even the most intimate forms of experience, such as love, are being automated? The onslaught of images, commodities and sensations leads others toward introspection: return to memory, observing the landscape, seeking inner balance, personal forms of spirituality.

Leaving the Academy of Fine Arts marks a new phase of life for graduating students and in this sense, the preparation of the exhibition is a very close to the anticipation of the storm. At the time of writing (March 2026), we are

witnessing an attack on independent culture both here and in neighbouring countries – what will the weather be like for the emerging generation of artists? The storm, as energy, flows through our bodies into the planetary. Wind, fans, gusts in the metro, wind turbines, *Wuthering Heights*... throughout the exhibition's preparation and in our joint meetings, we were looking for pauses and interruptions, for moments of lightness. How to blow-dry your hair while taking a selfie for the catalogue? When thinking about the future, those moments rise up, as in Filip Brandejský's response to the question of as-yet-unfulfilled artistic ambitions:

Like every great artist before me, I plan to create my own self-portrait, but so far, I haven't dared to make something so spectacularly dreadful and scary. Perhaps that will be a mercy for future generations.

The Eye of the Storm tries to capture a fleeting moment of intimate artistic experience in the Academy's studios, in the promise and space made by sharing. Credit for creating this space goes primarily to diploma students and their teachers, but also everyone at the AVU who contributed to *The Eye of the Storm*, particularly the exhibition's production team: Veronika Zapatová, Vít Novák, Eva Ellingerová, Piotr Sikora and Vlasta Elmerová.

Together, we hope that the diploma show will open such spaces beyond established perspectives: unpredictable weather, mapping future potential, possibilities of transformation while taking risks. There is also a place here for disappointment, which, unlike automation, is an integral part not only of art but also of authentic human relationships. It is a place which is to an extent necessary – a lack of disappointment would only mean that our hopes weren't high enough.

Hana Janečková, Curator

A WORD FROM THE RECTOR

The graduate diploma show at the Academy of Fine Arts in Prague is more than just a mere "final examination" confirming the basic competencies of current final year students. Traditionally, it takes the form of a group exhibition that transforms the Academy buildings into a gallery for a few days. Here, we encounter the contemporary visual language (or its negation), observe efforts to grapple with the pressing issues of today and discover individual personalities and exceptional ways of working. Above all, however, the exhibition presents a portrait of a generation that will become increasingly clear over time, one that, with the passage of time, will provide unique insight into the emerging Czech art scene.

This short text, however, is being written even before the exhibition itself, even before the works to be presented there are completed. The future (fortunately) remains one step ahead of us. My thanks go to all teaching staff for many years of their continuous work. I am deeply grateful to everyone who contributed to the exhibition, especially the individual students. My final thank you is reserved for those of you who are interested in the work of the upcoming generation. It is only through your reflection that it will take on its full form and value.

Tomáš Pospiszyl, Rector

2. OTÁZKA: MŮŽE DNES JEŠTĚ VZNIKOUT NĚCO NOVÉHO?

*Zapomeňte na radikální revoluce a tvarové exhibice.
Diplomující vnímají totální originalitu jako mýtus
a místo ní nabízejí citlivost, recyklaci a hledání
nových vztahů v již existujících strukturách.*

PAVLA BASTLOVÁ
Všechno už bylo. Já pracuji s remixy
a apropiacemi, vytvářím pocity.

VOJTĚCH ČEPELÁK
„Reject novelty, embrace tradition.“

MARTIN ŘEZÁČ
Nehledám revoluci v principech, které
jsou dané a funkční – kolo zůstane
kolem a barák barákem.

RACHAEL THORLEIFSON
Než abych něco vynalézala, raději
pracuji s tím, co je.

VAVŘINEC VYORAL
Člověk tvoří z toho, co zažil, viděl
a prožil, takže úplná originalita je podle
mě spíš iluze.

VIKTORIE SOUČKOVÁ
Věřím, že žádné dílo nemůže být zcela
totožné s jiným ani naprosto nové, ale
mohou mít určité společné rysy.

VOJTĚCH HLAVÁČEK
Představa totální originality je mylná.
Všichni se navzájem ovlivňujeme, a to
nás pohání.

MICHAL ŠEFRÁNEK
Často mám pocit, že sme už všetko
videli a že prinášať radikálne nové
riešenia do prostredia, ktoré je silne
zviazané technickými a spoločenskými
normami, je čoraz náročnejšie.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ
Nepřemýšlím o své práci v kategoriích
novosti. Svět je obecně přečerpaný
a všichni si myslíme, jak jsme objevní,
ale už je nás tady na to, abychom
všichni byli objevní, prostě moc.

JIŘÍ GRUBER
Myslím, že moje dílo nic zásadně
a přelomově nového asi nedělá. Navíc
soudím, že taková ambice vlastně ani
není nutná.

RADIM BROŽ
Cokoli, co právě dokončím, je nové, aniž
bych s tím mohl cokoli udělat. A za pár
let to bude staré.

MATĚJ PAVELKA
Nepokouším se být „nový“ ani sledovat
trendy. Pro mě je důležitá kontinuita
a vytrvalost – dílo roste postupně a sílu
získává časem.

BARTOLOMĚJ ŠOLC
Spíš než o novost mi jde o to, aby
vzniklo něco solidního, za čím si
můžu stát.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ
Nevím, jestli dělám nebo budu dělat
něco nového a jestli nové znamená
lepší. Snažím se dělat věci správně.

MATOUŠ KUČERA
Novost nehledám v tvarové exhibici, ale
v citlivosti k lidské duši.

EVA KLEČKOVÁ
Spíš než „něco nového“ je pro mě
důležitá opravdovost. A ta je možná
v kontextu doby vždy jiná, nová?

MATOUŠ KAŠPAR
Svou roli nevnímám v produkci nového,
ale ve zpracovávání a ukazování toho,
co už je, z jiných úhlů.

MARTIN MLATEČEK
Nemyslím si, že bych vytvářel něco
ožehavě nového, ani nemám pocit, že
by to bylo jakkoli potřeba.

ERFAN SABZIPOOR
Pokouším se vytvářet nové vztahy
mezi už existujícími prvky. Je to méně
o invenci a více o syntéze.

MARTINA ŠIKULOVÁ
Místo honby za novostí mě zajímá, jak
lze na věci nahlížet jinak.

EVE DAVID PATERSON MILLER
Cílem mé práce není formální novost,
ale spíše posun v úhlu pohledu.

MATĚJ HANUSCH
Věřím, že vše, co vzniká dnes, je nové
a aktuální, protože to vzniká nové
a aktuálně. I když se jedná o kopírování
minulosti a starých slohů, dílo dnes
vzniká za jiných podmínek a z jiných
pohnutek než v minulosti a tím je
originální.

KEYA SINGH
Žitá zkušenost neustále nabízí novost.

TADEÁŠ POCHMAN
Tvorba je plně ponořená
v současnosti – tudíž zároveň
v minulosti i ve výhledu do budoucna.
Pokud přináším něco nového, tak toto
hodnocení nechám na divákově.

DAVID TUREK
Neřekl bych, že dělám něco nového,
ale nevšiml jsem si mnoha vrstevníků,
kteří by k umění a hlavně k procesu
tvorby přistupovali vyloženě stejným
způsobem jako já.

KAREL VLADYKA
Pohybují se na pomezí různých
praxí a oborů, které – doufám – učiní
mou perspektivu docela jedinečnou
a obohacující. Jsem drag queen
a v mém životě i umění mi jde právě
o rozbíjení binárních škatulek, do
kterých jsme všichni tlačeni už od
narození.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ
Skôr než o prelom mi ide o osobnú
interpretáciu a vlastný vizuálny jazyk.

DEMIAN KOVALOV
S největší pravděpodobností se neděje
nic zásadně nového, přesto mě baví
myslet si, že ano.

FILIP BRANDEJSKÝ
Slovo nové je autentické mému
přesvědčení, mé beraní tvrdohlavosti
i mému nasazení.

PAVLA BASTLOVÁ

Everything has already been done.
I work with remixes and appropriations;
I create feelings.

VOJTĚCH ČEPELÁK

"Reject novelty, embrace tradition."

MARTIN ŘEZÁČ

I'm not looking for a revolution in
principles that are given and functional
– a wheel remains a wheel and a house
remains a house.

RACHAEL THORLEIFSON

Rather than inventing, I like to work
with what's already there.

VAVŘINEC VYORAL

People create from what they've
experienced, seen and lived through,
so in my opinion, complete originality is
more of an illusion.

VIKTORIE SOUČKOVÁ

I believe that no work can be
completely identical to another or
entirely new, but it can share certain
common traits.

VOJTĚCH HLAVÁČEK

The idea of total originality is
a misconception. We all influence one
another and that is what drives us.

MICHAL ŠEFRÁNEK

I often feel that we've already seen
it all and that bringing radically new
solutions to an environment strongly
bound by technical and social norms is
becoming increasingly difficult.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ

I don't think about my work in terms of
novelty. The world is in general terms
overexhausted and we all think we're
so innovative, but there are simply too
many of us here to be innovative.

JIŘÍ GRUBER

I don't think my work does anything
fundamentally or groundbreakingly
new. Moreover, I believe that such an
ambition isn't even necessary.

RADIM BROŽ

Whatever I finish is new, even if
there's nothing I can do about it. And in
a few years, it will be old.

MATĚJ PAVELKA

I don't try to be "new" or follow trends.
For me, continuity and perseverance
are important – a work grows gradually
and gains strength over time.

BARTOLOMĚJ ŠOLC

Rather than novelty, my goal is to
create something solid that I can be
happy with.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ

I don't know if I'm doing or will do
something new, or if new means better.
I try to do things right.

MATOUŠ KUČERA

I don't seek novelty in formal display,
but in sensitivity to the human soul.

EVA KLEČKOVÁ

I find authenticity more important
than "something new". And perhaps,
in the context of the times, it is always
different, always new?

MATOUŠ KAŠPAR

I don't see my role in producing the
new, but in processing and showing
what already exists from different
angles.

MARTIN MLATEČEK

I don't think I'm creating anything
radically new, nor do I feel that
it's necessary in any way.

ERFAN SABZIPOOR

I try to create new relationships
between existing elements. It's less
about invention and more about
synthesis.

MARTINA ŠIKULOVÁ

Instead of chasing novelty, I'm
interested in how things can be viewed
differently.

EVE DAVID PATERSON MILLER

My work does not aim for formal
novelty, but instead looks to shift
perspective.

MATĚJ HANUSCH

I believe that everything created
today is new and relevant because it
is created anew and in the present.
Even if it involves copying the past
and old art movements and styles,
a work of art today is created under
different conditions and from different
motivations than in the past and thus
it is original.

KEYA SINGH

Lived experience constantly offers
newness.

TADEÁŠ POCHMAN

The creative process is fully
immersed in the present – and thus
simultaneously in the past and in
a vision of the future. Whether I bring
something new, I leave to the viewer.

DAVID TUREK

I wouldn't say I'm doing something
new, but I haven't noticed many peers
who approach art – and especially the
creative process – in exactly the same
way as I do.

KAREL VLADYKA

I work at the intersection of various
practices and fields, which I hope
makes my perspective quite unique
and enriching. I am a drag queen and in
both my life and art, my goal is to break
down the binary boxes into which we
are all forced from birth.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ

Rather than a breakthrough, I'm
interested in personal interpretation
and my own visual language.

DEMIAN KOVALOV

Most likely, nothing fundamentally
new is happening, yet I enjoy thinking
that it is.

FILIP BRANDEJSKÝ

The word "new" truly reflects
my convictions, my bull-headed
stubbornness and my commitment.

QUESTION 2: IS IT STILL POSSIBLE TO MAKE SOMETHING NEW?

Forget radical revolutions and formal
experimentation. The diploma students view
absolute originality as a myth and instead
offer sensitivity, reuse and the search for new
relationships within existing structures.

Současnost mihotá. Jako permanentně vyklobené rameno přeskakuje mezi příslibem neomezené volnosti a paralyzující úzkostí a nejistotou. Možná že pocit dislokace bez naděje na stoprocentní fixaci doprovázel každou epochu v jejím přítomném zakoušení. Stabilní se nám jeví až ve zpětném zrcátku. Neurototalita¹ dneška jako by se nemohla dočkat obávaného zítřka. Datové toky pak tuto zkušenost mnohosti rozkmitávají ještě intenzivněji a uzavírají nás uvnitř informační bouře bez zjevného vnějšku. Prožívání skutečnosti jako by se poté neslo v duchu nekončící kalibrace významotvorné banality každodenních úkonů. Velké dějiny v nekonečných smyčkách se do nás vpisují, stejně jako nám protékají mezi prsty.

Andreas J. Hirsch umělou inteligenci popisuje jako fantom – přízrak obcházející svět, který postupně proniká každou vrstvou našeho každodenna a viditelným se stává pouze částečně. „Přichází v podobě ztělesnění pokroku a slibuje některým vyšší efektivitu a zisk, jiným absolutní kontrolu a moc a masám nové komodity. Někteří jej považují za předzvěst zkázy lidstva, za Pandořinu skříňku sebedestrukce, která byla nyní otevřena a už ji nelze znovu zavřít.“² Motiv přízraku oscilujícího mezi vymodleným objektem a dystopickou silou ilustruje a (re)produkuje celospolečensky silící narativ. Ten rámuje debatu a vztah k umělé inteligenci na základě redukční binarity *dobré a špatné*.

Jak se vymanit z černobílých chapadel technofilie a technofobie, když mediální krajinu neustále vrásní apokalyptické předpovědi prokládané fetišizujícími vizemi tech bros? Pokusím se nyní podniknout cestu pod povrch těchto zplošťujících maxim a navázat na myšlenkovou tradici snažící se (umělou) inteligenci kriticky vyvázat z antropocentrické roviny prostřednictvím různých imaginativních praktik: vizuální kultury a umělecké praxe, která s mechanismy umělé inteligence aktivně pracuje. Toto gesto nám umožní opustit binární rámec směrem k produktivnějšímu pojetí technologie jako infrastruktury, v níž dochází k přehodnocení toho, jak vnímáme sami sebe, k propojení člověka a stroje a ke vzniku alternativních podob těchto vztahů.

1 Neurototalismus, pojem, který razil Franco „Bifo“ Berardi, označuje novou formu moci, jež nepůsobí za pomoci zákazů, cenzury či fyzické represe, ale přes neustálý tlak informací, znaků a obrazů na nervový systém. Franco „Bifo“ BERARDI, *Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility*, Londýn: Verso 2017.

2 Andreas J. HIRSCH, „Five Preliminary Notes on the Practice of AI and Art“, in: Gerfried STOCKER – Markus JANDL – Andreas J. HIRSCH (eds.), *The Practice of Art and AI*, Linz: Ars Electronica 2021, s. 12.

Když hovoříme o umělé inteligenci ve vztahu k vizuálnímu poli a umění, myslíme převážně typ generativního strojového učení operujícího na principu obsáhlých datasetů a převodu textu do obrazového média. Vizuální sféru sociálních sítí v současnosti intenzivně obydlely tyto výjevy generované umělou inteligencí. Roztomilá videa zvířátek, nažloutlé figurky ve stylu Studia Ghibli, ale i politické fantasmagorie často krajně pravicových představitelů a představitelk (jmenovat mohu například Trumpem sdílené video *Trump Gaza* nebo v tuzemském kontextu známější rasistické billboardy SPD) se zjevují a mizejí v akcelerovaném proudu vizuální produkce.

Hito Steyerl generativní modely založené na datasetech označuje termínem „mean images“. Slovo *mean* pojímá mnohovýznamově jako cosi zlého (morální rovina), průměrného (statistická rovina), nízkého (třídní rovina), znejmajícího (rovina významu) a *means* míněno jako prostředek (ekonomická rovina).³ Modely jako DALL-E, Midjourney a ostatní typy umožňují přechod od klasické reprezentace, jež vyžaduje existující objekt, ke statistickému průměru propočítanému z datasetů. Ten slovy Steyerl vede k „produktům datového populismu“⁴. Nekonečné remixování a recyklace, ať už lidských (první generace), nebo strojových (druhá generace), výtvorů umělou inteligencí mohou vést k částečné homogenizaci vybraných sekcí vizuální produkce a ke krizi našeho vnímání inteligence a kreativity.

Namísto propadnutí dystopickým scénářům lze však tuto krizi uchopit produktivně jako příležitost přehodnotit samotné pojetí těchto vlastností, které zatím stále výlučně spojujeme s člověkem, a antropocentrickou logiku narušit, jak avizují v úvodu tohoto textu. Toho můžeme dosáhnout, pokud spolu s N. Katherine Hayles⁵ přeformulujeme špatně položené otázky typu „může být stroj kreativní?“ či „vytlačí nás do role pouhého kurátorstva či do zcela pasivní roviny přihlížejících?“. Namísto toho se můžeme ptát po povaze vizuální komunikace, kterou stroje vykazují. Například na základě jakých indicií hodnotíme bytost jako inteligentní a kreativní, co nám z tohoto rámce uniká a jak kultivovat jiné formy inteligence, které se vymykají lidskému měřítku.

3 Hito STEYERL, „Mean Images“, *New Left Review*, roč. II, 2023, č. 140/141, <https://newleftreview.org/issues/ii140/articles/hito-steyerl-mean-images> (cit. 5. 3. 2026).

4 Ibidem.

5 N. Katherine HAYLES, „Inside the Mind of an AI: Materiality and the Crisis of Representation“, *New Literary History*, roč. 53 & 54, 2022 & 2023, č. 1, s. 635–666.

Generativní výjevy umělé inteligence rozehrávají nové formy obrazu, vizuality a vidění založené na výpočetní redukci a predikci. Výše jmenovaný obsah je běžně čten na základě své neoriginality, algoritmické falše, plagiace a nablýskané spektakularity pozdního kapitalismu deformující naši schopnost kriticky uvažovat. Joanna Zylinska v tomto kontextu přímo hovoří o „glorifikované verzi Candy Crushe, která svůdně mrzačí naše těla a mozky“⁶. Toto umění platformem bývá také často vnímáno jako primární reprezentant a produkt vizuální kultury umělé inteligence. Jako čerstvě napadaný sníh pod sebou ale uschovává bohatou krajinu uměleckých tendencí, jež si mohou tuto estetiku vypůjčovat, dekonstruovat nebo se vůči ní zcela vymezit, ovšem za použití jejich vlastních mechanismů.

UMĚNÍ V MNOHOSTI DATASETŮ

Me, myself and (a)I z roku 2025 představuje sérii digitálních obrazů a augmentované reality. Martina Menegon zde nechala umělou inteligenci trénovat na vlastním datasetu složeném ze svých selfie. Výsledná vizuální složka v sobě snoubí prchavou zkušenost subjektu, který se násobí napříč platformami spolu s lehce deformovanou estetikou generativně produkovaných objektů.

Práce s datasety je běžně nahlížena prizmatem chybění, jakéhosi nedostatku, který může být pojat více obecně (redukce složitosti světa), anebo konkrétně v případě záměrné absence různých zkušeností (rasové a genderové předsudky, neviditelnost těch, co označují a moderují obsah datasetů) a přírodních zdrojů (vysoká spotřeba vody a její nedostatek v daných oblastech). Kultura datasetů s mocenskými implikacemi zabudovanými do svých struktur poté rezonuje v uměleckých snahách dekolonizovat a „kvířit“ danou technologii poukázáním na absentující těla a následným rozšířením horizontů AI prostřednictvím alternativních datasetů. Odstranění rasového biasu pouhým doplněním obrazů menšin ale vede i k efektivnějšímu dohledu ze strany represivního aparátu.⁷ Vzhledem k současné situaci, kdy společnost OpenAI (pod níž spadá ChatGPT a DALL-E) uzavřela dohodu s americkým ministerstvem obrany o poskytování technologií umělé inteligence pro utajované síť americké armády,⁸ je zásadní mít na paměti, že inkluzivnější dataset může zároveň vést k zesílení diskriminace.

6 Joanna ZYLINSKA, *AI Art: Machine Visions and Warped Dreams*, Londýn: Open Humanities Press 2020, s. 76.

7 STEYERL, „Mean Images“.

8 Hadas GOLD, „OpenAI strikes deal with Pentagon hours after Trump admin bans Anthropic“, *CNN Business*, 28 February 2026, <https://edition.cnn.com/2026/02/27/tech/openai-pentagon-deal-ai-systems> (accessed 8 March 2026).

Menegon ve svém díle tematizuje strojové vidění, jež odpovídá datovým strukturám a rekonstrukci těla pomocí statistiky. Umělá inteligence zde figuruje v roli spoluvůrce subjektivity, jež není pouze reprezentována, ale spíše nepřetržitě generována na pomezí biologické entity a algoritmu. Intimita takto pojatého datasetu však může být i limitující, neboť vytyčuje úzké hranice světů, které může budovat nebo reflektovat. Umělou inteligenci lze také vnímat jako spoluvůrce kolektivní paměti, kdy predikovaný průměr označuje nositele sdílené zkušenosti jako v případě AI válečných fotografií Alexeye Yureneva, kdy obrazy představují syntetickou, kolektivní paměť války.⁹ Yurenev využil monumentální dataset obsahující historické fotografie z druhé světové války. Vzniklá syntéza poté klíčí z kolaborativního charakteru mezi strojem a člověkem v neobvyklé vizuální reflexi války.

Digitální obrazy Martiny Menegon svou formou odkazují ke staršímu typu generativního modelu (GAN).¹⁰ Nevyznačují se tudíž tolik aktuální estetikou difuzních modelů, které využívají proces generování obrazu z textového popisu a které – jak uvádím výše – bývají považovány za dnešní vlajkonosce generativní vizuální produkce. Současné umění si ale může vypůjčovat estetiku platformové břečky, kluzkou povahu virální bouře, v jejímž oku se nacházíme, a parodovat binaritu technologické utopie a doomismu. Tuto strategii pak spatřujeme ve videoesejích Daniela Felsteada a Jenn Leung, v nichž nás konfrontují s napětím mezi nablýskaným povrchem nových technologií a tříštící se formou reality, kterou produkují.

KRAJINA OČEKÁVÁNÍ

Zylinska spatřuje primární přínos umění, které vědomě pracuje s umělou inteligencí, ve „schopnosti přepisovat konceptuální a diskurzivní hranice lidského vnímání, lidské hodnoty a lidské kulturní praxe a zároveň nás jako lidské recipienty vtahuje do uvědomění, že jsme v procesu stávání-se (se) stroji“¹¹. Generativní AI tak ve světě figuruje nejen jako technologický aparát, ale sociopolitický aktér, jenž je vpletený do širší ekonomické, politické, sociální a kulturní sítě. Neztělesňuje apokalyptického jezdce, ale spíše rozšíření možností rozvíjet jiné typy kreativity, inteligence a přístupy k ní, kdy kreativita a inteligence vznikají v interakci, v hybridních vztazích a situacích mezi člověkem

9 Bogna KONIOR, „War in the Age of Infinite Evidence: On AI-Generated War Photography“, *e-flux Journal*, 2026, č. 160, <https://www.e-flux.com/journal/160/6776831/war-in-the-age-of-infinite-evidence-on-ai-generated-war-photography> (cit. 9. 3. 2026).

10 Generativní adversariální síť představují typ umělé inteligence využívající dvě neuronové sítě (generátor a diskriminátor), které jsou navzájem propojeny a soutěží mezi sebou. Generátor vytváří realistická data, zatímco diskriminátor je hodnotí a pokouší se detekovat, zda je výjev pravý, nebo umělý.

11 ZYLINSKA, *AI Art*, s. 142.

a strojem. Umělecká praxe může technologii deinstrumentalizovat, prozkoumávat tyto situace *mezi*, poukázat na její limity a spekulovat nad jejími alternativními formami a způsoby existence, aniž by musela nutně stát v opozici k technice.

Nesnažím se zde však bagatelizovat negativní dopady této technologie. Mezi zatím nejmenovanými uvádím především neudržitelnou extraktivní povahu, jež ke světu přistupuje prostřednictvím transformace všeho na surovinu k vytěžení a ke komodifikaci, která pramení z jejího vzniku, kontroly a utilizace v rámci pozdně kapitalistické logiky (nebo už snad technofeudalismu?). Jako další pak zmiňuji produkci deepfakes a skutečně banálního, sedativního obsahu konzumního spektaklu, masové sledování, parazitování na uměleckých dílech nebo erozivní vliv na psychické zdraví jedinců (tzv. AI psychóza). Z těchto důvodů by umění mělo k technologiím přistupovat kriticky nejenom jako k neutrálnímu instrumentu, ale i ke specifickému aktérovi situovanému v široké síti materiálně-diskurzivních vztahů. Tento typ myšlení, který kreativitu a inteligenci vnímá v rámci distribuované sítě aktérů, materiálů a vztahů, však nemusí platit výlučně pro AI umění a novomediální tvorbu, ale lze ho poté aplikovat i na práci s tradičními médii.

V úvodu tohoto eseje popisuji současnost rozkročenou mezi polem zdánlivě neomezených možností a paralyzující úzkosti uvnitř vířící bouře. Je to už sedmnáct let od doby, kdy Mark Fisher diagnostikoval krizi imaginace.¹² V médiích nyní s druhým mandátem prezidenta USA Donalda Trumpa a celkovým geopolitickým děním zaznívají fráze o konci světového řádu, jak jej známe. Může se současnost opět stát krajinou očekávání? Jedna z nadějí spočívá ve schopnosti říkat si jiné příběhy a kolektivně modelovat novou kosmopolitiku, jež vyváže technologie z neoliberálního rámce extrakce a dohledu. Odpovědí tak není samotná technologie, ale situovaný a etický způsob jejího užívání a imaginace. Slovy Zylinské: „jedním z nejvíce kreativních a nejvíce potřebných způsobů, jak mohou umělci a umělkyně používat AI, je *vyprávět lepší příběhy o AI a zároveň si představovat lepší způsoby, jak s ní žít.*“¹³

Denisa Michalinová je doktorandkou na Akademii výtvarných umění v Praze a věnuje se teorii současného umění, tělesnosti a novým technologiím.

12 Mark FISHER, *Kapitalistický realismus*, Praha: Rybka Publishers 2017.

13 ZYLINSKÁ, *AI Art*, s. 31.

THE INFRASTRUCTURE OF DISLOCATED REALITY

The present flickers. Like a permanently dislocated shoulder, it snaps between the promise of unlimited freedom and paralysing anxiety and uncertainty. Perhaps a sense of dislocation, without hope of full resolution, has accompanied every era in its immediate experience. It only appears stable in the rear-view mirror. Today's neuro-totalitarianism¹ seems eager for the dreaded tomorrow. Data flows then make this experience of multiplicity resonate even more intensely, trapping us in information storms with no apparent outside. Reality then seems to be experienced as an ongoing calibration of the meaning-making banality of everyday acts. Large-scale history, in endless loops, inscribes itself upon us just as it slips through our fingers.

Andreas J. Hirsch describes artificial intelligence as a phantom – a spectre haunting the world, gradually permeating every layer of the everyday and becoming visible only partially. “It comes in the guise of the epitome of progress, promising increased efficiency and profit to some, absolute control and power to certain others, and commodities to the masses. Some see it as the harbinger of doom for humankind, a Pandora's box of self-destruction now opened and impossible to close again”². The motif of a spectre in between the subject of desire and dystopian force illustrates and (re)produces a narrative that has gained considerable attention recently. This narrative frames the debate and our relationship with artificial intelligence based on a reductive duality of *good* and *evil*.

How can we break free from the black-and-white tentacles of technophilia and technophobia when the media landscape is constantly ruffled by apocalyptic predictions interspersed with tech bros' fetishising visions? I will now attempt to undertake a journey beneath the surface of these oversimplifications and build upon the tradition of thought striving to critically

1 Neuro-totalitarianism, a term coined by Franco 'Bifo' Berardi, refers to a new form of power that operates not through prohibitions, censorship or physical repression, but through the constant pressure of information, signs and images on the nervous system. Franco 'Bifo' BERARDI, *Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility*, London: Verso 2017.

2 Andreas J. HIRSCH, “Five Preliminary Notes on the Practice of AI and Art”, in: Gerfried STOCKER – Markus JANDL – Andreas J. HIRSCH (eds.), *The Practice of Art and AI*, Linz: Ars Electronica 2021, p. 12.

disentangle (artificial) intelligent systems from its anthropocentric foundation through various imaginative practices: visual culture and artistic practice that actively engage with the mechanisms of artificial intelligence. This allows us to move beyond the binary framework towards a more productive conception of technology as an infrastructure. In that way we can re-evaluate the perception and connection between human and machine and the emergence of alternative forms of these relationships.

A CRISIS OF INTELLIGENCE?

When we speak of artificial intelligence in relation to the visual field and art, we are referring primarily to a type of generative machine learning that operates on the principle of extensive datasets and the text conversion to visual media. The image streams of social media are currently heavily populated by these AI-generated scenes. In an accelerated flow of visual production we encounter cute animal videos and yellowish Ghibli-style figures, but also political phantasmagoria often from far-right political personalities (let's name, for example, the video *Trump Gaza* shared by Trump, and in the Czech context, infamous racist SPD billboards) only to be replaced in a split second.

Hito Steyerl refers to generative models based on datasets as “mean images”. She interprets the word “mean” in multiple senses: as evil (moral), as average (statistical), as low (class), as meaningful (semantic), and as a means or instrument (economic).³ Models such as DALL-E, Midjourney and others enable a transition from classical representation, which requires an existing object, to a statistical average calculated from datasets. In Steyerl's words, this leads to “products of data populism”.⁴ The never-ending remixing and recycling of whether human (first generation) or machine-generated (second generation) production by artificial intelligence leads to the homogenisation of significant parts of visual culture and to a crisis of the perception of intelligence and creativity.

3 Hito STEYERL, “Mean Images”, *New Left Review*, vol. II, 2023, No. 140/141, <https://newleftreview.org/issues/ii140/articles/hito-steyerl-mean-images> (accessed 5 March 2026).

4 Ibid.

Instead of succumbing to dystopian scenarios, however, this crisis can be productively grasped as an opportunity to reevaluate the very concept of these qualities – which we still exclusively associate with humans – and to disrupt anthropocentric logic, as I indicated in the introduction to this text. This can be achieved if, together with N. Katherine Hayles,⁵ we reformulate poorly posed questions such as “Can a machine be creative?”; “Will it relegate us to the role of mere curators and/or to the entirely passive position of spectators?” Instead, we might delve into the nature of machines’ visual modes of communication and pose different questions about it. For example: on what basis do we evaluate a being as intelligent and creative? What escapes us within this framework? And how might we cultivate other forms of intelligence that transcend the human scale?

Generative AI scenes unfold new forms of image, visibility and vision based on computational reduction and prediction. The aforementioned content is commonly interpreted in terms of its lack of originality, algorithmic falseness, plagiarism and the glossy spectacularity of late capitalism that distorts our ability to think critically. In this context, Joanna Zylińska speaks directly of “a glorified version of Candy Crush that seductively maims our bodies and brains”.⁶ This platform art is also often perceived as the primary representative and product of the visual culture of artificial intelligence. Yet underneath it lies a rich landscape of artistic tendencies that may borrow this aesthetic, deconstruct it and completely distance themselves from it, albeit by using their own mechanisms.

ART IN THE PLURALITY OF DATASETS

Me, myself and (a)I from 2025 presents a series of digital images and augmented reality. In this work, Martina Menegon had artificial intelligence trained on her own dataset composed of her selfies. The resulting visual component combines the fleeting experience of the subject, which multiplies across platforms, with the slightly distorted aesthetic of generatively produced forms.

5 N. Katherine HAYLES, “Inside the Mind of an AI: Materiality and the Crisis of Representation”, *New Literary History*, vol. 53 & 54, 2022 & 2023, No. 1, pp. 635–666.

6 Joanna ZYLINSKA, *AI Art: Machine Visions and Warped Dreams*, London: Open Humanities Press 2020, p. 76.

Working with datasets is commonly viewed through the prism of absence, a kind of deficiency that can be understood more generally (the reduction of the world’s complexity) or understood more specifically in the case of the deliberate absence of various experiences (racial and gender biases; the invisibility of those who label and curate dataset content) and of natural resources (high water consumption and regional scarcity). A culture of datasets with power implications embedded in their structures then resonates in artistic efforts to decolonise and “queer” the technology by pointing out absent bodies and subsequently expanding the horizons of AI through alternative datasets. However, eliminating racial bias by merely adding images of minorities also leads to more effective surveillance by the repressive apparatus.⁷ Given the current situation, in which OpenAI (which owns ChatGPT and DALL-E) has entered into an agreement with the U.S. Department of Defense to provide artificial intelligence technologies for classified U.S. military networks,⁸ it is essential to bear in mind that a more inclusive dataset can simultaneously lead to intensified discrimination.

In her work, Menegon addresses machine vision, which corresponds to data structures and the remaking of the body through statistics. Artificial intelligence contributes here to forming of the subjectivity, which is not merely represented but rather continuously generated at the boundary between a biological entity and algorithm. However, the intimacy of a dataset conceived in this way can also be limiting, as it delineates narrow boundaries of the worlds it constructs and reflects. Artificial intelligence can also be perceived as a co-producer of collective memory, where the predicted average generates the user’s profile through a shared experience, as in the case of Alexey Yurenev’s AI-generated war photography, where the images represent a synthetic, collective memory of war.⁹ Yurenev utilised a monumental dataset containing historical photographs from World War II. The resulting synthesis then emerges from the collaboration between machine and human in an unprecedented visual restaging of the war.

7 STEYERL, “Mean Images”.

8 Hadas GOLD, “OpenAI strikes deal with Pentagon hours after Trump admin bans Anthropic”, *CNN Business*, 28 February 2026, <https://edition.cnn.com/2026/02/27/tech/openai-pentagon-deal-ai-systems> (accessed 8 March 2026).

9 Bogna KONIOR, “War in the Age of Infinite Evidence: On AI-Generated War Photography”, *e-flux Journal*, 2026, No. 160, <https://www.e-flux.com/journal/160/6776831/war-in-the-age-of-infinite-evidence-on-ai-generated-war-photography> (accessed 9 March 2026).

Martina Menegon's digital images, in their form, reference an older type of generative model (GAN).¹⁰ They are therefore not so much characterised by the current aesthetic of diffusion models which generate images from textual prompts and, as noted above, are often regarded as the dominant form of today's generative visual production. Contemporary art, however, may draw on the aesthetics of platform slop, the slippery nature of the viral storm in whose eye we find ourselves, and play with the binary between technological utopia and doomism. We can see this strategy in Daniel Felstead and Jenn Leung's filmic essays, in which we are confronted with the tension between the glossy surface of new technologies and the shattering form of reality such technologies produce.

A LANDSCAPE OF EXPECTATIONS

Zylinska argues that the primary contribution of art that consciously engages with artificial intelligence in its "ability to redraft the conceptual and discursive boundaries of human perception, human value and human cultural practice, while drawing us as its human recipients into the recognition of our becoming (with) machines."¹¹ Generative AI thus functions in the world not only as a technological apparatus but as a socio-political actor woven into a broader economic, political, social and cultural network. In this respect, for Zylinska it does not embody an apocalyptic horseman, but rather represents an expansion of possibilities for developing different types of creativity and intelligence, as well as new approaches to them, where creativity and intelligence emerge through interaction, in hybrid relationships and situations between humans and machines. Artistic practice can de-instrumentalise technology, explore these *in-between* situations, point out its limits, and speculate on its alternative forms and modes of existence, without necessarily having to stand in opposition to technology.

¹⁰ Generative adversarial networks represent a type of artificial intelligence that employs two neural networks (a generator and a discriminator) which are interconnected and compete with each other. The generator produces realistic data, while the discriminator evaluates it and attempts to determine whether the output is real or artificially generated.

¹¹ ZYLINSKA, *AI Art*, p. 142.

However, I do not wish to downplay the technology's negative impacts. We have not mentioned yet its unsustainably extractive nature: it demands the world be transformed into raw material for extraction and commodification – a process rooted in its origins, control and utilisation within the logic of late capitalism (or perhaps techno-feudalism?). What has to be also considered is the production of deep fakes, the truly banal, sedative content of the consumer spectacle, mass surveillance, parasitic appropriation of artworks, and the erosive impact on individuals' mental health (so-called "AI psychosis"). For these reasons, art needs to engage with the technology critically – not merely as a neutral instrument but as a distinct actor situated within a broad network of material-discursive relations. In this respect criticality concerning creativity and intelligence within a distributed network of actors, materials and relationships need not apply exclusively to AI art and new media art; it is an extension of critical thinking about the technology applied already to more traditional media.

In the introduction to this essay, I discussed the present as straddling the seemingly open field of unlimited possibilities and paralysing anxiety within a swirling storm. It has been seventeen years since Mark Fisher diagnosed what he called a crisis of imagination.¹² With U.S. President Donald Trump's second term and the overall geopolitical events, the news are flooded with the discussion about the end of the world order as we know it. Can the present once again become a landscape of expectation? One hope lies in the ability to tell different stories and collectively shape a new cosmopolitics that liberates technology from the neoliberal framework of extraction and surveillance. The answer, then, is not technology itself, but a situated and ethical way of using it and imagining it. In Zylinska's words: "one of the most creative – and most needed – ways in which artists can use AI is by *telling better stories about AI*, while also *imagining better ways of living with AI*."¹³

Denisa Michalinová is a PhD researcher at the Academy of Fine Arts in Prague and focuses on the theory of contemporary art, corporeality and new technologies.

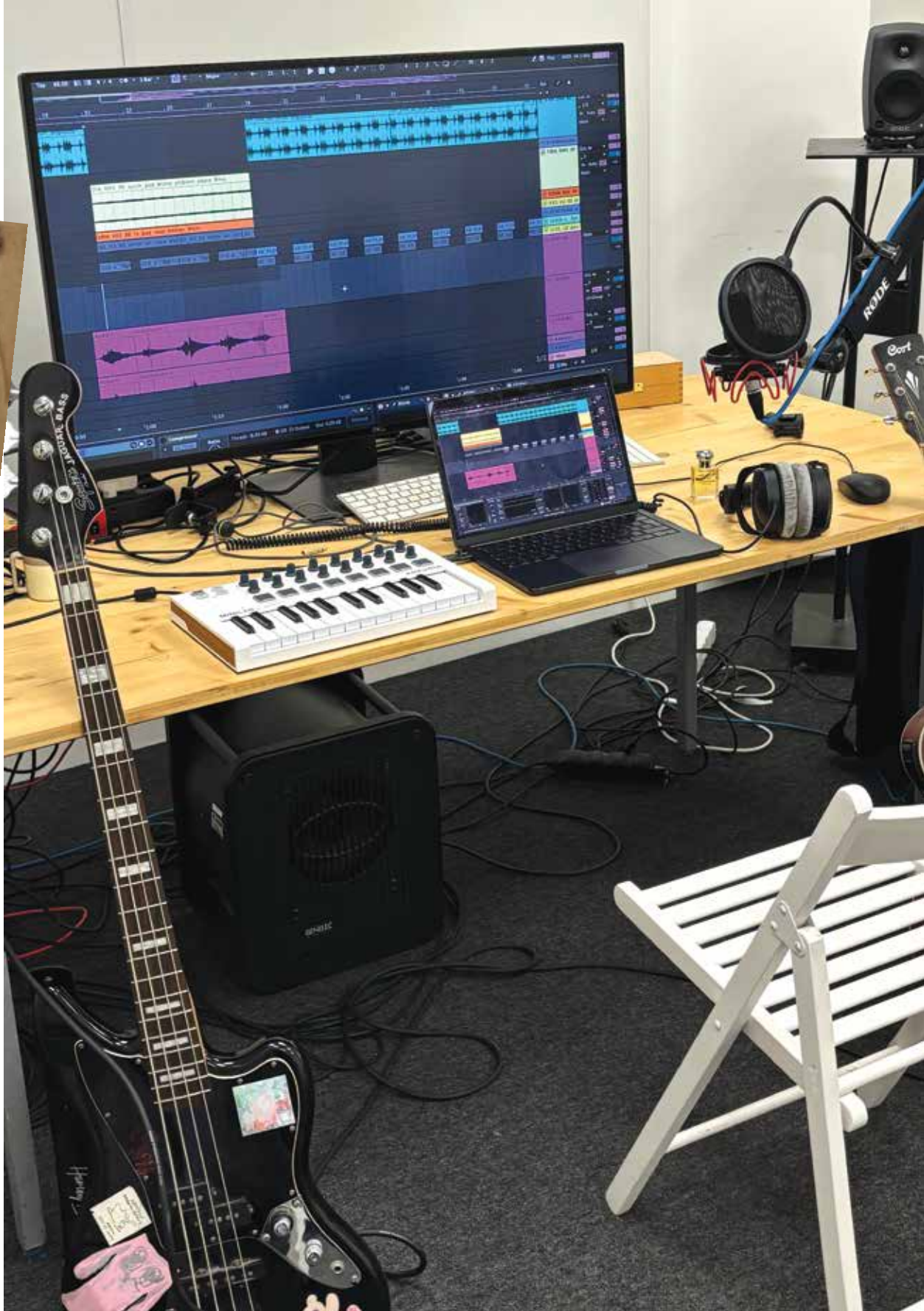
¹² Mark FISHER, *Capitalist Realism: Is There No Alternative?*, Winchester: Zero Books 2009.

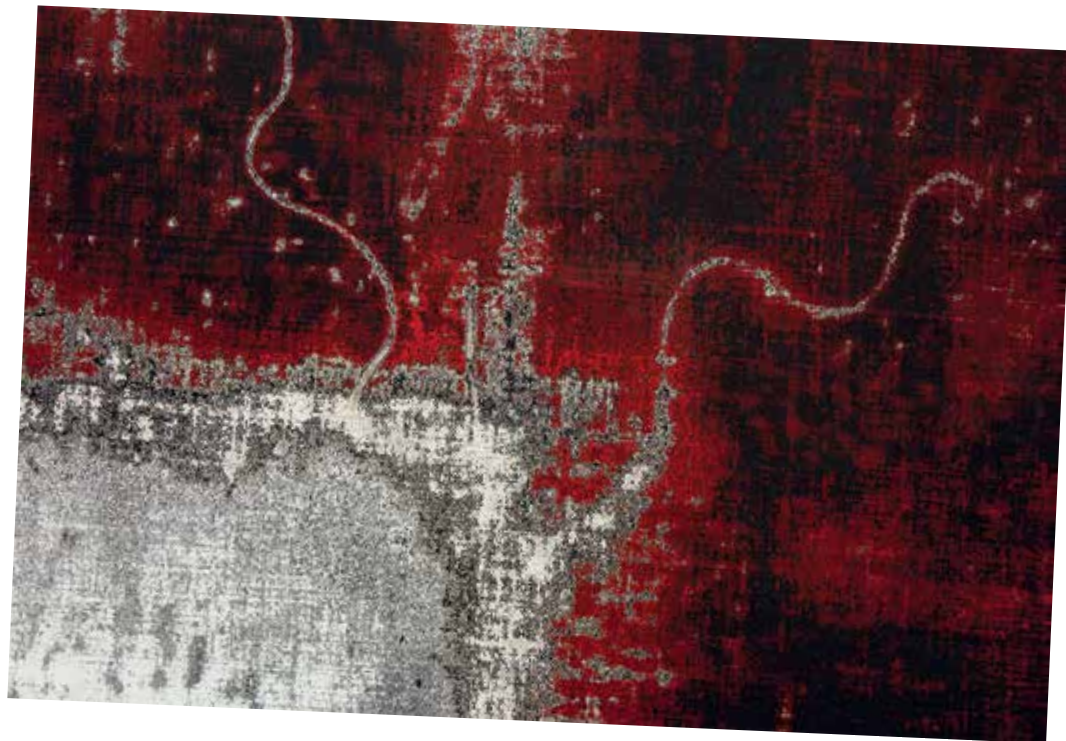
¹³ ZYLINSKA, *AI Art*, p. 31.

Koník, 2026, z procesu tvorby diplomové práce
Ve studiu

Little Horse, 2026, diploma project, work in progress
In the studio

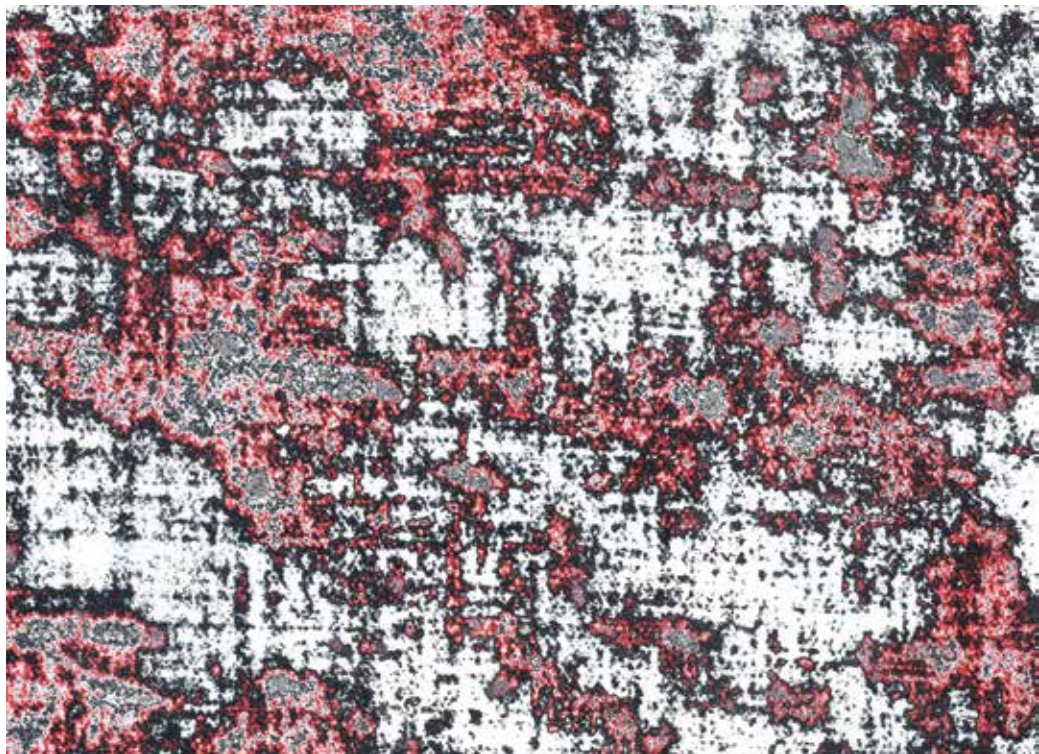

FILIP BRANDEJSKÝ

Bez názvu, 2026, detail obrazu ze série *WDWCF*, akryl na plátně
Bez názvu, 2026, detail obrazu ze série *WDWCF*, akryl na plátně
474THz, 2025, z výstavy *ReadyFight*, akryl na plátně

Untitled, 2026, detail of painting from the series *WDWCF*, acrylic on canvas
Untitled, 2026, detail of painting from the series *WDWCF*, acrylic on canvas
474THz, 2025, from the exhibition *ReadyFight*, acrylic on canvas

Obraz domu, 2026, tuš a akvarel na papíře
Spojka skrz spojku, 2026, koláž
Oko bouře, 2026, fotografie

VOJTĚCH ČEPELÁK

Painting of a House, 2026, ink and watercolour on paper
Junction through a Junction, 2026, collage
Eye of the Storm, 2026, photograph

MATYÁŠ FIALA

Each Possibility Sacrificed to the Decision Made, 2025, sádra
Each Possibility Sacrificed to the Decision Made, 2025, plaster

Gotická socha sv. Mikuláše, autor neznámý, kolem 1500–1510, lipové dřevo, restaurováno 2026, Národní galerie v Praze
Portrét Karla Pštrosse, Antonín Machek, 19. století, olej na plátně, restaurováno 2026, Národní galerie v Praze

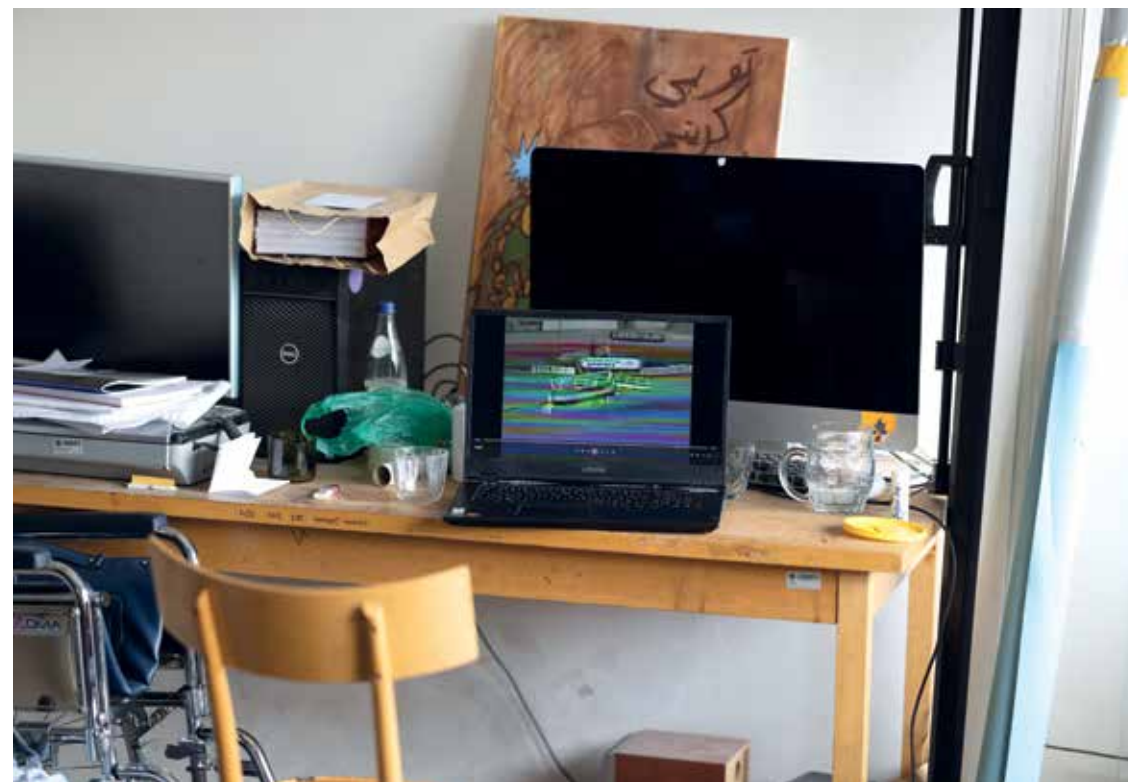
Gothic sculpture of St. Nicholas, unknown artist, c. 1500–1510, linden wood, restored 2026, National Gallery in Prague
Portrait of Karel Pštross, Antonín Machek, 19th century, oil on canvas, restored 2026, National Gallery in Prague

PAVEL GERYK

JIŘÍ GRUBER

Druže Tito mi ti se kunemo da sa tvoga puta ne skrenemo, 2026, video
Druže Tito mi ti se kunemo da sa tvoga puta ne skrenemo, 2026, video

MATĚJ HANUSCH

Panna Marie, 19. století, polychromovaná dřevořezba, průběh restaurování, 2026, Arcibiskupství pražské
Víko křtitelnice (Křest Krista), 18. století, polychromovaná dřevořezba, průběh restaurování, 2026, Římskokatolická farnost Studená
Alegorie země, dvacátá až třicátá léta 18. století, pískovec, průběh restaurování, 2026, Státní zámek Boskovice

Virgin Mary, 19th century, polychrome wood carving, restoration in progress, 2026, Archdiocese of Prague
Baptismal font lid (Baptism of Christ), 18th century, polychrome wood carving, restoration in progress, 2026, Roman Catholic Church of Studená
Allegory of Earth, 1720s–1730s, sandstone, restoration in progress, 2026, Chateau Boskovice

Already Miss Me?, 2025, ze série *Nedá se svítit*, keramická plastika
I Have So Many Layers I Can Only Cry About, 2025, ze série *Nedá se svítit*, keramická plastika
Enthauptet Hahn, 2024, ze série *Moc jsi kasal ramena*, keramická plastika

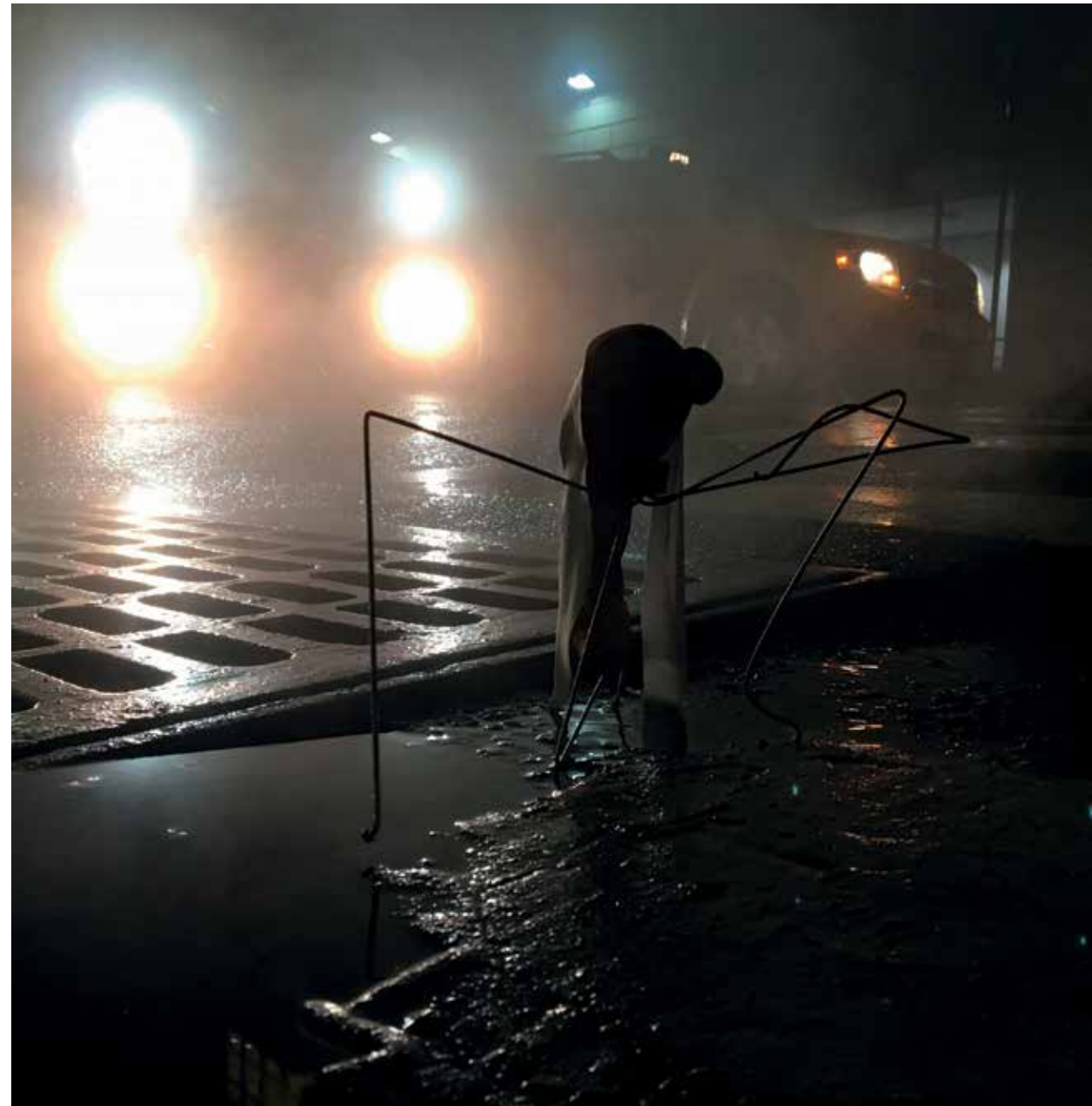
Already Miss Me?, 2025, from the series *Can't Be Helped*, ceramic sculpture
I Have So Many Layers I Can Only Cry About, 2025, from the series *Can't Be Helped*, ceramic sculpture
Enthauptet Hahn, 2024, from the series *You Were Really Puffing Out Your Chest*, ceramic sculpture

ONDŘEJ HANUŠ

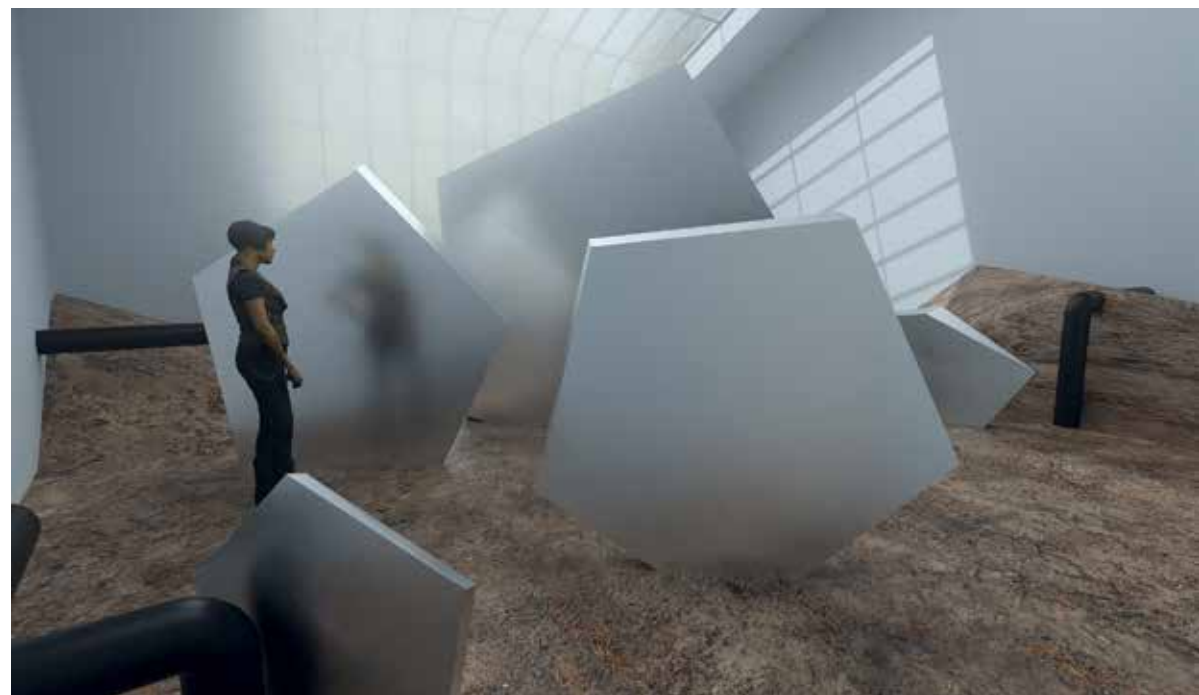
VOJTĚCH HLAVÁČEK

That's What I Saw, 2025, instalace, sólová výstava v Galerii SPZ, kombinovaná technika
Times Is Rough and Tough Like Leather, 2020, objekt, vycpaný textil, nerezový drát, dubové dřevo

That's What I Saw, 2025, installation, solo exhibition at Galerie SPZ, mixed media
Times Is Rough and Tough Like Leather, 2020, object, stuffed textile, stainless steel wire, oak wood

JAKUB HONS

Vizualizace, exteriér, kopec Cínovec, 2026
Model, 2026
Vizualizace, interiér, AVU, 2026

Visualisation, exterior, Cínovec hill, 2026
Model, 2026
Visualisation, interior, AVU, 2026

TINA HREVUŠOVÁ (TINA BXTQ)

Obstacles as Wings, Šopa Gallery, 2026
Parasitic Relations, Šopa Gallery, 2026
PostAngel, performance, Šopa Gallery, 2026
Foto: Peter Michal

Obstacles as Wings, Šopa Gallery, 2026
Parasitic Relations, Šopa Gallery, 2026
PostAngel, performance, Šopa Gallery, 2026
Photo: Peter Michal

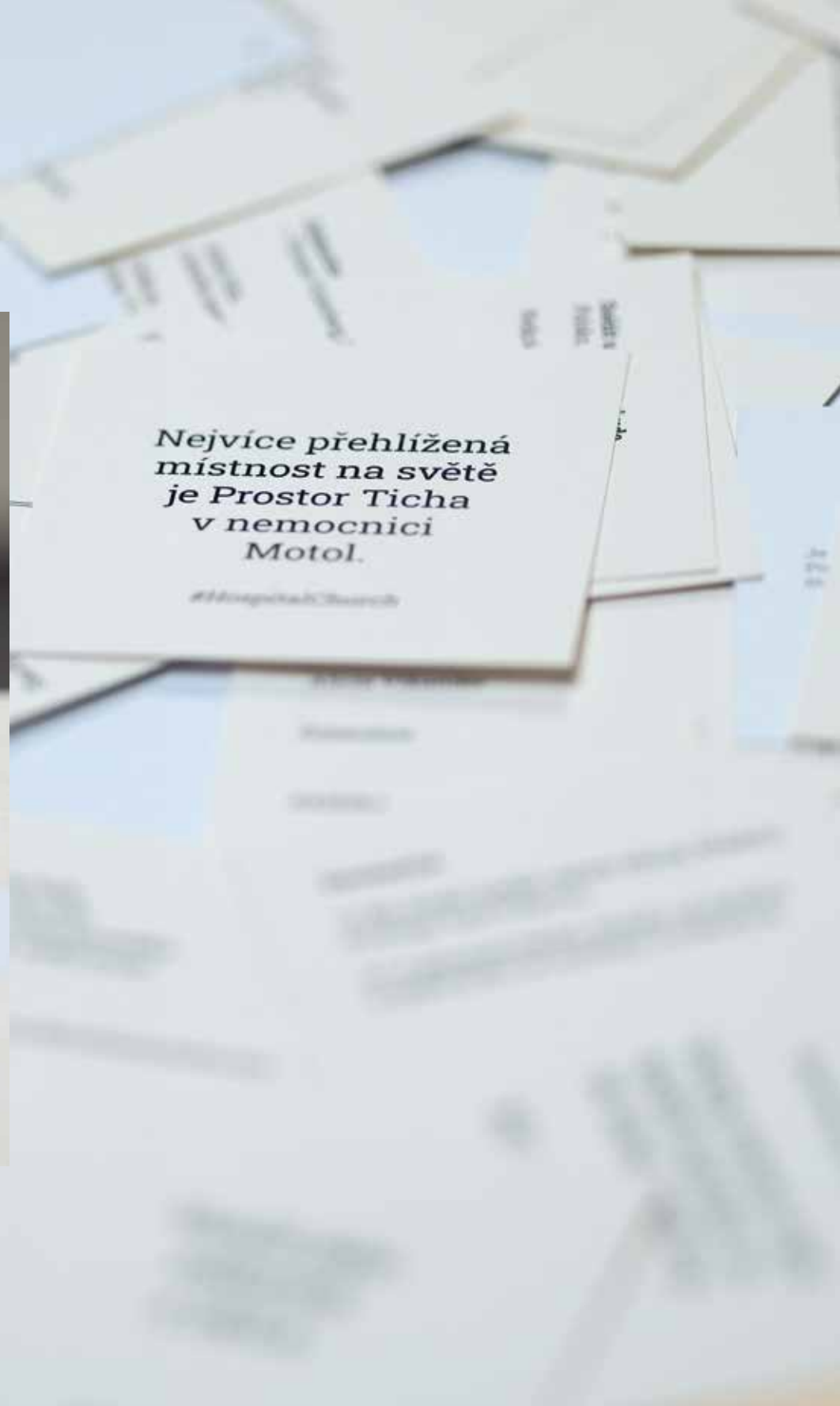
Reality Check, 2025, instalace
Attention Extruder V.2, 2026, objekt
Z procesu tvorby diplomové práce, 2026

Reality Check, 2025, instalace
Attention Extruder V.2, 2026, objekt
Documentation of the work in progress, 2026

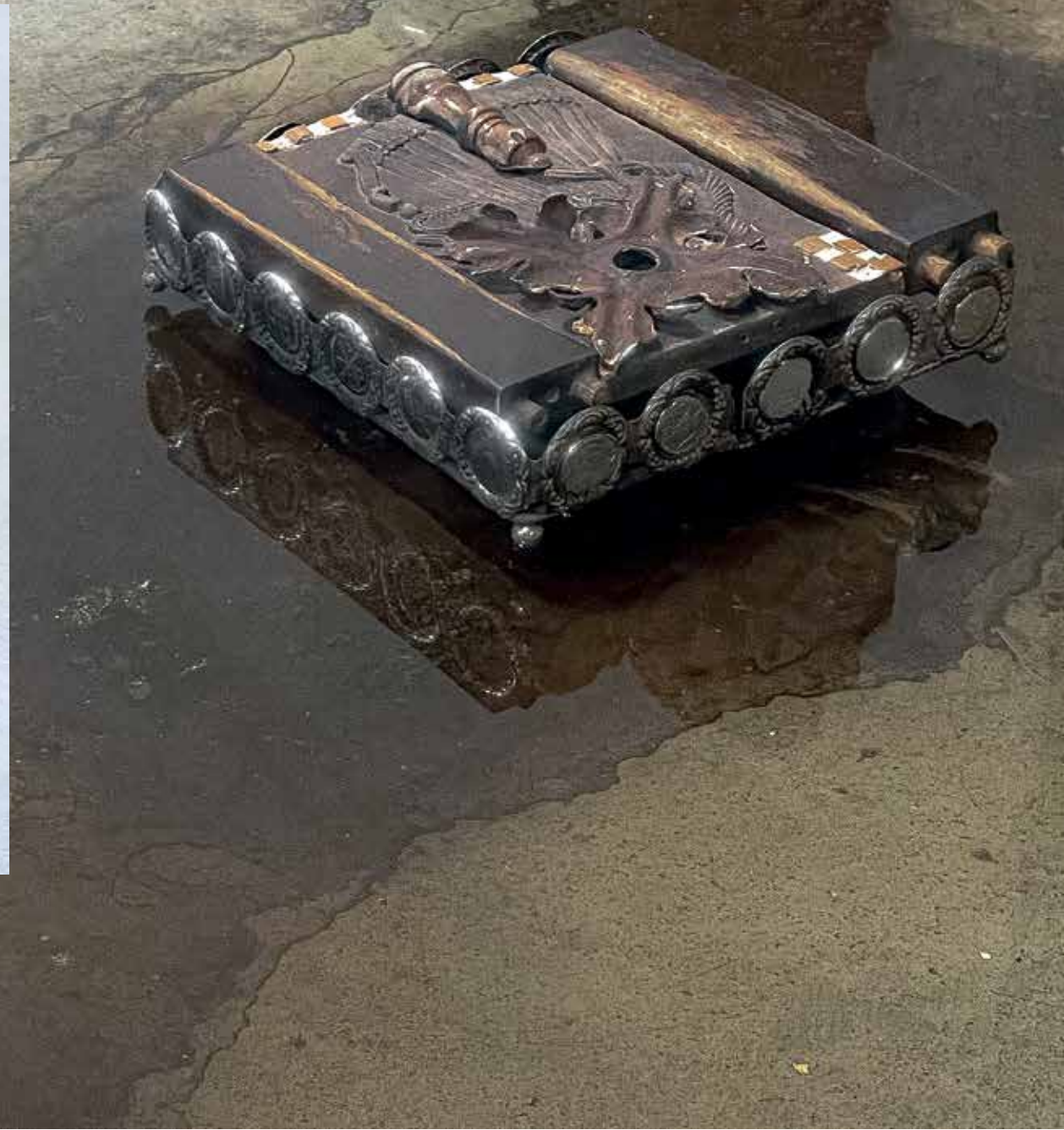

MATOUŠ KAŠPAR

«exd5 Qxd5», 2026, dřevo, šachy, cín, kov
«ghosts of my life», 2026, oheň, kresba, rytina do kovu

DEMIAN KOVALOV

«exd5 Qxd5», 2026, wood, chess pieces, tin, metal
«ghosts of my life», 2026, fire, drawing, metal engraving

Sám chtěl bych najít takový místo, na který svět zapomněl, 2026, fotografie
Na to místo objevit přístup, kde budou zarostlé zidky a koleje, 2026, fotografie
Chtěl bych najít takový místo, kde budou tajemné věci a přístroje, 2026, fotografie

MATOUŠ KUČERA

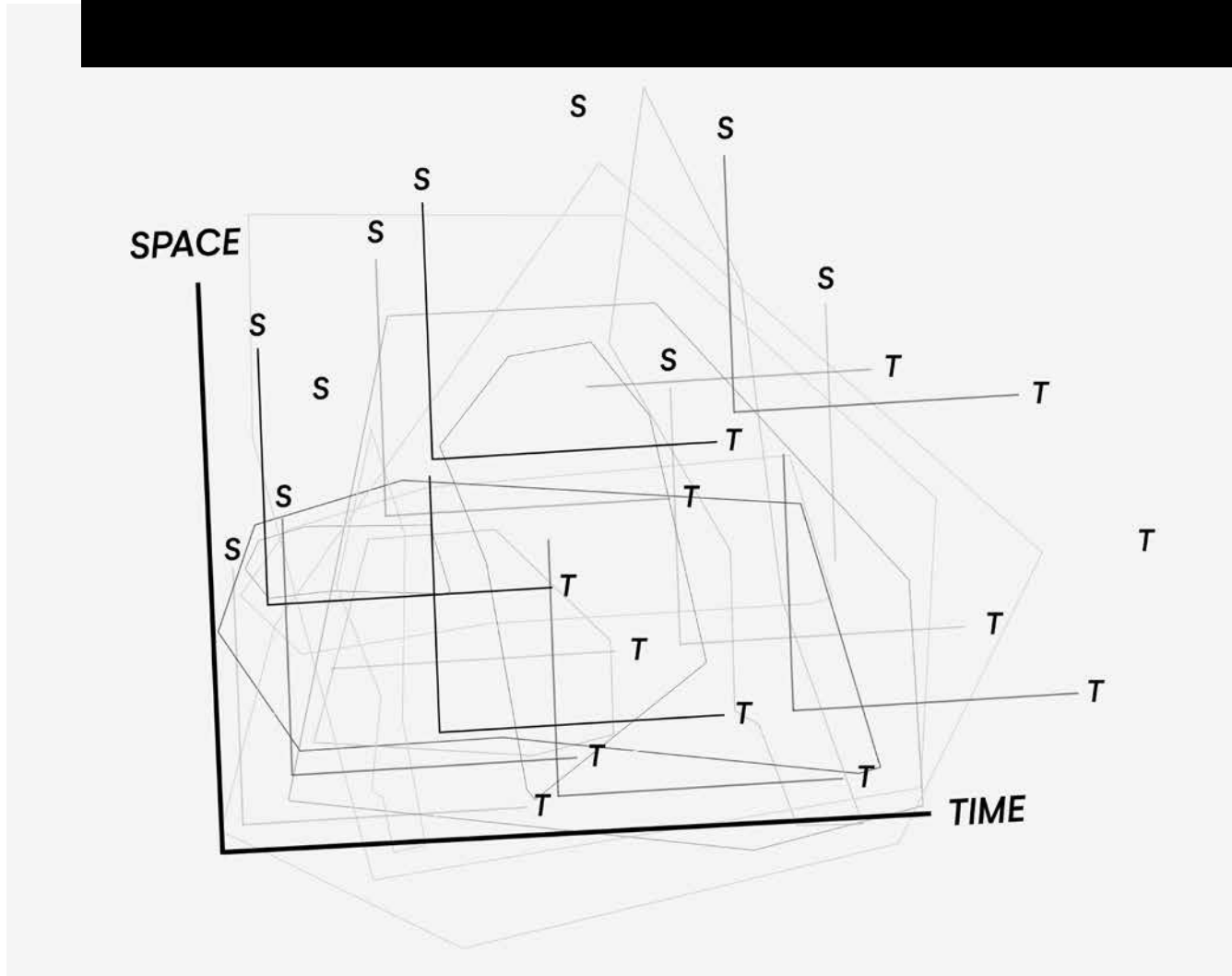
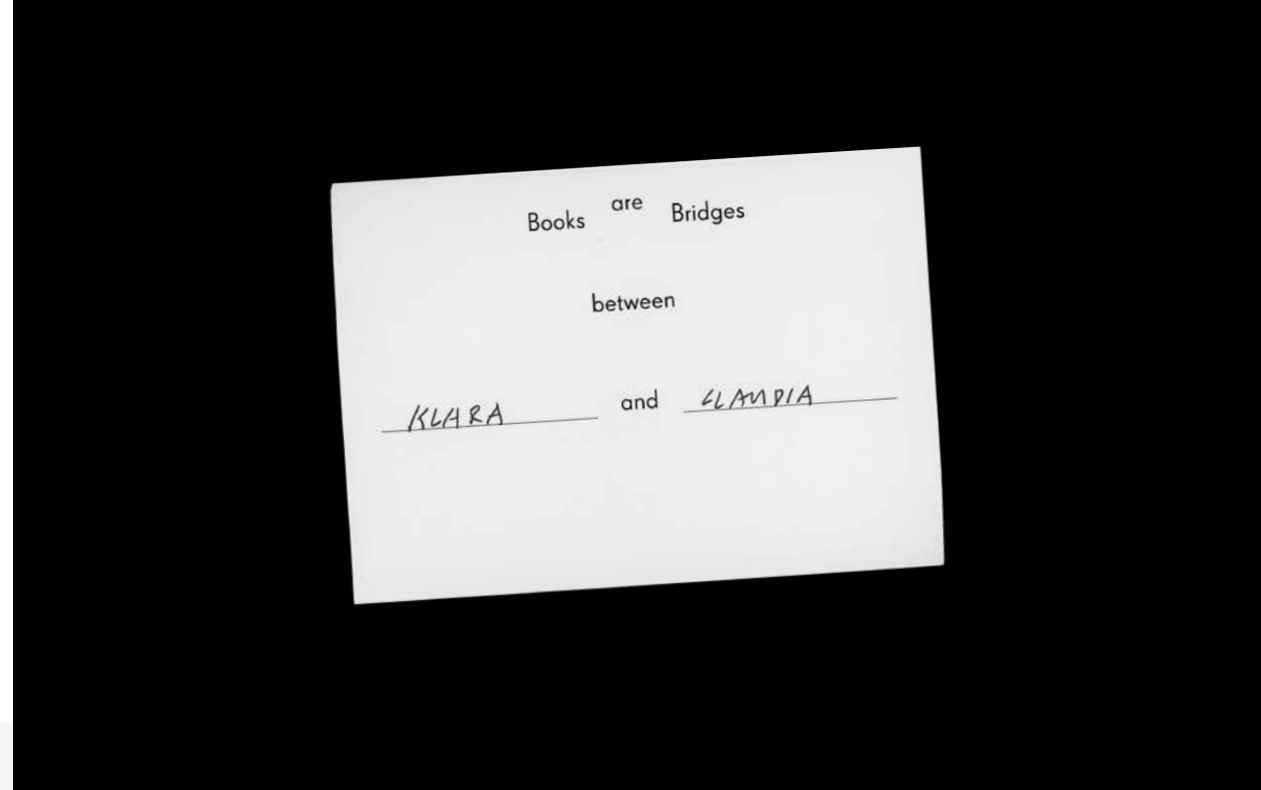
I Myself Would Like to Find Such a Place the World Has Forgotten, 2026, photograph
To Find Access to That Place, Where Overgrown Walls and Rails Will Be, 2026, photograph
I Would Like to Find Such a Place Where There Will Be Mysterious Things and Devices, 2026, photograph

Archive of Transit, 2026, analogová fotografie, grafika, foto: Hyewon Kang
Archive of Transit, 2026, sken mail artu od Claudie de la Torre
Archive of Transit, 2026, grafika

Archive of Transit, 2026, analogue photography with graphic overlay, photo: Hyewon Kang
Archive of Transit, 2026, scan of mail art by Claudia de la Torre
Archive of Transit, 2026, graphic

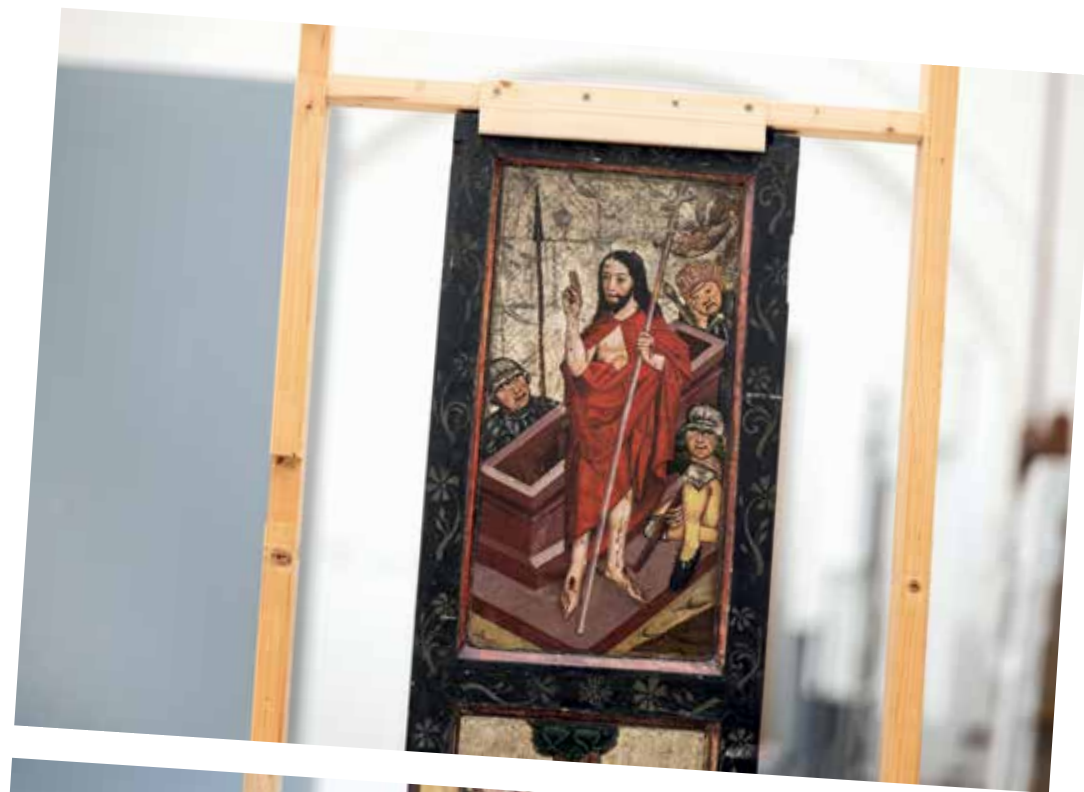
KLÁRA KUSÁ

Průhonický oltář (Zmrtvýchvstání), devadesátá léta 15. století, lipové dřevo, restaurováno 2026
Průhonický oltář (Klanění tří králů), devadesátá léta 15. století, lipové dřevo, restaurováno 2026
Portrét dámy z Litoměřic, Antonín Machek, 19. století, olejomalba na plátně, restaurováno 2026, ze sbírky Národní galerie v Praze

Průhonice Altarpiece (Resurrection), 1490s, linden wood, restored 2026
Průhonice Altarpiece (Adoration of the Magi), 1490s, linden wood, restored 2026
Portrait of a Lady from Litoměřice, Antonín Machek, 19th century, oil on canvas, restored 2026, from the Collection of National Gallery in Prague

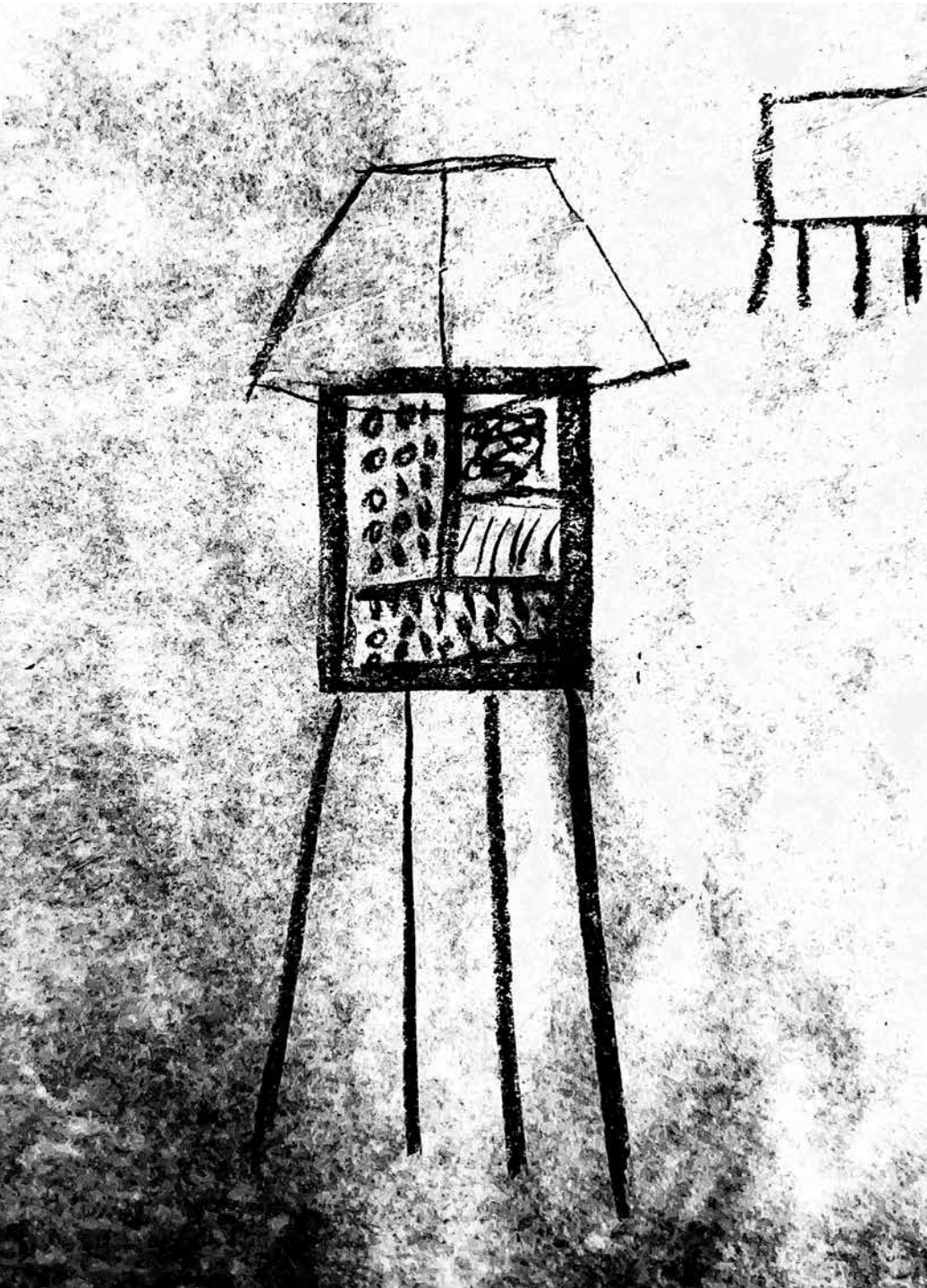
ANNA LOUDOVÁ

Autorská skica, 2026
Vágní terén, fotografie
Rozpracovaný plán

Artist's sketch, 2026
Vague terrain, photograph
Work-in-progress plan

VIKTORIE MAJOBEROVÁ

MIROSLAVA MARTINCOVÁ

Entry Pending, 2026, linoryt, sítotisk, litografie, kolografie
My House, 2026, video projekce na dřevěném rámu

EVE DAVID PATERSON MILLER

Entry Pending, 2026, linocut, screen print, lithography, collagraph
My House, 2026, video projekce na dřevěném rámu

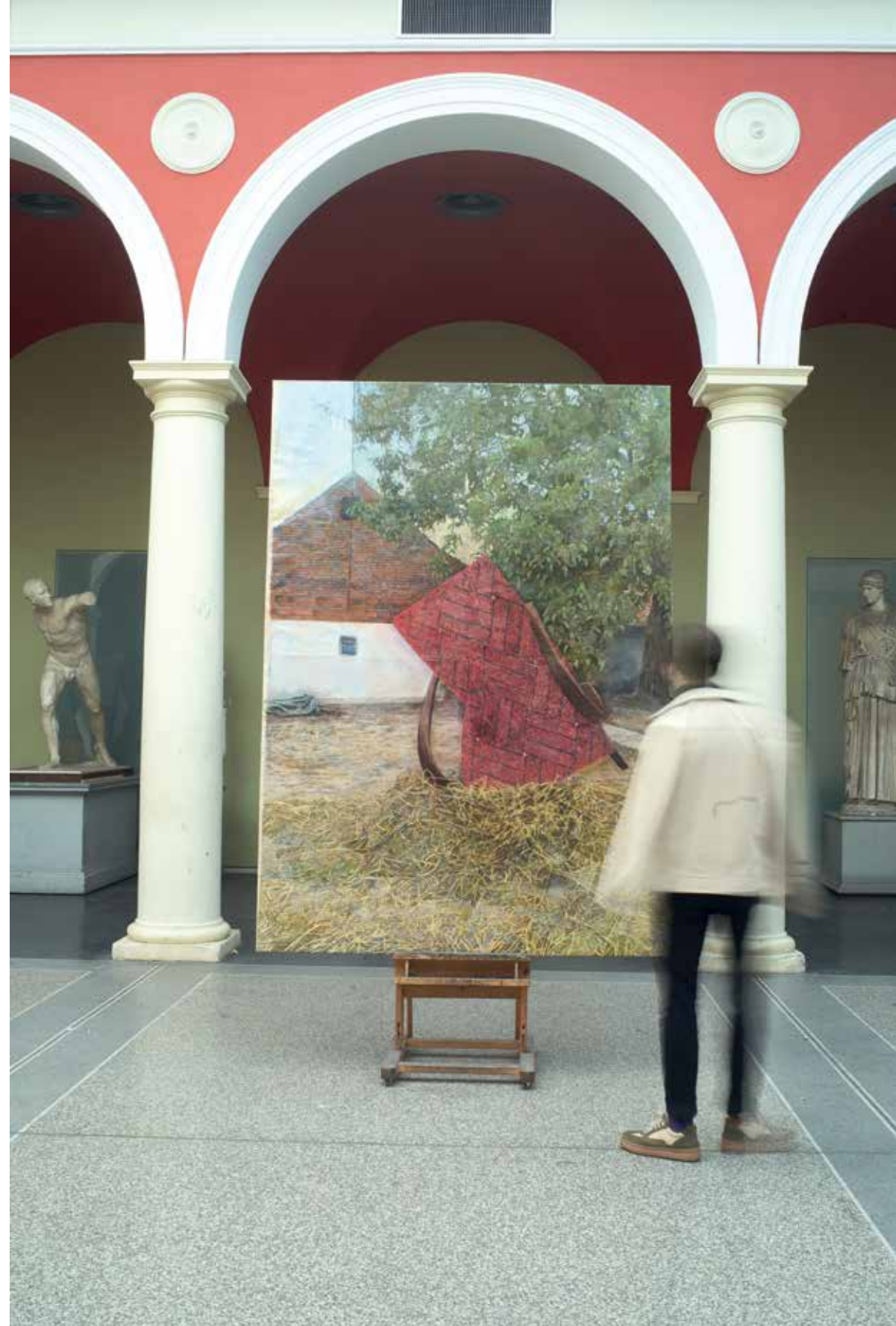
Malba ze série *Noční Žižkov*, 2025, olej na desce
Z terénu, vznikající série nočních plenérových maleb, 2026

Painting from the series *Žižkov at Night*, 2025, oil on board
In situ, emerging series of nocturnal plein-air paintings, 2026

Místo po těle, 2026, ze série *Ještě tu jsou*, pastel na plátně,
foto: Petr Procházka

Place after the Body, 2026, from the series *They Are Still Here*,
pastel on canvas, photo: Petr Procházka

MATĚJ PAVELKA

Eurasie (fotomapa z Wiki), 2026
Výzkum postsovětského prostoru (řeka Amu Darya), 2025, zúčastněný průzkum
Uprchlícké ghetto/squat na severu Bosny, 2020, zúčastněný průzkum

Eurasia (photo map from Wiki), 2026
Research into post-Soviet space (Amu Darya River), 2025, participatory research
Refugee ghetto/squat in northern Bosnia, 2020, participatory research

TADEÁŠ POCHMAN

Kompozice (Projektor), 2026, diaprojektor, analogová fotografie
Organized (9-5), 2025, počítač na píchačky, fotografie (digitální tisk)

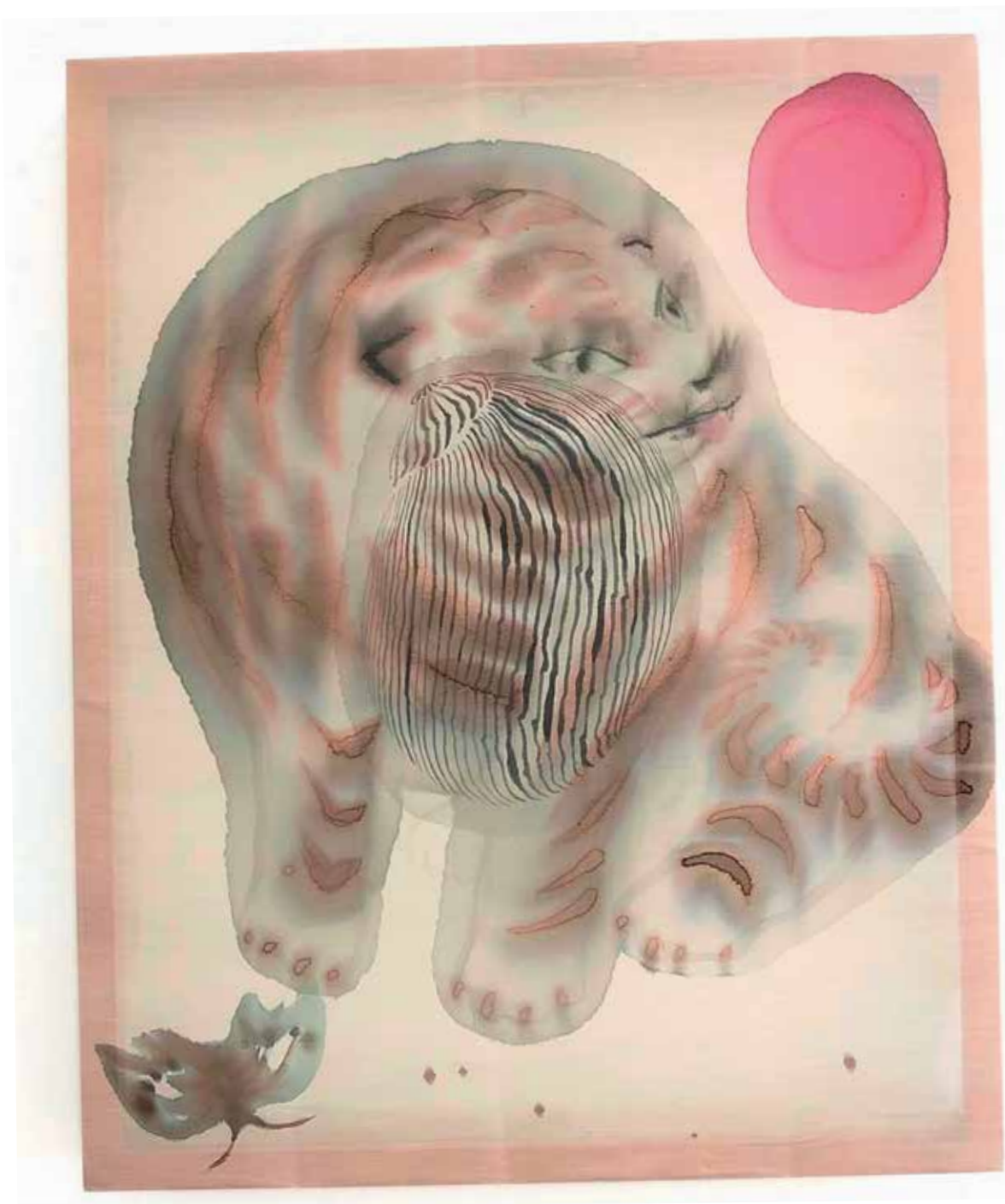
Composition (Projector), 2026, slide projector, analogue photography
Organized (9-5), 2025, time-card binder, photographs (digital print)

Sunset Murder, 2025, ze série *Silken*, malba na hedvábí
Washitsu of a Peach Spirit, 2026, ze série *Quiet Tatami*, kresba na papíře

EMA PROSOVÁ

Sunset Murder, 2025, from the series *Silken*, painting on silk
Washitsu of a Peach Spirit, 2026, from the series *Quiet Tatami*, drawing on paper

MATĚJ PŠENIČKA

Deluisa, 2026, multimedialní projekt, performance,
videoart, foto: Kristína Opálková

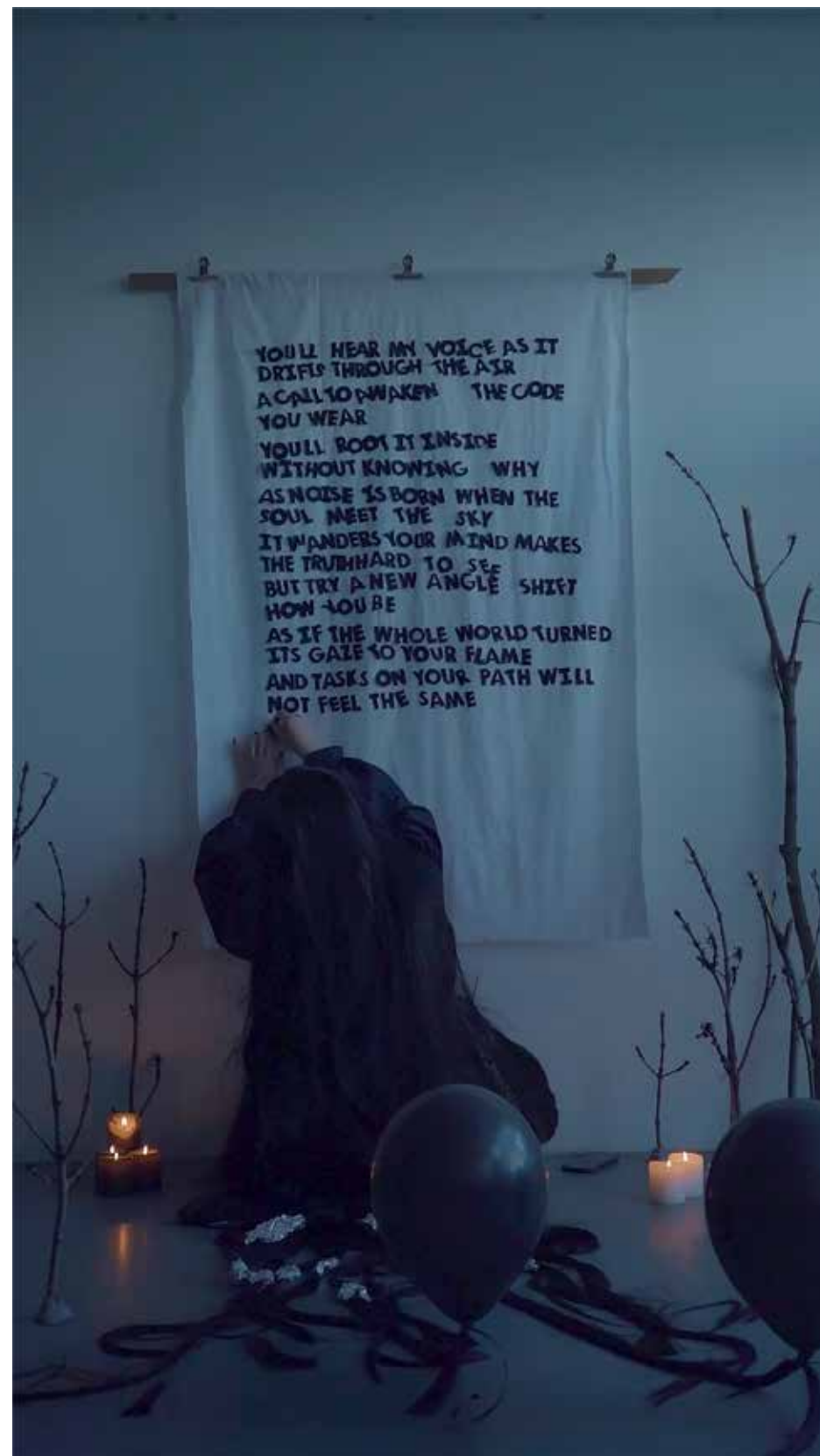
Deluisa, 2026, multimedia project, performance,
video art, photo: Kristína Opálková

We Deserve to Live, 2023, objekt a zvuk, epoxy, sádra, silonky, kovový drát
Spiral of Life, 2022, objekt, pájený kov, kámen, světelný zdroj, přírodní trny
Secret Code, 2025, instalace, performance a zvuk, textil, vlasy, balonky, větve

We Deserve to Live, 2023, object and sound, epoxy, plaster, nylon stockings, metal wire
Spiral of Life, 2022, object, soldered metal, stone, light source, natural thorns
Secret Code, 2025, installation, performance and sound, textile, hair, balloons, branches

Les, 2026, digitální koláž
Morfologie, 2026, digitální koláž
Podchod, 2026, digitální koláž

Forest, 2026, digital collage
Morphology, 2026, digital collage
Underpass, 2026, digital collage

Bud' / budiž, 2026, interaktivní instalace, projektor, vata
Be / So Be It, 2026, interactive installation, projector, cotton wool

MARTIN ŘEZÁČ

Cilová rovinka?, 2026, koláž
Montáže, 2026, koláž
Jižní spojka, 2026, fotografie

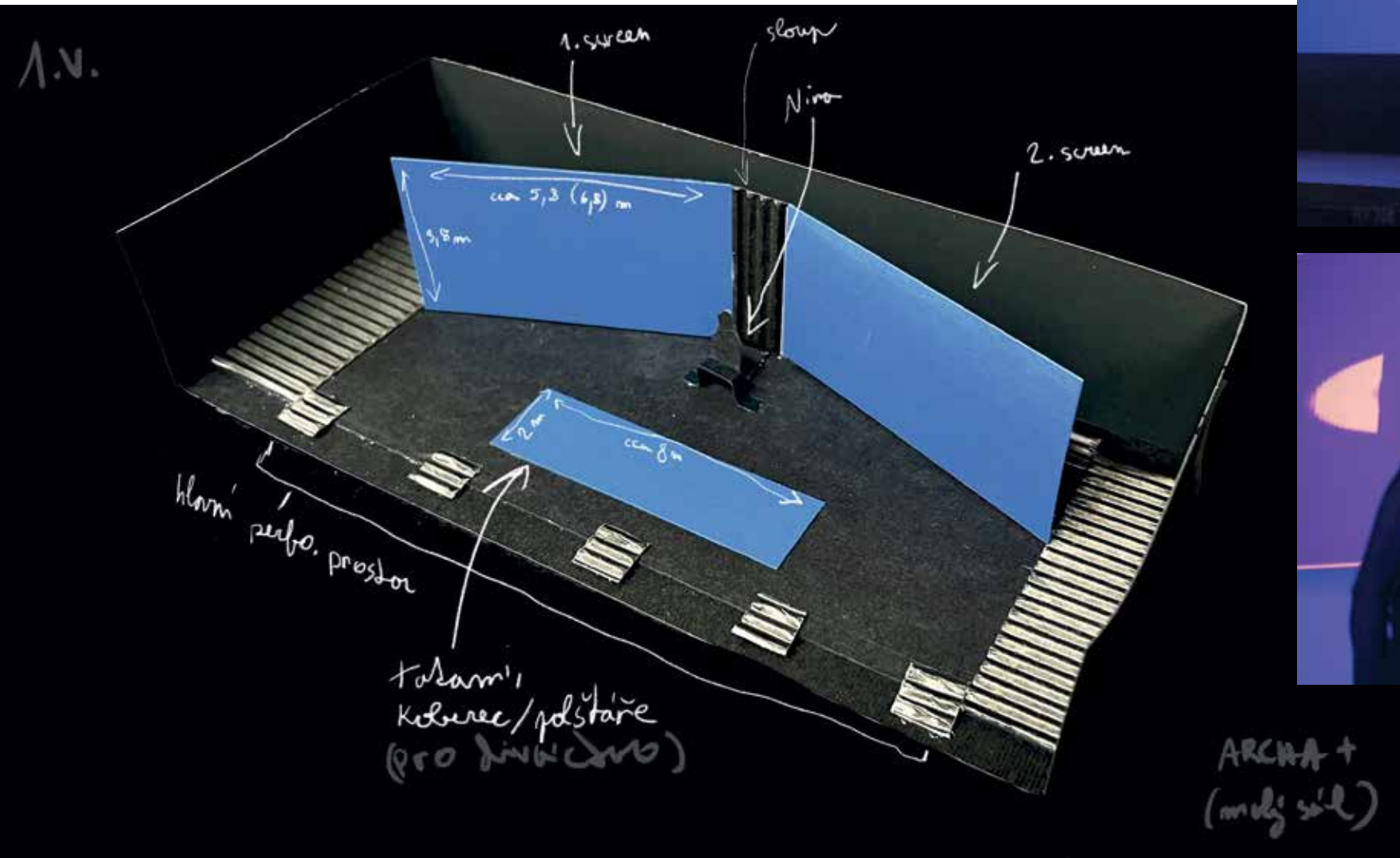
Home Straight?, 2026, collage
Montages, 2026, collage
Southern Ring Road, 2026, photograph

Be Water My Friend, 2025, ze série *Lettermania*, instalace
Lorem Ipsum, 2025, ze série *Lettermania*, instalace

Be Water My Friend, 2025, from the series *Lettermania*, installation
Lorem Ipsum, 2025, from the series *Lettermania*, installation

24H: Hands on Image, 2026, vizualizace scény
24H: Hands on Image, 2026, živá vizuální performance

24H: Hands on Image, 2026, scene visualization
24H: Hands on Image, 2026, live visual performance

The image displays a complex digital workspace for a screenplay project. It features several overlapping windows and data visualizations:

- Screenplay Editor:** Shows a scene with the text: "mixed emotions really! I've had such great times here. Learning Czech from you was part of those".
- Screenplay Statistics:**
 - Pages: 29
 - Average scene length: 0 % pgs
 - Longest scene: 2 % pgs
 - 48 scenes
 - 8418 words
 - Locations: Robert 94, Andrew 18, Other 0
 - Time of Day: MORNING (7), AFTERNOON (4), SUNNY DAY (4), LATE AFTERNOON (2), NOON (2), DAY (2), EVENING (1), EARLY EVENING (1), AFTERNOON (14:00) (1)
 - Lives by Gender: Women 57%, Men 43%, Other 0%
- ČESKY Chapter-wise Breakdown:** A table with 17 rows, each representing a chapter. Each row includes a title, a list of keywords, and a list of associated scenes.
- VARIETIES OF CZECH Studies in Czech Sociolinguistics:** A table of contents for a book or report, listing sections like "Introduction" and "I. Language Norm and Codification".
- The postcolonial hypothesis Notes on the Czech "Central European" Identity:** An abstract by Ondřej Slačáček discussing postcolonial theory and its application to the Czech context.
- Research Interests:** A list of topics such as "Theory, I wish to understand", "A Thousand Plateaus", "Czech Language in the 21st Century school", and "Dan Harmon's 'Community'".

ENISA SKOKO

Hoarder, 2026, ze série *Ztraceni*, objekt, textil, kombinovaná technika

Párání, 2026, přiblížení procesu, ze série *Ztraceni*, textil, kombinovaná technika

Hoarder, 2026, from the series *Lost*, object, textile, mixed media

Unpicking, 2026, close-up of process, from the series *Lost*, textile, mixed media

VIKTORIE SOUČKOVÁ

ALEXANDRA SUROVKOVÁ

Artificial Angel 1, 2026, akryl na plátně
Artificial Angel 2, 2026, akryl na plátně
Artificial Angel 3, 2026, akryl na plátně

Artificial Angel 1, 2026, acrylic on canvas
Artificial Angel 2, 2026, acrylic on canvas
Artificial Angel 3, 2026, acrylic on canvas

MICHAL ŠEFRÁNEK

Interiér, 2026, koláž, grafika
Site Visit, 2025, fotografie

Interior, 2026, collage, graphic
Site Visit, 2025, photograph

Všichni jsou už v Mexiku, 2025, ruční výšivka na textilu
Double, 2025, ruční výšivka na textilu

Everyone Is Already in Mexico, 2025, hand embroidery on textile
Double, 2025, hand embroidery on textile

Frostbite, 2025, reliéf, akrystal
Defense, 2026, reliéf, akrystal
Standing on Tiptoe, 2026, reliéf, akrystal

Frostbite, 2025, relief, acrylic glass
Defense, 2026, relief, acrylic glass
Standing on Tiptoe, 2026, relief, acrylic glass

JÁCHYM ŠIMEK

*Me in 1999 taking a nap instead of buying a house for 10k, 2026, sádra
It was revealed to me by the microplastics in my brain, 2026, sádra*

*Me in 1999 taking a nap instead of buying a house for 10k, 2026, plaster
It was revealed to me by the microplastics in my brain, 2026, plaster*

BARTOLOMĚJ ŠOLC

Fragment instalace *REM HIVE-REM SCAPE*, 2025–2026, včelí vosk, gáza
Detail rytiny na instalaci *REM HIVE-REM SCAPE*, 2025–2026, včelí vosk, gáza, pigment
Pohled do instalace *REM HIVE-REM SCAPE*, 2026, včelí vosk, gáza

EMMA ŠTĚPÁNOVÁ

Fragment of the installation *REM HIVE-REM SCAPE*,
2025–2026, beeswax, gauze
Detail of engraving on the installation *REM HIVE-REM SCAPE*,
2025–2026, beeswax, gauze, pigment
View into the installation *REM HIVE-REM SCAPE*,
2026, beeswax, gauze

Look How Alive I Am, 2026, čárový kód, detail z díla *Greetings From The Sun*, generátor čárových kódů, tisk na samolepicím štítku
23-04-2025, 2025, semena krásenky nasbíraná na Vítkově v recyklované obálce

Look How Alive I Am, 2026, barcode, detail from *Greetings From The Sun*, barcode generator, print on adhesive sticker
23-04-2025, 2025, cosmos seeds collected from Vitkov Park in reused envelope

Bez názvu (černobílá abstrakce), 2021, tuš a voda
Bez názvu (šedo-černá malba s modrými tečkami), 2022, akryl, olej, airbrush, tužka
Bez názvu, 2025, akryl a olej

Untitled (black-and-white abstraction), 2021, ink and water
Untitled (grey-black painting with blue dots), 2022, acrylic, oil, airbrush, pencil
Untitled, 2025, acrylic and oil

DAVID TUREK

KAREL VLADYKA (JUST KAREN)

MARKĚTA VYCHODILOVÁ

Prototyp kinetické sochy, 2025–2026
Vizualizace sochy v ateliéru AVU, 2026

Prototype of a kinetic sculpture, 2025–2026
Visualisation of the sculpture in the AVU studio, 2026

VAVŘINEC VYORAL

O. I, 2024, reliéf, beton
Polyamorf a Srdce, 2022, socha
Fontána Zrození, 2023, kinetický/zvukový objekt, 3D tisk, laminát,
voda, reproduktor

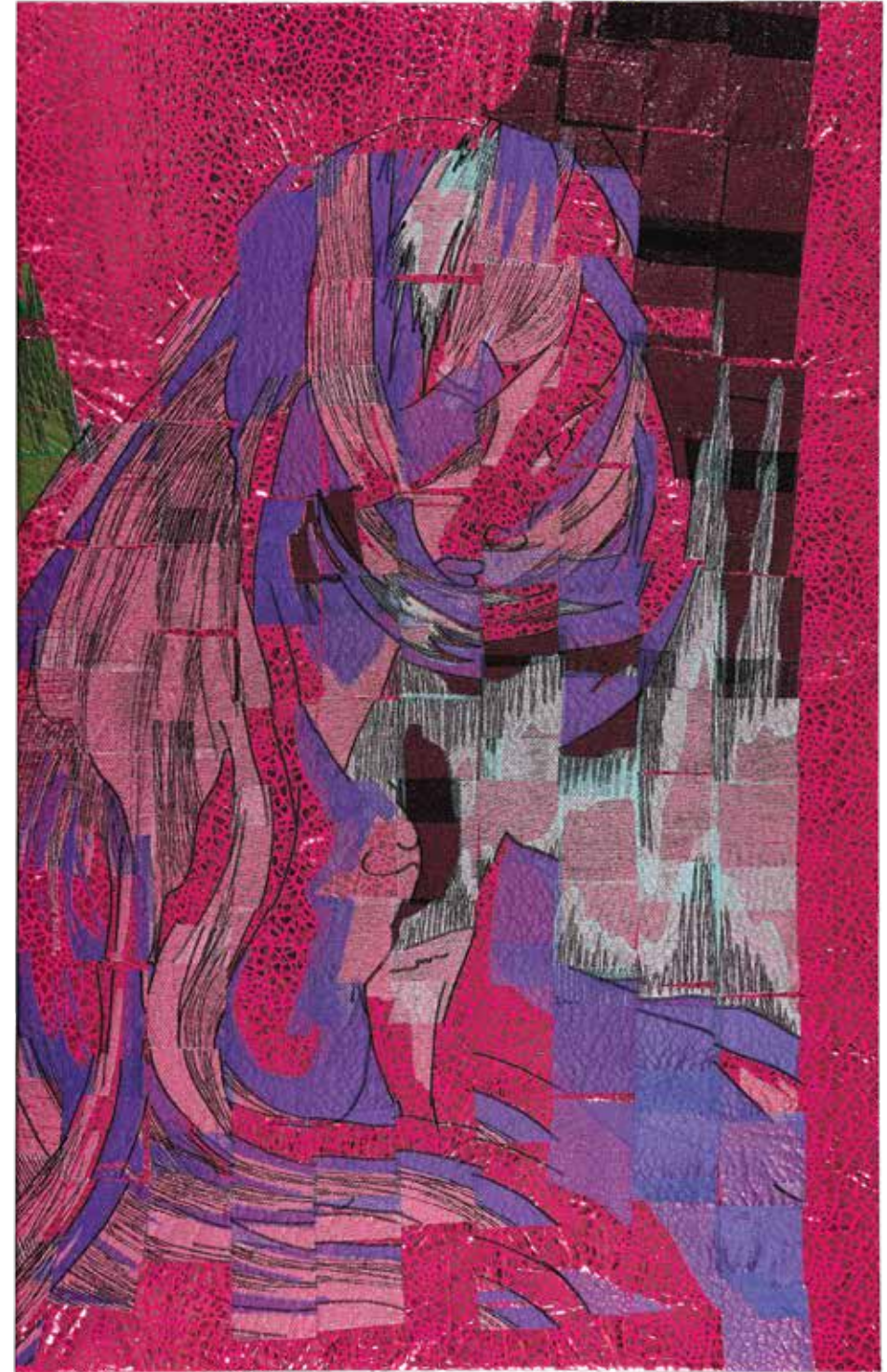
O. I, 2024, reliéf, concrete
Polyamorph and the Heart, 2022, sculpture
Fountain of Birth, 2023, kinetic/sound object, 3D print, laminate,
water, speaker

Lily Phillips, 2026, embroidered painting
I Think We're Gonna Have to Kill This Guy Finn..., 2026, embroidered painting
Choke Me!, 2026, embroidered painting, photo: Jiří Vyskočil

DOMINIKA VYSKOČILOVÁ

Lily Phillips, 2026, vyšívaná malba
I Think We're Gonna Have to Kill This Guy Finn..., 2026, vyšívaná malba
Choke Me!, 2026, vyšívaná malba, foto: Jiří Vyskočil

Ghost Artist Conference, 2026, zvuková instalace
vystoupení Sorbitol Drops na festivalu SONDA, 2025, živá hudební performance
vystoupení Sorbitol Drops v klubu Punctum, 2026, živá hudební performance

Ghost Artist Conference, 2026, sound installation
performance by Sorbitol Drops at the SONDA festival, 2025, live music performance
performance by Sorbitol Drops at Punctum club, 2026, live music performance

ANTONÍN ZÁVODNÝ

Jméno: PAVLA BASTLOVÁ
Ateliér: Nová média 1
Název diplomové práce: Jablka padají daleko od stromu
Web / Instagram: linktr.ee/tokyodriftcz / @tokyo____drift
Bio: Pavla Bastlová (nar. 2000, Brno) je umělkyně pracující se zvukem, hudbou, instalací a performancí, která své projekty rozvíjí v dialogu s pohyblivým obrazem a autorskou kresbou. Zvuk chápe jako jazyk, materiál i situaci zároveň. Zvuk je pro ni médiem, skrze něž artikuluje témata tělesnosti, intimity a existenciálních aspektů bytí. Její tvorba se dlouhodobě rozvíjí v napětí dvojitých identit a zkoumá kontrasty síly a něžnosti, paměť i introspektivní sebereflexi. Projekty Pavly Bastlové reagují na současné sociální a kulturní fenomény a vycházejí z osobní zkušenosti citlivosti a zranitelnosti, přičemž akt sdílení se stává nástrojem růstu, empatie a propojení s okolním světem. Absolvovala Střední školu umění a designu Brno (Husova) a stáž ve studiu VU3 na UMPRUM. Dále také zahraniční rezidenční pobyt v programu ArtScience na KABK v Nizozemsku.
Name: PAVLA BASTLOVÁ
Studio: New Media 1
Thesis Title: Apples Fall Far from the Tree
Website / Instagram: linktr.ee/tokyodriftcz / @tokyo____drift
Bio: Pavla Bastlová (b. 2000, Brno) is an artist working with sound, music, installation and performance. She develops projects in dialogue with moving image and original drawing, understanding sound simultaneously as language, material and situation. For her, sound is a medium through which she articulates themes of corporeality, intimacy and the existential aspects of being. Her work has long been shaped by the tension of dual identity and explores the contrasts between strength and tenderness, memory and introspective self-reflection. Bastlová's projects respond to contemporary social and cultural phenomena and draw on personal experiences of sensitivity and vulnerability; the act of sharing becomes a tool for growth, empathy and connection with the world. She

graduated from the Secondary School of Art and Design, Husova Street, Brno, and undertook a residential stay at the VU3 studio at the Academy of Arts, Architecture and Design. She also took part in an international residency under the ArtScience programme at KABK in the Netherlands.

Jméno: FILIP BRANDEJSKÝ
Ateliér: Malba 4
Název diplomové práce: Odkud přicházíme, kdo jsme, kam jdeme?
Instagram: @chroptici_chyse
Bio: Filip Brandejský (nar. 1999, Kolin) je malíř, který po dvou letech v sochařském ateliéru přešel do ateliéru Malba 4 na AVU, kde nyní dokončuje diplomovou práci. Sochařská zkušenost se do jeho práce promítá v důrazu na vrstvení, zásah a postupné odkrývání obrazu. Ve své praxi se obrací k vnitřním vjemům a vzpomínkám – nechává na ně působit čas a sleduje jejich proměnu i rozpad. Pracuje převážně akrylem, který brousí a frotážuje napříč vrstvami. Zaujímá ho eroze povrchu, omšelost a digitální šum, stejně jako neostrost vnitřních obrazů, které mají povahu stále se proměňující fotografické stopy. Malba pro něj není jen hotovým dílem, ale živým procesem napětí mezi kontrolou a selháním, opakováním a rozpadem. Tento fyzický i mentální dialog se stává nástrojem k formulaci a zpracování vnitřní dynamiky. Střídá péči s narušením a překrývání s ubíráním vrstev – nejen na plátně, ale i v sobě. Hledá pravdu v neidealizovaném světě.
Name: FILIP BRANDEJSKÝ
Studio: Painting 4
Thesis Title: Where Do We Come From, Who Are We, Where Are We Going?
Instagram: @chroptici_chyse
Bio: Filip Brandejský (b. 1999, Kolin) is a painter who, after two years in the sculpture studio, transferred to the Painting 4 studio at AVU where he is now completing his thesis. His experience in sculpture is reflected in his work through an emphasis on layering, intervention and the gradual unveiling of the image. In his practice, he turns to inner sensations and memories – he allows time to act upon them and observes their transformation and decay. He works primarily with acrylic

paint, which he sands and rubs across the layers to produce frottage effects. He is interested in surface erosion, weathering and digital noise, as well as the blurriness of inner images that have the nature of ever-changing photographic traces. For him, painting is not merely a finished work, but a living process of tension between control and failure, repetition and decay. This physical and mental dialogue becomes a tool for formulating and processing inner dynamics. He alternates between care and disruption and between layering and stripping away layers – not only on the canvas, but also within himself. He seeks truth in a non-idealised world.

Jméno: RADIM BROŽ
Ateliér: Figurální socha a medaile
Název diplomové práce: Višnu
Bio: Radim Brož (nar. 2000, Praha) je sochař pracující s různorodými materiály. Ve své tvorbě se soustředí především na figuru, zejména portrét. Jeho sochy jsou sochař pracující s různorodými materiály. Ve své tvorbě se soustředí především na figuru, zejména portrét. Jeho sochy jsou napjatou atmosférou ticha. Současně se věnuje studiu duchovní vědy, kterou nejen zkoumá, ale také žije a předává dál. Jeho sochařská tvorba je přirozeným spojením umění a duchovního poznání. Náměty čerpá ze starých posvátných spisů. Je členem hnutí Hare Krishna.
Name: RADIM BROŽ
Studio: Figural Sculpture and Medal
Thesis Title: Vishnu
Bio: Radim Brož (b. 2000, Prague) is a sculptor working with diverse materials. In his work, he focuses primarily on the figure, particularly the portrait. His sculptures seem to come to life. They give the impression that they think, feel and want to convey something. They carry within them a calm, balanced, yet subtly tense atmosphere of silence. At the same time, he devotes himself to the study of spiritual science which he not only explores intellectually but also practices and passes on. His sculptural work is a natural fusion of art and spiritual knowledge. He draws inspiration from ancient sacred scriptures. He is a member of the Hare Krishna movement.

Jméno: KRISTÝNA CVEJNOVÁ
Ateliér: Restaurování sochy
Název diplomové práce: Romantizace rigidních restaurátorských rutin
Instagram: @kristynacvejnova
Bio: Kristýna Cvejnová (nar. 1999, Rychnov nad Kněžnou) studovala kamenickou školu v Hořicích v Podkrkonoší, kde se věnovala hlavně sochařství. Studium zakončila maturitní zkouškou, ovšem už zde byly první vlašťovky v oboru restaurování kameně a plastiky. Na AVU studovala obor restaurování sochy, kde se primárně zabývala kamenným a štukovým materiálem. Paralelně s restaurováním se dále věnuje klasickému sochařskému umu od modelování portrétů, figur, ornamentů až po autorské zachycení emocí pomocí reliéfní tvorby skládané odvětví kresby, které považuje za jeden ze základů v uměleckých oborech. Ve své restaurátorské a tvůrčí práci se snaží najít harmonii, stejně jako v běžném životě.
Name: KRISTÝNA CVEJNOVÁ
Studio: Sculpture Restoration
Thesis Title: Romanticising Rigid Restoration Routines
Instagram: @kristynacvejnova
Bio: Kristýna Cvejnová (b. 1999, Rychnov nad Kněžnou) studied at the Secondary School of Arts and Crafts, Sculpture and Stonemasonry in Hořice in the Podkrkonoší region, where she specialised in sculpture, culminating in her school-leaving examination. Her early interest in stone-sculpture restoration was already evident there. She studied sculpture restoration at the Academy of Fine Arts, where she focused primarily on stone and stucco materials. In parallel with restoration, she continues to pursue classical sculptural art, ranging from modelling of portraits, figures and ornaments to her own interpretation of emotions through relief work, primarily composed as triptychs. She is also no stranger to drawing which she considers one of the foundations of the arts. In her restoration and creative work, she strives to find harmony, just as she does in everyday life.

Jméno: VOJTĚCH ČEPELÁK
Ateliér: Architektura
Název diplomové práce: Dům & Bloom
Web / Instagram: vojta.cepelak.cz / @vojta.cepelak
Bio: Vojtěch Čepelák (nar. 2000, Bohumín) tvoří architekturu a obrazy. Jeho tvorba je fúzí obou těchto zájmů, které pak společně tvoří syngii. Zaujímá ho kresba v architektuře a architektura v kresbě – tedy užití kresby a malby v procesu hledání architektury v dnešní převážně digitální praxi a architektura kreslená a malovaná – nepostavená i nepostavitelná. Architektura je pro něj zároveň cílem i prostředkem. Bakalářské studium dokončil na Fakultě architektury ČVUT v roce 2023 a aktuálně působí v architektonickém studiu Svobodová–Blaha.
Name: VOJTĚCH ČEPELÁK
Studio: Architecture
Thesis Title: Home & Bloom
Website / Instagram: vojta.cepelak.cz / @vojta.cepelak
Bio: Vojtěch Čepelák (b. 2000, Bohumín) works in architecture and painting. His work is a fusion of these two interests, which together create synergy. He is interested in drawing in architecture and architecture in drawing – that is, the use of drawing and painting in the process of exploring architecture within today's predominantly digital practice, as well as architecture that is drawn and painted – unbuilt and unbuildable. For him, architecture is both a goal and a means. He earned his bachelor's degree from the Faculty of Architecture, Czech Technical University in Prague in 2023 and currently works at the Svobodová–Blaha architectural studio.

Jméno: MATYÁŠ FIALA
Ateliér: Figurální socha a medaile
Název diplomové práce: Collecting Dust
Instagram: @fiala.matyass
Bio: Matyáš Fiala (nar. 2000, Rokycany) pracuje se sochou, malbou, kresbou a textem. Ve své práci propojuje klasickou sochařskou tvorbu se současnými antropologickými otázkami. Vrstvením symbolů, které ztrácejí původní významy a znovu je nabývají v nových kontextech, vytváří vizuální hříčky. Své výtvořiny vnímá jako charakter, jež ilustrují úvahy a myšlenkové pochody zaznamenané v daném časovém úseku. Jejich atributy staví proti sobě a zkoumá tak různé perspektivy. Absolvoval stáž na Accademia di Belle Arti di Carrara a magisterské studium v ateliéru Figurální socha a medaile pod vedením Vojtěcha Miči.
Name: MATYÁŠ FIALA
Studio: Figural Sculpture and Medal
Thesis Title: Collecting Dust
Instagram: @fiala.matyass
Bio: Matyáš Fiala (b. 2000, Rokycany) works in sculpture, painting, drawing and text. In his work, he combines classical sculptural practice with contemporary anthropological questions. By layering symbols that lose their original meanings and regain them in new contexts, he creates visual puns. He perceives his creations as characters that illustrate reflections and thought processes recorded during a given period of time. He juxtaposes their attributes, thereby exploring various perspectives. He was at a residential stay at the Accademia di Belle Arti di Carrara and earned a master's degree in Figurative Sculpture under the supervision of Vojtěch Miča.

Jméno: PAVEL GERYK
 Ateliér: Restaurování malby a polychromované plastiky
 Název diplomové práce: Průzkum oltářního obrazu Zjevení sv. Ignáci z Loyoly z kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze
 Instagram: @geryk.rest & @geryczech
 Bio: Pavel Geryk (nar. 1999, Brno) se v rámci diplomové práce zabýval průzkumem oltářního obrazu Zjevení sv. Ignáci z Loyoly. Průzkum zahrnoval zkoumání technologické výstavby díla i jeho laboratorní a historickou analýzu. Ve své práci se autor soustředí na odhalování skrytých vrstev a navrácení uměleckých děl zpátky k životu. Ve volné tvorbě se věnuje především malbě, která vychází ze smyšlených příběhů a propojuje chátrající architekturu, krajinu a hru světla a tmy, často s proměnlivým měřítkem postav. Některé motivy odkazují k existujícím příběhům a pohádkám, jež volně přetváří. Pracuje s olejomalbou a kvašem, který mu umožňuje volný projev a širokou variabilitu v kombinaci s dalšími technikami. V drobných sochařských objektech z vosku a keramické hlíny zkoumá vztahovost, fragmentárnost, křehkost a vzájemnou blízkost lidské existence. Voskový materiál odkazuje k pomíjivosti těla a bytí, zatímco keramika dodává postavám živost a výraz i v nevypálené podobě.
 /

Name: PAVEL GERYK
 Studio: Painted Artworks and Polychrome Statues Restoration
 Thesis Title: A Survey of the Altarpiece "Saint Ignatius of Loyola's Vision" from the St. Salvator Church in Prague
 Instagram: @geryk.rest & @geryczech
 Bio: Pavel Geryk (b. 1999, Brno) focused his thesis on the survey of the altarpiece depicting St. Ignatius of Loyola. The survey included an examination of the work's technical structure as well as its laboratory and historical analysis. In his work, Geryk focuses on revealing hidden layers and bringing works of art back to life. In his personal non-commissioned work, he primarily focuses on painting based on fictional stories that interweave dilapidated architecture, landscape and the interplay of light and darkness, often featuring figures of varying proportions. Some

motifs refer to existing stories and fairy tales, which he freely reinterprets. He works in oil paint and gouache, which allow him free expression and broad variability in combination with other techniques. In small sculptural objects made of wax and ceramic clay, he explores the relational and fragmentary nature, fragility and mutual closeness of human existence. The wax material alludes to the transience of the body and existence, while the ceramic lends the figures liveliness and expression even in their unfired state.

Jméno: JIŘÍ GRUBER
 Ateliér: Intermedia 3
 Název diplomové práce: Druže Tito mi se kunemo da sa tvoga puta ne skrenemo
 Instagram: @jiri_gruber
 Bio: Pracuje, kde se dá. Ve své tvorbě se příležitostně snaží zamýšlet se nad věcmi, se kterými přijde do styku.
 /

NAME: Jiří Gruber
 Studio: Intermedia 3
 Thesis Title: Druže Tito mi se kunemo da sa tvoga puta ne skrenemo
 Instagram: @jiri_gruber
 Bio: He works wherever he can. In his work, he occasionally tries to reflect on the things he comes into contact with.

Jméno: MATĚJ HANUSCH
 Ateliér: Restaurování sochy
 Název diplomové práce: Restaurátorské restaurování restaurátora
 Instagram: @skulpturove_hanuschi
 Bio: Matěj Hanusch (nar. 1996, České Budějovice) je diplomantem ateliéru restaurování sochy. Vystudoval nejdrive grafický design na SUPŠ sv. Anežky České v Českém Krumlově a poté kamenosochařskou tvorbu tamtéž. Snad v horečnatém pobluznění si umanol dát se na dráhu restaurátorskou, a to

s myšlenkou, že bude-li trávit většinu času po restauracích, bude v praxi jako doma. I přesto se v naivních, skoro až dětinsky tvrdohlavých výbojích věnuje vlastní tvorbě. V té využívá technologické poznatky z oboru restaurování, zatímco zkoumá realitu po vzoru akademismu, kterou si snad jednou začne upravovat, jak se mu zlíbí. Hlavním materiálem je pro něj dřevo, jež s oblibou kombinuje s kovem a keramikou.
 /

Name: MATĚJ HANUSCH
 Studio: Sculpture Restoration
 Thesis Title: The Restorer Restored – Restaurant Revisited
 Instagram: @skulpturove_hanuschi
 Bio: Matěj Hanusch (b. 1996, České Budějovice) is a postgraduate student in the Sculpture Restoration studio. He first studied graphic design at the St. Agnes of Bohemia Secondary School of Art and Design Český Krumlov and then stone sculpture there. Perhaps in a feverish fit of madness, he decided to pursue a career in restoration, thinking that spending most of his time in restaurants would make him feel right at home in practice. Despite this, in his naive, almost childish stubborn endeavors, he devotes himself to his own creative work. In this, he utilises technological knowledge from the field of restoration, while exploring reality in the tradition of academic art – and perhaps one day he will begin to reshape this reality as he pleases. His primary material is wood, which he likes to combine with metal and ceramics.

Jméno: ONDŘEJ HANUŠ
 Ateliér: Malba 3
 Název diplomové práce: Breaking news
 Instagram: @megavimcosedeje
 Bio: Ondřej Hanuš (nar. 1997) pracuje s malbou, sochou a v současné době především s keramickou plastikou. Ve své tvorbě se pohybuje na pomezí figurace a objektu, kde se prolíná tělesnost, deformace a jemné groteskno. Zaujímá se o ambivalentní vztah mezi zranitelností a humorem, mezi hravostí a existenciální úzkostí. Keramiku využívá jako prostředek pro reflexi světa a společnosti za pomoci antropomorfních postav, fragmentů těl a hybridních forem osclujících mezi empatií a odcizením. Pracuje s výrazem, gestem

a materiálovou tělesností, přičemž důležitou roli hraje ironie a absurdní nadřazená. Je diplomantem v ateliéru Malba 3 Josefa Bolfa a Jakuba Hoška. Během studií absolvoval stáže na Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto a v programu Art in Context pod vedením Jiřího Kovandy, Johna Hilla a Jamese Lewise na Akademii výtvarných umění v Praze.
 /

Name: ONDŘEJ HANUŠ
 Studio: Painting 3
 Thesis Title: Breaking news
 Instagram: @megavimcosedeje
 Bio: Ondřej Hanuš (b. 1997) works in painting and sculpture and currently focuses primarily on ceramic sculpture. In his work, he moves on the border between figuration and the object, where physicality, deformation and a subtle grotesqueness intertwine. He is interested in the ambivalent relationship between vulnerability and humour, between playfulness and existential anxiety. He uses ceramics as a medium for reflecting on the world and society, employing anthropomorphic figures, body fragments and hybrid forms that oscillate between empathy and alienation. He experiments with expression, gesture and the physicality of materials, with irony and absurd exaggeration playing an important role. He is a postgraduate student in the Painting 3 studio led by Josef Bolf and Jakub Hošek. During his studies, he was on residential stays at the Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto and in the Art in Context programme led by Jiří Kovanda, John Hill and James Lewis at the Academy of Fine Arts in Prague.

Jméno: VOJTĚCH HLAVÁČEK
 Ateliér: Figurální sochařství a medaile
 Název diplomové práce: Through Unsaturated Soil
 Web / Instagram: studioachtateliers.cz / @vvoojjtteeccch
 Bio: Vojtěch Hlaváček (nar. 1994) je absolventem ateliéru Volné umění I pod vedením Dominika Langa a Edith Jeřábkové na UMPRUM v Praze. V rámci magisterského programu na AVU strávil semestr na studijní stáži na KABK v Nizozemsku. Jeho poslední sólovou výstavu „That's What I Saw“

bylo možné zhlédnout v roce 2025 v Galerii SPZ. Kurátorka výstavy Eva Slabá o jeho práci napsala: „Hlaváčkův proces tvorby je procesem experimentálního průzkumu, ohledávání potenciálu materiálů a technologických postupů. Výsledky jeho práce nejsou statické, ale dynamické, vyhýbají se striktní definici a přímočaré deskripci, což s sebou přináší jistou míru šifrance, která se může zdát na první pohled neprostupná. Svým způsobem ale právě vystihuje roztržitost informačních toků, mnohost technologie a obtížnost uchopení hyperobjektů současného světa.“ Mimo volnou tvorbu se věnuje rovněž výstavní scénografii a architektonickým a interiérovým bespoko Ateliers, jehož je spoluzakladatelem.
 /

Name: VOJTĚCH HLAVÁČEK
 Studio: Figural Sculpture and Medal
 Thesis Title: Through Unsaturated Soil
 Website / Instagram: studioachtateliers.cz / @vvoojjtteeccch
 Bio: Vojtěch Hlaváček (b. 1994) graduated from the Fine Arts I studio led by Dominik Lang and Edith Jeřábková at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. As part of his master's programme at AVU, he spent a semester on a study abroad programme at KABK in the Netherlands. His latest solo exhibition, "That's What I Saw" was on view in 2025 at the SPZ Gallery. The exhibition curator Eva Slabá wrote the following about his work: "Hlaváček's creative process is one of experimental exploration, probing the potential of materials and technological processes. The results of his work are not static but dynamic; they evade strict definition and straightforward description, which brings with it a certain degree of crypticness that may seem impenetrable at first glance. In a way, however, it precisely captures the fragmentation of information flows, the multiplicity of technology and the difficulty of grasping the hyperobjects of the contemporary world." In addition to his independent artistic practice, he also works on exhibition scenography and bespoke architectural and interior projects under the banner of Studio Acht Ateliers, of which he is a co-founder.

Jméno: JAKUB HONS
 Ateliér: Intermedia 1
 Název diplomové práce: Památník Cínovce
 Instagram: @_jakub_hons_art
 Bio: Jakub Hons (nar. 1997) je umělec působící v Praze. Ve své tvorbě se zabývá převážně tématem krajiny, jak v rovině geopolitické, sociální, tak environmentální. Krajinu vnímá jako společný prostor, který je pod neustálým tlakem společnosti a ta jej neustále přetváří. Pracuje zejména v médiu sochy a instalace. Vystudoval FAMU, katedru fotografie, ateliér dokumentárních strategií, a v současné době studuje Intermedia 1 na AVU.
 /

Name: JAKUB HONS
 Studio: Intermedia 1
 Thesis Title: Cínovec Memorial
 Instagram: @_jakub_hons_art
 Bio: Jakub Hons (b. 1997) is an artist based in Prague. In his work, he primarily explores the theme of landscape – from geopolitical, social and environmental perspectives. He perceives landscape as a shared space under constant pressure from society, which is constantly reshaping it. He works primarily in the mediums of sculpture and installation. He graduated from FAMU, Department of Photography, Studio of Documentary Strategies and is currently studying Intermedia 1 at AVU.

Jméno: TINA HREVOŠOVÁ
 (TINA BXTQ)
 Ateliér: Socha 2
 Název diplomové práce: Forgotten Fontanelle
 Instagram: @bxtq
 Bio: Tina Hrevušová (nar. 1998, Bratislava, Slovensko) je queer umelkyně působící v České republice. Na UMPRUM v ateliéru sochy získala

titul BcA. Jej umelecká prax vychádza z výskumu na základe skúseností, práce často ostávajú efemérne. Prostredníctvom performatívnych a sochárskych foriem vytvára imaginatívne prostredia fungujúce ako kritické priestory, kde sa hybridita, zraniteľnosť a odlišnosť stávajú formami rezistencie voči normatívnym štruktúram. Skúma posthumánnu identitu, telesnosť a afektívne procesy formujúce subjektivitu. K telu pristupuje ako k premenlivému materiálu schopnému rozkladu a rekonfigurácie. Vychádzajú z posthumanistickej a queer teórie skúma porézne hranice medzi ľudským a neľudským, traumou a transformáciou. Absolvovala stáž na KONSTFACK v Štokholme. Vystavovala samostatne aj na skupinových výstavách v Česku aj medzinárodne.

Name: TINA HREVOŠOVÁ (TINA BXTQ)

Studio: Sculpture 2

Thesis Title: Forgiven Fontanelle

Instagram: @bxtq

Bio: Tina Hrevušová (b. 1998, Bratislava) is a queer artist based in the Czech Republic. She earned her B.A. from the sculpture studio at the Academy of Arts, Architecture and Design. Her artistic practice is rooted in experiential research, and her works often remain ephemeral. Through performative and sculptural forms, she creates imaginative environments functioning as critical spaces where hybridity, vulnerability and difference become forms of resistance against normative structures. She explores posthuman identity, corporeality and the affective processes shaping subjectivity. She approaches the body as a mutable material capable of decomposition and reconfiguration. Drawing on posthumanist and queer theory, she explores the porous boundaries between the human and the non-human, trauma and transformation. She was on a residential stay at KONSTFACK in Stockholm. She has exhibited in solo and group exhibitions in the Czech Republic and internationally.

Jméno: MATOUŠ KAŠPAR

Ateliér: Malba 4

Název diplomové práce: The Destructive Power of Information

Instagram: @kaspar.matous

Bio: Matouš Kašpar (nar. 2000, Šumperk) se dlouhodobě zabývá zkoumáním současného technologického kyberprostoru a jeho dopadu na lidskou subjektivitu a vnímání reality. V nestabilním terénu pozdního kapitalismu, kde se stírají hranice mezi fyzickou realitou a datovým záznamem, se snaží skrze různá média zhmotňovat procesy a vzťahy, ktoré na této mizící hranici probíhají. Zajímá ho, jak reprezentace reality zpětně deformuje realitu samotnou v nekonečně se opakujícím cyklu. Ve své diplomové práci se pomocí instalace a artefaktů snaží přiblížit spekulativní model reality, která se pod náporom datových toků stává tekutou a nestabilní. Pracuje s mnohazměrnou materialitou jako s nástrojem pro zviditelnění skrytých mechanismů dohledového kapitalismu a strukturálních toků informací, kde digitální stopy a informace nemizí, ale rozpouštějí se do toxického sedimentu, který z novu zpětně sytí naše digitální i fyzické prostředí až na hranici únosnosti.

Name: MATOUŠ KAŠPAR

Studio: Painting 4

Thesis Title: The Destructive Power of Information

Instagram: @kaspar.matous

Bio: Matouš Kašpar (b. 2000, Šumperk) has long been engaged in exploring contemporary technological cyberspace and its impact on human subjectivity and the perception of reality. In the unstable terrain of late capitalism, where the boundaries between physical reality and data records are blurring, he uses various media to materialise the processes and relationships unfolding along this vanishing boundary. He is interested in how the representation of reality retroactively distorts reality itself in an infinitely repeating cycle. In his thesis, he uses installations and artefacts to present a speculative model of reality that becomes fluid and unstable under the onslaught of data flows. He works with oversized materiality as a tool for

revealing the hidden mechanisms of surveillance capitalism and structural information flows, where digital traces and information do not disappear but dissolve into a toxic sediment that in turn saturates our digital and physical environments to the very limits of what is bearable.

Jméno: EVA KLEČKOVÁ

Ateliér: Intermédia 3

Název diplomové práce: Absent Days

Instagram: @efloooooooint

Bio: Eva Klečková (nar. Kladno) vychází z malířského ateliéru, dlouhodobě se však pohybuje na pomezí malby, textu a intermedialních forem. Ve své práci rozvíjí psaní s malířskou citlivostí – text chápe jako vizuální a rytmické médium, které umožňuje vrstvení významů i práci s prázdnem a fragmentem. Soustředí se na všednost a její struktury: domov, vesnici, rituály, kino, kostel či opakování dnů v týdnu. Tyto motivy uvádí do napětí s existenciální nejistotou, bezčasovostí, cizojazyčností, osamělostí a zkušeností hyperpropojeného světa. Pracuje s fragmentárním záznamem, osobním deníkem, neologismy i střídáním intimního a distancovaného tónu. Výsledkem jsou hybridní formy na pomezí textu, obrazu a konceptuálního uvažování, které reflektují proměny paměti, blízkosti a sebevnímání v současné realitě.

Name: EVA KLEČKOVÁ

Studio: Intermédia 3

Thesis Title: Absent Days

Instagram: @efloooooooint

Bio: Eva Klečková (b. in Kladno) comes from a painting background, but has long worked at the intersection of painting, text and intermedia forms. In her work, she develops writing with a painter's sensibility – she understands text as a visual and rhythmic medium that allows for the layering of meanings as well as working with emptiness and fragments. She focuses on the everyday and its structures: home, village, rituals, cinema, church, the repetition of days of the week etc. She sets these motifs in tension with existential uncertainty, timelessness, foreignness, loneliness and the experience of a hyperconnected world. She works in fragmentary

records, personal diaries, neologisms and the alternation of intimate and detached tones. The result is hybrid forms straddling text, image and conceptual thinking, reflecting the transformations of memory, closeness and self-perception in contemporary reality.

Jméno: DEMIAN KOVALOV

Ateliér: Nová média 2

Název diplomové práce: Material – Interface

Instagram: @xerror.exe

Bio: Demian Kovalov (nar. 2000, Kyjev, Ukrajina) je umělec působící v oblasti nových médií. Ve své tvorbě se zabývá kolapsem a transformací prostřednictvím nestabilních materiálních procesů a eklektických řemeslných postupů. Jeho projekty se pohybují na pomezí instalace, malby a situace vznikající kolem díla. V rámci uměleckého kolektivu „stress-service“, kde spolupracuje s Nikitou Kutimským, se proces stává nedílnou součástí díla a autorství se přesouvá od umělce k materiálu a podmínkám jeho existence. Situaci chápe jako pole napětí mezi objektem, kontextem a časem. V diplomantem ateliéru Nová média 2. Absolvoval stáž na Facultat de Belles Arts, Universitat de Barcelona, a ve studiu Intermédia 2.

Name: DEMIAN KOVALOV

Studio: New Media 2

Thesis Title: Material – interface

Instagram: @xerror.exe

Bio: Demian Kovalov (b. 2000, Kyiv, Ukraine) is an artist working in the field of new media. In his work, he explores collapse and transformation through unstable material processes and eclectic craft techniques. His projects straddle the boundaries of installation, painting and the situations arising around the artwork. As part of the art collective „stress-service“ where he collaborates with Nikita Kutimsky, the process becomes an integral part of the work and authorship shifts from the artist to the material and the conditions of its existence. He understands the situation as a field of tension between the object, the context and time. He is a postgraduate student in the New Media 2 studio. He was on a residential

stay at the Facultat de Belles Arts, Universitat de Barcelona and at the Intermédia 2 studio.

Jméno: MATOUŠ KUČERA

Ateliér: Architektura

Název diplomové práce: Údolí Krč

Instagram: @_atrej

Bio: Matouš Kučera (nar. 1999, Praha) je absolventem Architektury pod vedením Miroslava Šika na AVU a Fakulty architektury ČVUT. Ve své práci ohledává hrany dekadence a vznešenosti. Fascinuje ho estetika tíhy a surová monumentalita, v níž nachází burkeovskou krásu hrůzy a ticha. Odmítá povrchní gesta; místo nich analyzuje zažitě typologie, aby našel jejich hlubší, často zapomenutý smysl a vnitřní logiku. V napětí mezi syrovostí hmoty a lehkostí světla staví chrám všednosti. Z ošklivosti periferie a pravdivosti konstrukce destiluje rádu, který sceluje rány místa i lidské duše a nabízí útočiště před chaosem.

Name: MATOUŠ KUČERA

Studio: Architecture

Thesis Title: Krč Valley

Instagram: @_atrej

Bio: Matouš Kučera (b. 1999, Prague) graduated from the Miroslav Šik Architecture studio, Academy of Fine Arts, Prague, and from the Faculty of Architecture, Czech Technical University in Prague. In his work, he explores the boundaries of decadence and grandeur. He is fascinated by the aesthetics of weight and raw monumentality, in which he finds a Burkean beauty of horror and silence. He rejects superficial gestures; instead, he analyses established typologies to uncover their deeper, often forgotten meaning and internal logic. In the tension between the rawness of matter and the weightlessness of light, he builds temples of the everyday. From the ugliness of the periphery and the truth of construction, he distills an order that heals the wounds of both place and the human soul and offers refuge from chaos.

Jméno: KLÁRA KUSÁ

Ateliér: Socha 2

Název diplomové práce: Archive of Transit

Web / Instagram: klarakusa.com / @klara.kusa

Bio: Klára Kusá (nar. 1996, Bánovce nad Bebravou, Slovensko) je umělkyně, jejíž tvorba čerpá ze strategii apropriace, experimentování a opětovného využití materiálů. Pod vlivem poválečného umění, filozofie a výzkumných metodik pracuje s nalezenými objekty a vyřazenými materiály, z nichž vytváří vrstvené místně specifické instalace. Její práce kombinuje fotografii, kresbu, video, pohyb těla a archivní stopy. Prostřednictvím performativních gest zasahuje do veřejných i institucionálních prostorů a aktivuje je jako platformy pro kritiku a dialog. Přetvářením fragmentů paměti, materiálu a místa zkoumá, jak trauma formuje vnímání, jazyk a sociální struktury, a proměňuje místa zlomu v prostory pro reflexi a potenciální uzdravení. Její práce byla vystavována mezinárodně (Německo, Chorvatsko, Nizozemsko, Japonsko, Slovensko, Česko). Studuje také na The New Centre for Research & Practice.

Name: KLÁRA KUSÁ

Studio: Sculpture 2

Thesis Title: Archive of Transit

Website / Instagram: klarakusa.com / @klara.kusa

Bio: Klára Kusá (Bánovce nad Bebravou, 1996) is an artist whose practice draws on strategies of appropriation, experimentation, and material reuse. Influenced by post-war art, philosophy, and research-based methodologies, she engages with found objects and discarded materials to construct layered, site-specific installations. Her work blends photography, drawing, video, bodily movement and archival traces. Through performative gestures, she intervenes in public and institutional spaces, activating them as platforms for critique and dialogue. By reworking fragments of memory, material, and place, she investigates how trauma shapes perception, language, and social structures, transforming sites of rupture into spaces for reflection and potential healing. Her work has been exhibited internationally.

(Germany, Croatia, the Netherlands, Japan, Slovakia, the Czech Republic). She is a student at the Academy of Fine Arts in Prague and at The New Centre for Research & Practice.

Jméno: ANNA LOUDOVÁ
Ateliér: Restaurování malby a polychromované plastiky
Název diplomové práce: Průzkum Průhonického oltáře
Bio: Anna Loudová (nar. 1998, Jablonec nad Nisou) od roku 2019 studuje v ateliéru Restaurování malby a polychromované plastiky. V diplomantské práci se zabývá průzkumem Průhonického oltáře z depozitáře Národní galerie. Na základě metod optického průzkumu (rentgen, UV luminiscence, infračervená reflektografie a UV fotografie) a laboratorního průzkumu vzorků zkoumá technologickou výstavbu tohoto gotického díla. Součástí diplomové práce je i restaurování jednoho z oboustranných křídel oltáře ve spolupráci se spolužačkou Terezou Márovou.

Name: ANNA LOUDOVA
Studio: Painted Artworks and Polychrome Statues Restoration
Thesis Title: Research of the Pruhonice Altar
Bio: Anna Loudová (b. 1998, Jablonec nad Nisou) has been studying in the Painted Artworks and Polychrome Statues Restoration since 2019. In her thesis, she investigates the Pruhonice Altar from the National Gallery's storage. Using optical examination methods (X-ray, UV luminescence, infrared reflectography and UV photography) and laboratory analysis of samples, she is examining the technical construction of this Gothic work. The thesis also includes the restoration of one of the double-sided wings of the altar in collaboration with her classmate Tereza Márová.

Jméno: VIKTORIE MAJOBEROVÁ
Ateliér: Architektura
Název diplomové práce: Fragments of Urban Wildness
Instagram: @viktorie_majoberova
Bio: Viktorie Majoberová (nar. 2000, Praha) stojí jednou nohou pevně v architektuře. Během bakalářského studia na Fakultě umění a architektury v Liberci, částečně absolvovaného také v ateliéru A1 na UMPRUM, získala zkušenosti v různých ateliérech. Uvědomila si ovšem, že se druhou nohou potřebuje volně pohybovat mezi dalšími obory, které s architekturou souvisejí, i když nutně nejde o řemeslo jako takové. Z toho důvodu začala působit jako redaktorka v magazínu EARCH, kam píše o architektuře pro širokou veřejnost. Vedle toho se aktivně věnuje filmové scénografii a šest let koordinovala vybrané studentky a studenty z České republiky v rámci studentské organizace EASA. V architektuře jsou jí blízké rekonstrukce, krajinářství a projekty se sociálním přesahem a z toho důvodu absolvovala zahraniční stáž ve specializovaném ateliéru Gapont v Lichtenštejnsku, který se těmito tématům věnuje.

Name: VIKTORIE MAJOBEROVA
Studio: Architecture
Thesis Title: Fragments of Urban Wilderness
Instagram: @viktorie_majoberova
Bio: Viktorie Majoberová (b. 2000, Prague) has one foot firmly planted in architecture. During her bachelor's studies at the Faculty of Arts and Architecture in Liberec, which she partially completed in Studio A1 at Academy of Arts, Architecture and Design, she gained experience in various studios. However, she quickly realised that she needed to move freely with her other foot among other fields related to architecture, even if they are not necessarily crafts in the strict sense. For this reason, she began working as an editor at EARCH magazine, where she writes about architecture for the general public. In addition, she is actively involved in film set design and for six years coordinated selected students from the Czech Republic within the student organisation EASA. In architecture, she is particularly drawn

to renovations, landscape architecture and projects with a social impact. This is also why she was on a residential stay abroad in Liechtenstein at the Gapont studio, which focuses on these topics.

Jméno: MIROSLAVA MARTINCOVÁ
Ateliér: Restaurování sochy
Název diplomové práce: 1. Restaurování kamenné figurální skulptury Alegorie Vědy z vitrážovny v Okrouhlé u České Lípy, 2. Restaurování keramického sochy Ležící dívka ze sbírek Národní galerie v Praze, 3. Restaurování keramického sochy Ležící dívka ze sbírek Národní galerie v Praze, 4. Restaurování drobné starověké plastiky z pálené hlíny ze sbírek Národního Muzea v Praze, 5. Teoretická práce: Specifika restaurátorských přístupů u keramických děl
Instagram: @mirimartincova_
Bio: Miroslava Martinčová (nar. 2000, Plzeň) se věnuje restaurování sochafských děl se specializací na kámen, umělý kámen, polychromovanou i nepolychromovanou keramiku a sádru. Ve své praktické diplomové práci pracuje s různými materiály a časovými vrstvami – od archeologické sochy typu Tanagra z období 4.–5. století př. n. l. přes kamennou sochu ze zámku Ploskovic z 18. století, keramickou sochu z vitrážovny v Okrouhlé z druhé poloviny 19. století až po plastiku *Ležící dívka* ze sbírek Národní galerie Praha z první poloviny 20. století. Její teoretická diplomová práce se zaměřuje na specifika restaurování keramických děl a rozdílné přístupy k jejich obnově v závislosti na původu a funkci. Ve své praxi klade důraz na respekt k materiálu, pozornou práci s detailem a citlivé vyvažování zásahu a zachování. Vystudovala obor kamenosochařství na SUPŠ Zámeček v Plzni a je diplomantkou oboru restaurování sochy.

Name: MIROSLAVA MARTINCOVA
Studio: Sculpture Restoration
Thesis Title:
1. Restoration of the stone figurative sculpture *Allegory of Water* from the attic of Ploskovic Château, 2. Restoration of the stoneware sculpture *Allegory of Science* from the

stained-glass workshop in Okrouhlá near Česká Lípa, 3. Restoration of the ceramic sculpture *Lying Girl* from the collections of the National Gallery in Prague, 4. Restoration of a small ancient fired clay sculpture from the collections of the National Museum in Prague, 5. Theoretical work: Specifics of restoration approaches to ceramic works
Instagram: @mirimartincova_
Bio: Miroslava Martinčová (b. 2000, Plzeň) is dedicated to the restoration of sculptural works, specialising in stone, artificial stone, polychrome and non-polychrome ceramics and plaster. In her practical thesis, she works with various materials and historical periods – from an archaeological Tanagra-type statue from the 4th–5th centuries BCE, through an 18th-century stone statue from Ploskovic Château, a ceramic sculpture from the stained-glass workshop in Okrouhlá from the second half of the 19th century, to the sculpture *Lying Girl* from the collections of the National Gallery in Prague from the first half of the 20th century. Her theoretical thesis focuses on the specifics of restoring ceramic works and the different approaches to their restoration depending on their origin and function. In her practice, she emphasises respect for the material, meticulous attention to detail and a sensitive balance between intervention and preservation. She studied stone sculpture at the SUPŠ Zámeček in Pilsen and is a postgraduate student of sculpture restoration.

Jméno: EVE DAVID PATERSON MILLER
Ateliér: Art in Context
Název diplomové práce: Jemné mechanismy
Instagram: @eve.david.miller
Bio: Eve David Paterson Miller (nar. 1999, Edinburgh, UK) je umělkyně zabývající se instalací, textem, pohyblivým obrazem a performancí. Ve své tvorbě zkoumá vzorce závislosti, nutkání a opakování jako sociální, psychologické a strukturální podmínky, nikoli jako izolovaná osobní selhání. Zajímá se o to, jak se jednotlivci vypořádávají s otázkami kontroly, péče a seberegulace v rámci běžných systémů. Ve své práci často využívá zdrženlivá gesta,

materiály, které jsou běžně k dispozici, a scénáře psané se suchým humorem. V jejich dílech se často vyskytují v kombinaci s videi zachycujícími běžné situace ve veřejném prostoru, což umožňuje, aby se zranitelnost projevila bez okázalosti. Absolvovala bakalářský program (s vyznamenáním) v oboru současného umění na Grays School of Art v Aberdeenu a stáž na katedrách malby a grafiky na Accademia di Belle Arti di Venezia.

Name: EVE DAVID PATERSON MILLER
Studio: Art in Context
Thesis Title: Soft Mechanisms
Instagram: @eve.david.miller
Bio: Eve David Paterson Miller (born 1999, Edinburgh) is an artist working with installation, text, moving image, and performance. She is currently a master's student in the Art in Context course at the Academy of Fine Arts in Prague (AVU). Her practice examines patterns of dependency, compulsion, and repetition as social, psychological, and structural conditions rather than isolated personal failures. She is interested in the ways individuals negotiate control, care, and self-regulation within mundane systems. Her work often employs restrained gestures, everyday materials, and written scripts that use dry humour. These are often combined with videos seeing ordinary situations in public space, allowing vulnerability to appear without spectacle. She has also completed her BA (hons) in contemporary art at Grays School of art in Aberdeen and an exchange in the Painting and Printmaking departments at Accademia di Belle Arti di Venezia.

Jméno: MARTIN MLATEČEK
Ateliér: Kresba
Název diplomové práce: Noční plenér
Instagram: @at_eight_am
Bio: Martin Mlateček (nar. 1995, Chrudim) tvoří převážně v médiích malby a kresby s občasným přesahem k objektu. Nejčastěji používá techniku lavírované tuše, kvaš a olejové barvy v kombinaci s voskovým médiem. V rámci své tvorby střídá dvě polohy. Při práci v ústraní ateliéru zkoumá niterné stavy člověka v kontextu odcizení

dnešní doby. Protilehlou polohou je práce v plenéru, u které je celý proces řízen interakcí s okolím a lidmi, kteří se v něm pohybují. Jako prostředí své plenérové tvorby volí oblasti periferie, ať už prostorové (malba v opuštěných stavbách), nebo temporální (malba v ulicích nočního města). Diplomuje v ateliéru Kresba.

Name: MARTIN MLATEČEK
Studio: Drawing
Thesis Title: Night Plein Air
Instagram: @at_eight_am
Bio: Martin Mlateček (b. 1995, Chrudim) works primarily in painting and drawing, occasionally branching into sculpture. He most frequently uses techniques such as wash ink, gouache and oil paints in combination with wax media. In his work, he alternates between two modes: working in the seclusion of his studio, where he explores the inner states of the human being in the context of today's alienation. The other mode is working in plein air, where the entire process is guided by interaction with the surrounding environment and the people moving within it. For his plein air work, he chooses peripheral areas, whether spatial (painting in abandoned buildings) or temporal (painting in the streets of the city at night). He is graduating from the Drawing Studio.

Jméno: MATĚJ PAVELKA
Ateliér: Grafika 1
Název diplomové práce: Ještě tu jsou
Instagram: @z_denda
Bio: Matěj Pavelka (nar. 2001, Brno) studuje na Akademii výtvarných umění v Praze. Prošel ateliérem Grafika 2 vedeným prof. Vladimírem Kokoliou a v současnosti studuje v ateliéru Grafika 1 (David Böhm). Absolvoval stáž v ateliéru Grafika 1 u prof. Dalibora Smutného a zahraniční studijní pobyt na LASALLE College of the Arts v Singapuru. Ve své tvorbě pracuje s kresbou, malbou a grafickými technikami, často na netradičních nosičích a s využitím nalezených materiálů. Zabývá se pamětí místa, stopami nepřítomných lidí a prolínáním osobní historie s fikcí. Jeho práce vytvářejí napětí mezi tím, co je viditelné, a tím, co zůstává skryté.

Name: MATĚJ PAVELKA
 Studio: Printmaking 1
 Thesis Title: They Are Still Here
 Instagram: @z_denda
 Bio: Matěj Pavelka (b. 2001, Brno) studies at the Academy of Fine Arts in Prague. He studied in the Printmaking 2 Studio led by Prof. Vladimír Kokolia and is currently studying in the Printmaking 1 Studio led by Prof. Dalibor Smutný and on an international study stay at LASALLE College of the Arts in Singapore. In his work, he employs drawing, painting and printmaking techniques, often on unconventional substrates and using found materials. He explores the memory of a place, the traces of absent people and the intertwining of personal history with fiction. His works create a tension between what is visible and what remains hidden.

Jméno: TADEÁŠ POCHMAN
 Ateliér: Malba 2
 Název diplomové práce: Pravda o Bohu
 Bio: Tadeáš Pochman (nar. 1997, Praha) pracuje s malbou, fotografiemi, textem a dalšími médii. Ve své praxi zkoumá vnitřní procesy utváření civilizačních okruhů a vrstev ve 21. století s důrazem na svědectví a zpětnou analýzu kulturních looppů, jež vznikají v prostředí civilizační reality. Myšlení je ovlivněno jak Samuelem P. Huntingtonem, tak dalšími, zejména hlubšími teologickými koncepty a sociologickou analýzou. V práci se zaměřuje na možnosti návratu Boha do západní civilizace. Po studiu řezbářství na střední škole je stálým studentem ateliéru Malba 2 na AVU. Absolvoval cesty, jež jsou definovány setkáními mezi civilizačními okruhy – například Balkánská migrační trasa, sedmiměsíční studium Erasmus+ na Uzbekské výtvarné akademii, obor monumentální malba, či byl svědkem osvobození kyjevského předměstí.
 /
 Name: TADEÁŠ POCHMAN
 Studio: Painting 2
 Thesis Title: The Truth About God
 Bio: Tadeáš Pochman (b. 1997, Prague) works in painting, photography, text and other media. In his practice, he

explores the internal processes of shaping civilisational circles and layers in the 21st century. With an emphasis on testimony and retrospective analysis of cultural loops that arise within the context of civilisational reality. His thinking is influenced by Samuel P. Huntington as well as other, particularly deeper theological concepts and sociological analysis. In his work, he explores the possibilities of God's return to Western civilisation. Having studied woodcarving at secondary school, he is currently a full-time student in Painting Studio II at the Academy of Fine Arts in Prague. He has undertaken journeys defined by the interference between civilisational spheres – the Balkan migration route, witnessing the liberation of the Kyiv suburbs and a seven-month ERASMUS study programme at the Uzbekistan Academy of Fine Arts, majoring in: Monumental Painting.

Jméno: VIKTOR PROKOP
 Ateliér: Intermédia 3
 Název diplomové práce: Poslední práce
 Web: viktorprokop.cz
 Bio: Viktor Prokop (nar. 2000, České Budějovice) vytváří komentáře ke všednosti, práci, dospívání, strojům, vztahům, nostalgii i klimatu. Prostřednictvím fotografií, objektů, videí a performancí zkoumá svět kolem sebe a jeho propojenost. Drobnými gesty obrací významy a zviditelňuje jinak skryté mechanismy. Vystudoval režii a dramaturgii na KALD DAMU, absolvoval stáž na Národní akademii v Oslu v oboru Fine Art a je diplomantem ateliéru Intermédia 3.
 /
 Name: Viktor Prokop
 Studio: Intermédia 3
 Thesis Title: The Last Work
 Website: viktorprokop.cz
 Bio: Viktor Prokop (b. 2000, České Budějovice) creates commentaries on everyday life, work, adolescence, machines, relationships, nostalgia and the climate. Through photography, objects, video and performance, he explores the world around him and its interconnectedness. With subtle gestures, he subverts meanings and reveals otherwise hidden mechanisms. He studied direction and dramaturgy at

KALD DAMU, was on a residential stay at the National Academy in Oslo in the field of Fine Art and is a postgraduate student in the Intermédia 3 studio.

Jméno: EMA PROSOVÁ
 Ateliér: Malba 4
 Název diplomové práce: Aura
 Instagram: @emaprosova
 Bio: Ema Prosová (nar. 1999, Praha) studuje v ateliéru Malba 4. Její hlavní disciplínou je kresba pastelkami, kterou vnímá jako cestu zpět k dětské volnosti myšlení. Vytváří poetické, snové světy, kde se fantazie prolíná s realitou. Průsvitné postavy, zenové interiéry, jemné kresby a vrstvy motivů zpochybňují hranice mezi duší, prostorem a imaginací. Propojuje osobní zkušenost s kulturní inspirací a umožňuje divákovi vstoupit do meditativní reality. Dlouhé roky strávené v Asii, včetně pracovních pobytů v Japonsku a půlročních studijních stáží v Indonésii a ve Vietnamu, formovaly její citlivý přístup k materiálu, prostoru a světlu. Během nich se učila kulturně hluboce zakotvené techniky, jako je malba na hedvábí či laková malba, které ve své praxi aktivně využívá.
 /
 Name: EMA PROSOVÁ
 Studio: Painting 4
 Thesis Title: Aura
 Instagram: @emaprosova
 Bio: Ema Prosová (b. 1999, Prague) is a student in the Painting IV studio. Her primary medium is pastel drawing, which she perceives as a path back to the freedom of thought of childhood. She creates poetic, dreamlike worlds where fantasy intertwines with reality. Translucent figures, Zen-like interiors, delicate drawings and layers of motifs challenge the boundaries between the soul, space and imagination. She intertwines personal experience with cultural inspiration, allowing the viewer to enter a meditative reality. Many years spent in Asia, including work stays in Japan and six-month study residential stays in Indonesia and Vietnam, have shaped her sensitive approach to material, space and light. During these stays, she learned culturally deep-rooted techniques, such as silk painting and lacquer painting, which she actively employs in her practice.

Jméno: LUKÁŠ PRUDÍK
 Ateliér: Malba 4
 Název diplomové práce: Itinerary
 Instagram: @lukas.prudik
 Bio: Lukáš Prudík (nar. 2000, Šumperk) pracuje s malbou, videem, 3D animací a 3D tiskem. Ve své práci zkoumá vztah technologií a člověka, hranice digitálního světa a s tím spjatá témata. Další výraznou složkou tvorby jsou fikční světy, ne jako prostředí pro příběhy, ale jako jakési mechanismy, které vytvářejí určité předpoklady pro realitu a její dopady, kterou mohou vytvořit. Spíše než konceptuálně je jeho tvorba založena na emocích a tématech duševního zdraví i nezdraví, pro něž výše zmíněná témata slouží jako schránka, obal, pouzdro. Od roku 2020 studuje na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru Malba 4.
 /

Name: LUKÁŠ PRUDÍK
 Studio: Painting 4
 Thesis Title: Itinerary
 Instagram: @lukas.prudik
 Bio: Lukáš Prudík (b. 2000, Šumperk) works in painting, video, 3D animation and 3D printing. In his work, he explores the relationship between technology and humans, the boundaries of the digital world and related themes. Another significant component of his work is fictional worlds, not as settings for stories, but as kind of mechanisms that create certain conditions for outcomes and the reality they can generate. Rather than conceptual, his work is based on emotions and themes of mental health and illness, for which the aforementioned themes serve as a vessel, a shell and a casing. Since 2020, he has been studying at the Academy of Fine Arts in Prague in the Painting 4 studio.

Jméno: MATĚJ PŠENIČKA
 Ateliér: Nová média 2
 Název diplomové práce: Deluisa
 Instagram: @mates_vodkou & @pchenda_
 Bio: Matěj Pšenička (nar. 1998, Liberec) je vizuální umělec, performer a oděvní designér, který studuje pod vedením Kači Olivové a Dariny Alster v ateliéru Nová média 2. Ve svých projektech často vychází z osobních zkušeností a emocí, které dále zpracovává vizuálním a performativním jazykem. Experimentuje s vlastní identitou a vytváří svébytný svět, v němž hraje klíčovou roli jeho alter ego Pchenda – postava, skrze kterou rozvíjí své umělecké, kostýmní i módní koncepty. Pchenda je zároveň výrazovým prostředkem i ochranou, nástrojem k hledání i potvrzování sebe sama. Často hledá inspiraci ve strukturách, přírodě, popkultuře a queer kultuře, kterou fluidně zpracovává do svých projektů. Absolvoval roční stáž na UMPRUM pod vedením Mira Saba v ateliéru Módní tvorba, kde se zaměřil na konstrukci a realizaci oděvu, při níž průběžně pracoval na kostýmní tvorbě pro svou diplomovou práci.
 /

Name: MATĚJ PŠENIČKA
 Studio: New Media 2
 Thesis Title: Deluisa
 Instagram: @mates_vodkou & @pchenda_
 Bio: Matěj Pšenička (b. 1998, Liberec) is a visual artist, performer and fashion designer studying under the guidance of Kača Olivová and Darina Alster in the New Media 2 studio. In his projects, he often draws on personal experiences and emotions, which he further processes through visual and performative language. He experiments with his own identity and creates a unique world in which his alter ego Pchenda, a character through whom he develops his artistic, costume and fashion concepts, plays a key role. Pchenda is both a means of expression and a form of protection, a tool for self-discovery and self-affirmation. He often seeks inspiration in structures, nature, pop and queer culture, which he fluidly incorporates into his projects. He completed a one-year residential stay at the Academy of Arts, Architecture

and Design under the guidance of Miro Sabo in the Fashion Design studio, where he focused on garment construction and production while continuously working on costume design for his thesis.

Jméno: POLINA REVUNENKO
 Ateliér: Nová média 2
 Název diplomové práce: Vibrations
 Instagram: @akini___kai_ka
 Bio: Polina Revunenکو (nar. 2000, Dnipro, Ukrajina) je od roku 2020 studentkou ateliéru Nová média 2 na Akademii výtvarných umění v Praze. Ve své umělecké praxi se zaměřuje na tvorbu prostoru a situací, které divákovi umožňují osobní a intenzivní zkušenost. Pracuje se zvukem, vibracemi, objekty a prostorovou architekturou, jejichž vzájemné interakce ovlivňují tělesné vnímání a pozornost diváka. Zkušenost a percepce publika jsou důležitou součástí její práce. V její tvorbě se propojují jemné, nedestruktivní kvality s fyzickou materiálností, od vibrací a organických hmot po těžké, chladné kovy. Důraz klade na přítomnost, prožitek a fyzické vnímání spíše než na reprezentaci.
 /

Name: POLINA REVUNENKO
 Studio: New Media 2
 Thesis Title: Vibrations
 Instagram: @akini___kai_ka
 Bio: Polina Revunenکو (b. 2000, Dnipro, Ukraine) has been a student in the New Media 2 studio at the Academy of Fine Arts in Prague since 2020. In her artistic practice, she focuses on creating spaces and situations that allow the viewer a personal and intense experience. She works in sound, vibrations, objects and spatial architecture, whose mutual interactions influence the viewer's bodily perception and attention. The audience's experience and perception are an important part of her work. Her work combines delicate, non-destructive qualities with physical materiality, ranging from vibrations and organic matter to heavy and cold metals. She emphasises presence, experience and physical perception rather than representation.

Jméno: AMÁLIE RYBÁKOVÁ
Ateliér: Architektura
Název diplomové práce: Stanice péče (podnázev: Regenerace kinetických občin)
Web / Instagram: amalie-rybakova.my.canva.site/#czech / @amaaalie_r
Bio: Amálie Rybáková (nar. 2000, Praha) se zaměřuje na projekty, které zkoumají péči o živé a neživé, inkluzi a rovnost. Navrhuje především s vizí nepohyblivých i pohyblivých obrazů, zvukových atmosfér a fyzických modelů a vyhledává poezii v prostředí, které spoluvytváří. Kromě architektonické a volné umělecké činnosti se věnuje hudební skladbě a hře na klávesové nástroje. Současně působí v kapele Sundrinker. Bakalářské studium absolvovala na Fakultě architektury ČVUT a při studiu na AVU u prof. Šika se zúčastnila stáže na Listaháskóli Íslands v Reykjavíku. Absolvovala stáž v ateliéru A2 na UMPRUM (Eva Franch i Gilabert) a účastnila se mezinárodního urbanistického workshopu Ise Fenix v Japonsku.

Name: AMÁLIE RYBÁKOVÁ
Studio: Architecture
Thesis Title: Care Station (subtitle: Regeneration of Kinetic Communities)
Website / Instagram: amalie-rybakova.my.canva.site/#czech / @amaaalie_r
Bio: Amálie Rybáková (b. 2000, Prague) focuses on projects that explore care for the living and non-living, inclusion and equality. She designs primarily through static and moving images, soundscapes and physical models, seeking poetry in the environments she helps create. In addition to her architectural and fine art practice, she is involved in music composition and playing keyboard instruments. She is currently a member of the band Sundrinker. She earned her bachelor's degree from the Faculty of Architecture at the Czech Technical University in Prague and, while studying at the Academy of Fine Arts under Prof. Šik, she was on a residential stay at Listaháskóli Íslands in Reykjavík. She was on a residential stay in Studio A2 at the Academy of Arts, Architecture and Design (Eva Franch i Gilabert) and participated in the Ise Fenix international urban planning workshop in Japan.

Jméno: ŠIMON RYCHLÍK
Ateliér: Intermédia 3
Název diplomové práce: Bud'/budíž
Web: siry.cz
Bio: Šimon Rychlík (nar. 1998, Ostrava) pracuje s videem, interaktivními audiovizuálními instalacemi, textem a analogovou fotografií. Tvorbu staví na vlastním prožívání, věnuje se nejistotám identity a neuchopitelnosti víry, mnohdy na základě příběhů nebo dojmů plynoucích z antropomorfní instalace různých objektů. Zkoumání křehkosti a jejich rozvíjení v banalitách jsou pro něj formou reflexe. Rád pracuje s trapností a hranicí mezi satirou a naivitou. V roce 2022 absolvoval stáž v ateliéru Nová média 1 a v roce 2025 stáž na HfG Karlsruhe.

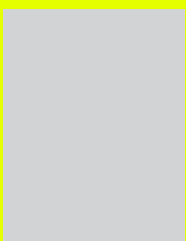
Name: ŠIMON RYCHLÍK
Studio: Intermédia 3
Thesis Title: Be/Be It So
Website: siry.cz
Bio: Šimon Rychlík (b. 1998, Ostrava) works in video, interactive audiovisual installations, text and analogue photography. His work is rooted in his own experiences; he explores the uncertainties of identity and the elusiveness of faith, often drawing on stories or impressions arising from the anthropomorphisation of various objects. Exploring fragilities and developing them within banalities serves as a form of reflection for him. He enjoys working with awkwardness and the boundary between satire and naivety. In 2022, he was on a residential stay at the New Media 1 studio and, in 2025, on a residential stay at HfG Karlsruhe.

Jméno: MARTIN ŘEZÁČ
Ateliér: Architektura
Název diplomové práce: Krtsch United
Instagram: @mrezac_
Bio: Martin Řezáč (nar. 2000, Praha) je diplomantem ateliéru Architektura. Bakalářské studium dokončil na

Fakultě architektury ČVUT v roce 2022. Absolvoval pracovní stáž v Portugalsku a studijní stáž na UMPRUM v ateliéru Tvorba písma a typografie. Má rád svou rodinu, přátele, odpočinek, pohyb, perlivou vodu, humor a Prahu.

Name: MARTIN ŘEZÁČ
Studio: Architecture
Thesis Title: Krtsch United
Instagram: @mrezac_
Bio: Martin Řezáč (b. 2000, Prague) is a postgraduate student in the Architecture studio. He completed his bachelor's degree at the Faculty of Architecture, Czech Technical University in Prague in 2022. He undertook an internship in Portugal and was on a study residential stay at Academy of Arts, Architecture and Design in the Type Design and Typography studio. He loves his family, friends, relaxation, exercise, sparkling water, humour and Prague.

Jméno: ERFAN SABZIPOOR
Ateliér: Art in Context
Název diplomové práce: Lettermania
Instagram: @sabzipolo_
Bio: Erfan Sabzipoor (nar. 1995, Teherán, Írán) je umělec působící v Praze, který se věnuje zvuku, rozhlasu, instalacím a audiovizuální produkci. Jeho tvorba se pohybuje mezi dokumentárním pozorováním a spekulativní rekonstrukcí, přičemž často pracuje s nalezenými a archivními materiály. Koláž funguje v jeho díle jako metoda a zároveň i jako filozofie. Jeho tvorba se méně zaměřuje na invenci a více na syntézu. Přetváří to, co již existuje, do forem, které lze vidět nebo slyšet jinak. V posledních letech se jeho zaměření rozšířilo z individuální tvorby směrem ke kolaborativním a komunitně orientovaným formátům, přičemž vytváří a podporuje platformy, kde se mohou lidé scházet, vzájemně si naslouchat a sdílet své názory. Umění pro něj funguje méně jako osamělý projev a více jako kolektivní proces a sdílený prostor. Studoval kinematografii na Umělecké univerzitě v Teheránu (2013–2016) a později mezinárodní vztahy a evropskou politiku na Masarykově univerzitě v Brně (2019–2022). V současné době je rezidentem v Shella Radio, kde moderuje měsíční poslechový pořad Comfort Noiz.

Name: ERFAN SABZIPOOR
Studio: Art in Context
Thesis Title: Lettermania
Instagram: @sabzipolo_
Bio: Erfan Sabzipoor (born 1995, Tehran, Iran) is a Prague-based artist working across sound, radio, installation, and audiovisual production. His practice moves between documentary observation and speculative reconstruction, often working with found and archival materials. Collage functions as both method and philosophy in his work. His practice is less concerned with invention than with synthesis. Reworking what already exists into forms that can be seen or heard differently. In recent years, his focus has expanded from individual production toward collaborative and community-oriented formats, creating and supporting platforms where others can gather, listen, and share. For him, art functions less as solitary expression and more as a collective process and shared space. He studied Cinematography at the Art University of Tehran (2013–2016) and later International Relations and European Politics at Masaryk University in Brno (2019–2022). He is currently a resident at Shella Radio, where he hosts the monthly listening show Comfort Noiz.

Jméno: NINA SIBINSKÁ
Ateliér: Intermédia 3
Název diplomové práce: 24H: Hands on Image
Web / Instagram: ninasibinska.com / @sibinina
Bio: Nina Sibinská (nar. 2001, Frýdek-Místek) se ve své tvorbě dlouhodobě zabývá tématy všedních i přechodných momentů, které zásadním způsobem formují naši každodenní zkušenost. Tyto situace podrobuje detailní a citlivě reflektuje emocionální a percepční roviny, jež z nich vyplývají. Přestože pracuje převážně s médiem videa, neusiluje o formální vymezení své tvorby. Významnou roli v jejím tvůrčím procesu sehrává prostor a instalace, která se v mnoha případech stává autonomním uměleckým dílem. Spolupracuje s organizací PRAHO! project na realizaci ve veřejném prostoru a působí v elektropopovém uskupení Viah jako VJka a vizuální umělkyně. Ačkoli na AVU

původně nastoupila do ateliéru Grafika 1, své studium dokončuje diplomantskou prací v ateliéru Intermédia 3.
Name: NINA SIBINSKÁ
Studio: Intermédia 3
Thesis Title: 24H: Hands on Image
Website / Instagram: ninasibinska.com / @sibinina
Bio: Nina Sibinská (b. 2001, Frýdek-Místek) has long explored themes of everyday and fleeting moments that fundamentally shape our daily experience. She subjects these situations to detailed and sensitive analysis and, through her work, reflects on the emotional and perceptual dimensions that arise from them. Although she works primarily with the medium of video, she does not seek to formally define her work. Space and installation play a significant role in her creative process and in many cases the installation itself becomes an autonomous work of art. She collaborates with the organisation PRAHO! project on installations in public spaces and is active in the electropop group Viah as a VJ and visual artist. Although she originally enrolled in the Graphic Arts 1 studio at the Academy of Fine Arts, she is graduating with a thesis project in the Intermédia 3 studio.

Jméno: KEYA SINGH
Ateliér: Nová média 1
Název diplomové práce: těší mě!
Web: keyasingh.net
Bio: Keya Singh (nar. 1995, Mumbai, Indie) je videoumělkyně působící v Praze, která se věnuje filmu, instalacím a performanci. Dokončuje magisterské studium v ateliéru Nová média 1 (2022–2026) s výměnným pobytem v rámci programu Erasmus+ na Akademii výtvarných umění v Mnichově v ateliéru Juliana Rosefeldta (2024–2025). Prostřednictvím humoru a ztělesněné teorie využívá formáty popkultury k prozkoumání toho, jak kulturní scénáře utvářejí identitu a sounáležitost, přičemž stírá hranice mezi dokumentací a fikcí, aby odhalila mezery mezi tím, kým nám říkájí, že máme být, a tím, kým ve skutečnosti jsme. Studovala masová média (2012–2015) a pracovala v digitálním marketingu. Později se přestěhovala do Prahy, kde se věnuje

umění. Získala bakalářský titul v oboru výtvarného umění a experimentálních médií na Prague College (2018–2021) a zúčastnila se rezidenčních pobytů v CASA v Oaxaca a Terénu v Brně.
Name: KEYA SINGH
Studio: New Media 1
Thesis Title: nice to meet you!
Website: keyasingh.net
Bio: Keya Singh (b. 1995, Mumbai, India) is a Prague-based video artist working with film, installation, and performance. She is completing her MA in New Media 1 studio (2022–2026), with an Erasmus exchange at the Academy of Fine Arts Munich in Julian Rosefeldt's class (2024–2025). Through humour and embodied theory, She uses pop culture formats to explore how cultural scripts shape identity and belonging, blurring documentation and fiction to reveal the gaps between who we are told to be and who we actually are. Born in 1995 in Mumbai, She studied Mass Media (2012–2015) and worked in digital marketing before moving to Prague to pursue the arts. I did her BA. in Fine Art Experimental Media from Prague College (2018–2021) and have taken part in residencies at CASA, Oaxaca, and Terén, Brno.

Jméno: ENISA SKOKO
Ateliér: Malba 4
Název diplomové práce: Ztraceni
Instagram: @enisa_skoko
Bio: Enisa Skoko (nar. 1998, Praha) se ve své tvorbě zaměřuje na zkoumání použitého textilu, jeho modifikaci a rekonstrukci. Vychází primárně z nošeného fast fashion oblečení, které přestává mít hodnotu kvůli nekalitním materiálům, ze kterých je vyráběno, je však ještě použitelné. Touto praxí zkoumá hranice mezi módními trendy, jejich působení na většinou společnost, cykličnost stříhů/materiálů/barev, ale také neucházející potřebu stále nového, včetně poruchy hromadění věcí, tzv. hoarding. Dalšími tématy jsou identita prostřednictvím oděvu, tělesnost, anonymita, maska a ekologická zodpovědnost. Ze studia oděvního návrhářství přešla na Akademii výtvarných umění v Praze, kde nyní diplomuje v ateliéru Malba 4. Absolvovala stáž v Rize na Art

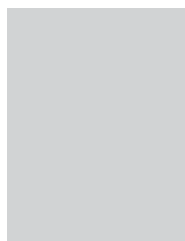
Academy of Latvia, obor malba, který vede Kristians Brekte.

Name: ENISA SKOKO
Studio: Painting 4
Thesis Title: Lost
Instagram: @enisa_skoko
Bio: Enisa Skoko (b. 1998, Prague) focuses in her work on exploring used textile materials, their modification and reconstruction. She primarily works in worn fast-fashion clothing that has lost its value due to the poor-quality materials from which it is made, yet remains usable. Through this practice, she explores the boundaries between fashion trends, their impact on mainstream society, the cyclical nature of styles, materials and colours, as well as the unceasing need for the ever-new, all the way to the disorder of hoarding. Other themes include identity through clothing, corporeality, anonymity, the mask and ecological responsibility. She transferred from the fashion design study programme to the Academy, where she is now graduating from the Painting IV studio. She was on a residential stay in Riga at the Art Academy of Latvia in the painting department led by Kristians Brekte.

Jméno: VIKTORIE SOUČKOVÁ
Ateliér: Intermédia 1
Název diplomové práce: Dekompresní zóna / Loď je mé tělo
Instagram: @viktoriesouckova
Bio: Viktorie Součková (nar. 1998, Praha) pracuje napříč rozličnými médii, od sochy a malby po performativní umění. Ve své tvorbě se soustředí na zkoumání jemnosti vnímání, tělesnosti, rovnováhy a na odhalování nečekaných fragmentů těla a pohybu. Prostřednictvím objektu se snaží zprostředkovat prožitek vyvažování mezi tíhou a lehkostí, zranitelností a silou, stabilitou a pohybem. Ve své diplomové práci se zaměřuje na otázku, co znamená „udržet se nad hladinou“ v náročných situacích a kde hledáme vlastní ochranné mechanismy. Dokončuje druhé magisterské studium na Akademii výtvarných umění v Praze. První magisterský titul získala v roce 2022 v oboru Nová média na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara. Absolvovala zahraniční stáže na Institut

Seni Indonesia Yogyakarta v Indonésii, University of West Attica v Athénách a Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto v Portugalsku.
Name: VIKTORIE SOUČKOVÁ
Studio: Intermédia 1
Thesis Title: Decompression Zone / My Body Is My Ship
Instagram: @viktoriesouckova
Bio: Viktorie Součková (b. 1998, Prague) works across various media, from sculpture and painting to performance art. In her work, she focuses on exploring the subtleties of perception, physicality and balance, as well as uncovering unexpected fragments of the body and movement. Through objects, she seeks to convey the experience of balancing weight and lightness, vulnerability and strength, stability and movement. In her thesis, she focuses on the question of what it means to “stay afloat” in challenging situations and those in which we seek our own protective mechanisms. She is completing her second master’s degree at the Academy of Fine Arts in Prague. She earned her first master’s degree in 2022 in New Media at the Ladislav Sutnar Faculty of Design and Art. She was on international residential stays at the Institut Seni Indonesia Yogyakarta in Indonesia, the University of West Attica in Athens and Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto in Portugal.

Jméno: ALEXANDRA SUROVKOVÁ
Ateliér: Malba 3
Název diplomové práce: Digital Altar
Instagram: @o5xx5o
Bio: Alexandra Surovková (nar. 1999, Skalica, Slovensko) vo svojej maliarskej tvorbe skúma fenomény digitality, virtuálnych priestorov a digitálnej osamelosti. Vytvára konštruované digitálne priestory, ktoré prenáša na plátno. Jej práca reflektuje vplyv technológií na ľudskú identitu a napätie medzi fyzickou realitou a virtualitou, pričom hľadá vizuálny jazyk schopný sprostredkovať toto prepojenie. V posledných dvoch rokoch rozvíja sériu *Digitálny oltár*, zameranú na nové formy spirituality v digitálnom veku. Bakalárske štúdium absolvovala na FaVU, je diplomantkou ateliéru Malba 3.

Name: ALEXANDRA SUROVKOVÁ
Studio: Painting 3
Thesis Title: Krč Valley: Anima Sana in Corpore Sano
Instagram: @o5xx5o
Bio: Alexandra Surovková (b. 1999, Skalica, Slovakia) explores the phenomena of digitality, virtual spaces and digital loneliness in her paintings. She creates constructed digital spaces that she transfers onto canvas. Her work reflects the influence of technology on human identity and the tension between physical reality and virtuality, while seeking a visual language capable of mediating this connection. Over the past two years, she has been developing the series *Digital Altar*, focused on new forms of spirituality in the digital age. She completed her bachelor’s degree at FaVU and is a postgraduate student in the Painting 3 studio.

Jméno: MICHAL ŠEFRÁNEK
Ateliér: Architektura
Název diplomové práce: Údolí Krč: Anima Sana in Corpore Sano
Instagram: @michalsefranek
Bio: Michal Šefrānek sa vo svojej tvorbe dlhodobo venuje sociálnym témam v architektúre. Zameriava sa na kvalitu pôdorysov a na hľadanie architektonickej formy a hmoty, ktoré dokážu vytvárať priestorovú a výtvarnú pestrosť a jasnú vnútornú logiku. Absolvoval stáž v ateliéri Intermédia 2 na AVU u Dušana Zahoranského a Pavly Scerankovej, kde rozvíjal sociálne témy prostredníctvom projektu pojazdnej kuchyne situovanej do verejného priestoru. Následne absolvoval pracovnú stáž v Berlíne u architekta a profesora Bernda Schmutza, kde sa podieľal na príprave výstavy v Hamburgu. V Prahe pôsobí v ateliéri svobodováblaha, kde pracuje na projektoch škôl, nájomného mestského bývania a interiérov bytov. Od roku 2025 sa venuje aj vlastnej tvorbe, zameranej najmä na menšie stavby – napríklad návrh sauny pre rodičov alebo kaviarne v Bratislave. Bakalárske štúdium absolvoval v ateliéri Michala Kuzemenského na Fakulte architektúry ČVUT a v súčasnosti je diplomantom Ateliéru architektúry vedeného profesorom Miroslavom Šikom.

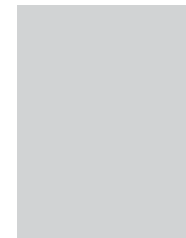
Name: MICHAL ŠEFRÁNEK
Studio: Architecture
Thesis Title: Krč Valley: Anima Sana in Corpore Sano
Instagram: @michalsefranek
Bio: In his work, he has long focused on social themes in architecture. He focuses on the quality of floor plans and on finding architectural forms and materials that can create spatial and visual diversity and a clear internal logic. He was on a residential stay at the Intermédia 2 studio at the Academy of Fine Arts in Prague under Dušan Zahoranský and Pavla Sceranková, where he developed social themes through a project involving a mobile kitchen situated in a public space. He subsequently undertook an internship in Berlin under architect and professor Bernd Schmutz, where he participated in the preparation of an exhibition in Hamburg. In Prague, he works at the svobodová blaha studio, where he works on architectural projects: schools, municipal rental housing and apartment interiors. Since 2025, he has also been engaged in his own creative work, focused primarily on smaller structures – such as a design of a sauna for his parents or a café in Bratislava. He earned his bachelor’s degree in Michal Kuzemenský’s studio at the Faculty of Architecture, Czech Technical University in Prague, and is currently a postgraduate student in the Architecture Studio led by Professor Miroslav Šik.

Jméno: MARTINA ŠIKULOVÁ
Ateliér: Nová média 2
Název diplomové práce: SeXpower Web / Instagram: hrcprc.studio/martina / @partakmartak
Bio: Martina Šikulová (nar. 1997, Nové Město na Moravě) se ve své praxi dlouhodobě věnuje tématu sexuality, tělesnosti a lásky. Její tvorba vychází z osobních zkušeností se sexuální prací, z intimních prožitků a erotických snů, přičemž se soustředí na ambivalentní vztah mezi touhou, prací a reprezentací těla. Pracuje s médií ruční výšivky a kresby, kterou rozšiřuje o přesahy do audiovizuálních forem. Je absolventkou ateliéru Priestor grafiky na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. V roce 2022 spolu s Matějem Damkem založila Hrcprc.studio, platformu zaměřenou na online sexuální práci a tvorbu erotických

snímků. Jejich společná praxe se soustředí na redefinici pornografie – zdůrazňuje její pozitivní potenciál a zároveň kriticky reflektuje její toxické podoby.

Name: MARTINA ŠIKULOVÁ
Studio: New Media 2
Thesis Title: SeXpower
Website / Instagram: hrcprc.studio/martina / @partakmartak
Bio: Martina Šikulová (b. 1997, Nové Město na Moravě) has long focused her practice on the themes of sexuality, physicality and love. Her work draws on personal experiences with sex work, intimate experiences and erotic dreams, while focusing on the ambivalent relationship between desire, work and the representation of the body. She works in the media of hand embroidery and drawing, which she expands into audiovisual forms. She graduated from the Priestor Grafiky studio at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava. In 2022, together with Matěj Dámek, she founded Hrcprc.studio, a platform focused on online sex work and the creation of erotic videos. Their collaborative practice focuses on redefining pornography – emphasising its positive potential while critically reflecting on its toxic forms.

Jméno: JÁCHYM ŠIMEK
Atelier: Malba 3
Název diplomové práce: Spektákl konců, hodnota iluze
Instagram: @jachym_simek
Bio: Jáchym Šimek (nar. 2000) pracuje se sochou a reliéfem jako se scénickým prostorem, v němž se prolíná iluze, fragmentární vyprávění a paralelné probíhající děje. Jeho práce připomínají split screeny či vrstvené obrazové plány, které zkoumají ochotu diváctva přijmout pravidla uměle konstruované reality. Programově narušuje tradiční sochařské postupy prostřednictvím imitace materiálů a kulisovosti; zajímá ho, co všechno je realita schopná unést, než se začne rozpadat nebo odhalí svou konstrukci. Ve své tvorbě se dlouhodobě zabývá spektáklem a iluzí jako strukturálními součástmi současné reality a sleduje jejich vizuální projev i důraz na vykonstruované „epické konce“ jako orientační body v prostředí zahlcení. Čerpá ze scénografie, opery a videoherních

světů, které chápe jako funkční modely fragmentárního a iluzivního prostoru. Na AVU byl přijat do sochařského ateliéru Vojtěcha Miči, absolvoval stáž v ateliéru Socha 2 a v roce 2026 je diplomantem ateliéru Malba 3.

Name: JÁCHYM ŠIMEK
Studio: Painting 3
Thesis Title: The Spectacle of Endings, The Value of Illusion
Instagram: @jachym_simek
Bio: Jáchym Šimek (b. 2000) works in sculpture and relief as a scenic space where illusion, fragmentary narratives and parallel events intertwine. His works resemble split screens or layered visual plans that explore the audience’s willingness to accept the rules of an artificially constructed reality. He deliberately subverts traditional sculptural practices through the imitation of materials and the use of backdrop-like elements; he is interested in what reality can sustain before it begins to fall apart or reveal its structure. In his work, he has long engaged with spectacle and illusion as structural components of contemporary reality, observing their visual manifestations and the emphasis on contrived “epic endings” as points of reference in an environment of information overload. He draws from scenography, opera and video game worlds, which he understands as functional models of fragmentary and illusory space. At the Academy of Fine Arts, he was accepted into Vojtěch Miča’s sculpture studio, undertook a residential stay in the Sculpture 2 studio and, in 2026, is a postgraduate student in the Painting 3 studio.

Jméno: BARTOLOMEJ ŠOLC
Ateliér: Intermédia 1
Název diplomové práce: “Man, Earth is beautiful. I wish all the people that live here weren’t evil as shit.”
Instagram: @bartolomej.solc
Bio: Bartolomej Šolc (nar. 1999) studuje v ateliéru Intermédia 1 na Akademii výtvarných umění v Praze. Pracuje se sochou a prostorovou instalací, přičemž vychází z historických forem sochařství, architektury a dalších vizuálních jazyků, které převádí do současného kontextu. Zajímá se o to, jak lze minulost, její estetiku a formální

přístupy čist z dnešního odstupu. Tyto podněty vztahuje jak k osobní zkušenosti, tak k širším společenským souvislostem. Ve své práci klade důraz na vizualitu, materiál a prostor.

Name: BARTOLOMĚJ ŠOLC
Studio: Intermedia 1
Thesis Title: "Man, Earth is beautiful. I wish all the people that live here weren't evil as shit."
Instagram: @bartolomej.solc
Bio: Bartoloměj Šolc (b. 1999) is a student in the Intermedia 1 studio at the Academy of Fine Arts in Prague. He works in sculpture and spatial installation, drawing on historical forms of sculpture, architecture and other visual languages, which he translates into a contemporary context. He is interested in how the past, its aesthetics and formal approaches, can be interpreted from today's perspective. He relates these ideas to both personal experience and broader social contexts. In his work, he emphasises visuality, material and spatial composition.

Jméno: EMMA ŠTĚPÁNOVÁ
Ateliér: Socha 2
Název diplomové práce: REM HIVE-REM SCAPE
Instagram: @poor_sloth_na_slovacku
Bio: Emma Štěpánová (nar. 2001, Vsetín) pracuje se sochou, instalací, grafikou, malbou a kresbou. Ve své tvorbě se zabývá vztahem a hranicemi mezi vědomím a podvědomím, motivy snů a nočních můr, ale také environmentálními tématy souvisejícími s devastací vodních ekosystémů. Zkoumá proměnlivé nuance jejich vzájemného působení i jejich existence a zániku. Klíčovými médii její tvorby je včelí vosk, jehož technologické a expresivní možnosti rozvinula během stáže na Hochschule für Bildende Künste v Drážďanech. V současné době rozvíjí přístup, v němž se prostor sám stává autonomním prvkem díla. Vystudovala Střední uměleckoprůmyslovou školu v Uherském Hradišti, obor keramika a design porcelánu. Poté pokračovala ve studiu na Fakultě výtvarných umění v Brně v ateliéru Sochařství 1. Je diplomantkou v ateliéru Socha 2 na Akademii výtvarných umění v Praze.

Name: EMMA ŠTĚPÁNOVÁ
Studio: Sculpture 2
Thesis Title: REM HIVE-REM SCAPE
Instagram: @poor_sloth_na_slovacku
Bio: Emma Štěpánová (b. 2001, Vsetín) works in sculpture, installations, printmaking, painting and drawing. In her work, she explores the relationship and boundaries between the conscious and the subconscious, motifs of dreams and nightmares, as well as environmental themes related to the devastation of aquatic ecosystems. She explores the shifting nuances of the interplay between consciousness and the unconscious, existence and extinction. The key medium of her work is beeswax, whose technological and expressive potential she developed during a residential stay at the Hochschule für Bildende Künste in Dresden. She is currently developing an approach in which space itself becomes an autonomous element of the work of art. She graduated from the Secondary School of Arts and Crafts in Uherské Hradiště, majoring in ceramics and porcelain design. She then continued her studies at the Faculty of Fine Arts in Brno in the Sculpture 1 studio. She is currently a postgraduate student in the Sculpture 2 studio at the Academy of Fine Arts in Prague.

Jméno: RACHAEL THORLEIFSON
Ateliér: Art In Context
Název diplomové práce: Celý svět drží pohromadě pavoučí síť
Web: rachaelthorleifson.com
Bio: Rachael Thorleifson (nar. 1991, Winnipeg, Kanada) čerpá z rodinné historie, ezoteriky, přírodních jevů a náhodných setkání a zabývá se především instalací, videem a sochařstvím. Její zděděný zájem o sbírání semen je rámcem širšího přístupu k její tvorbě jako formě „pěstování“ v jejich individuálních i společných projektech. Thorleifson vystavovala v Kanadě, Německu, Francii a České republice a účastnila se rezidenčních pobytů v Banff Centre (Banff, Kanada), Pilotenkueche (Lipsko, Německo) a ESAAIX (Aix-en-Provence, Francie). Spoluzaložila a v letech 2018–2021 vedla neziskový projektový prostor Blinkers pro začínající experimentální umělce a od roku 2021 je

součástí kolektivu RITA, který hledá společný jazyk prostřednictvím výstav, performancí a tiskovin. Thorleifson dokončuje magisterské studium na AVU v ateliéru Art in Context.

Name: RACHAEL THORLEIFSON
Studio: Art in Context
Thesis Title: The Whole World Held Together by Spider Webs
Website: rachaelthorleifson.com
Bio: Drawing on family history, esoterics, natural phenomena, and happenstance encounters, Rachael Thorleifson (b. 1991, Winnipeg, CA) works primarily with installation, video and sculpture. Her inherited interest in collecting seeds frames a broader approach to her practice as a form of 'tending' in her individual and collaborative projects. Thorleifson has exhibited in Canada, Germany, France and Czech Republic, and participated in residencies at the Banff Centre (Banff, CA), Pilotenkueche (Leipzig, DE), and ESAAIX (Aix-en-Provence, FR). She co-founded and directed Blinkers (2018-2021), a non-profit project space for emerging experimental artists, and since 2021 has been part of RITA, a collective seeking shared language through exhibition, performance and printed matter. Thorleifson is completing an MFA at AVU in "Art in Context".

Jméno: DAVID TUREK
Ateliér: Malba 3
Název diplomové práce: Hledání
Instagram: @gore_tex__
Bio: David Turek (nar. 2001, Karlovy Vary) pracuje převážně s kresbou, malbou a zvukem. Ve své současné práci se věnuje tématům osobního vnitřního světa a jeho symbolice, umění vnímá jako nástroj pro osobní rozvoj a proces tvorby využívá hlavně jako prostředek k poznávání sebe sama. Svě dílo vnímá spíše jako důkaz o konkrétním prožitku a chápe je spíše jako odpověď na předem nedefinovanou otázku. Věř, že umění může být určitým způsobem využito terapeuticky, toto téma i jeho problematiku řešil ve svých textových pracích. V hudební sféře se mimo autorské projekty věnuje primárně tvorbě beatů. Před studiem AVU dokončil Střední uměleckoprůmyslovou školu Zámeček v Plzni, kam nastoupil

z gymnázia na Svobodné chebské škole v Chebu.

Name: DAVID TUREK
Studio: Painting 3
Thesis Title: The Quest
Instagram: @gore_tex__
Bio: David Turek (b. 2001, Karlovy Vary) works primarily in drawing, painting and sound. In his current work, he explores themes of the personal inner world and its symbolism; he perceives art as a tool for personal development and uses the creative process primarily as a means of self-discovery. He perceives his work more as evidence of a specific experience, which is understood as a response to a question not defined in advance. He believes that art can be used therapeutically in a certain way and has addressed this theme and its complexities in his text-based works. In the musical sphere, aside from his own projects, he focuses primarily on beatmaking. Before attending the Academy of Fine Arts, he graduated from the Zámeček Secondary School of Applied Arts in Pilsen, where he enrolled after attending the SCHŠ grammar school in Cheb.

Jméno: KAREL VLADYKA
Ateliér: Nová média 2
Název diplomové práce: A Magical Evening with Just Karen
Web / Instagram: karelvladka.com / @justkarenhoney
Bio: Karel Vladyka (nar. 1996, Praha) je performer, který pracuje také s videem, malbou a instalací. Jako drag queen Just Karen v sólových i kolektivních performancích a divadelních inscenacích zkoumá lidský úděl skrze humorný queer jazyk a camp estetiku. Jako svůj vlastní úděl vnímá rozpouštění rigidních hranic a škatulek mezi námi i uvnitř nás samotných. Dlouhodobě spolupracuje s platformou PiNKBUS, se kterou vytvořil i svou autorskou diplomovou inscenaci v pražském Divadle Venuše ve Švehlovce. Absolvoval stáž na Cooper Union v New Yorku a na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU a je diplomantem ateliéru Nová média 2. Pracuje také jako moderátor na kulturních akcích a v Českém rozhlasu.

Name: KAREL VLADYKA
Studio: New Media 2
Thesis Title: A Magical Evening with Just Karen
Website / Instagram: karelvladka.com / @justkarenhoney
Bio: Karel Vladyka (b. 1996, Prague) is a performer who also works in video, painting and installation. As the drag queen Just Karen, he explores the human condition through a humorous queer language and camp aesthetics in solo and group performances and theatre productions. He sees as his own mission in life to dissolve the rigid boundaries and labels between us, as well as within ourselves. He has long collaborated with the PiNKBUS platform, with which he also created his original graduation production at the Venuše ve Švehlovce theatre in Prague. He was on residential stays at Cooper Union in New York and the Department of Alternative and Puppet theatre at DAMU and is a postgraduate student in the New Media 2 studio. He also works as a host at cultural events and on Czech Radio.

Jméno: MARKÉTA VYCHODILOVÁ
Ateliér: Intermedia 1
Název diplomové práce: THE(Y) SE(E) US
Instagram: @mistr_apokalypsy
Bio: Markéta Vychodilová (nar. 1996, Hradec Králové) je vizuální umělkyně, která ve své tvorbě vytváří fiktivní organismy a systémy pohybující se na hraně živého, mrtvého a mechanického. Pracuje s proměnlivými médii, která volí podle povahy tématu – od svařovaných kovových konstrukcí a kinetických objektů přes sádru, hlínu, vosk a taxidermii až po digitální a virtuální prostředí. Její práce se dlouhodobě dotýká psychologických témat, strachu, absurdity a mechanismů obrany a adaptace v prostředích ohrožení. V posledních letech se její praxe pomalu přesouvá k fyzické práci s materiálem, kde materiál klade odpor, nese váhu a zanechává trvalé stopy. Krátce studovala na Art & Design Institutu a následně v ateliéru Intermedia u Mileny Dopitové na AVU, kde absolvovala také dvouletou stáž v ateliéru Socha 1 u Lukáše Rittsteina a stáž na KABK v Haagu (Interactive Media Design). Nyní je diplomantkou ateliéru Intermedia 1.

Name: MARKÉTA VYCHODILOVÁ
Studio: Intermedia 1
Thesis Title: THE(Y) SE(E) US
Instagram: @mistr_apokalypsy
Bio: Markéta Vychodilová (b. 1996, Hradec Králové) is a visual artist who creates fictional organisms and systems in her work that exist on the border between the living, the dead and the mechanical. She works in variable media, which she selects based on the nature of the theme – ranging from welded metal structures and kinetic objects through plaster, clay, wax and taxidermy to digital and virtual environments. Her work has long addressed psychological themes, fear, absurdity and mechanisms of defense and adaptation in threatening environments. In recent years, her practice has gradually shifted toward physical work with materials, where the material offers resistance, bears weight and leaves lasting traces. She studied briefly at the Art & Design Institute and subsequently in the Intermedia studio under Milena Dopitová at the Academy of Fine Arts in Prague, where she also was on a two-year residential stay in the Sculpture 1 studio under Lukáš Rittstein and a residential stay at KABK in The Hague (Interactive Media Design). She is currently a postgraduate student in the Intermedia 1 studio.

Jméno: VAVŘINEC VYORAL
Ateliér: Figurální socha a medaile
Název diplomové práce: Inverzní polarita světa v jsoucích a nejsoucích podmínkách
Instagram: @varo_vo_
Bio: Vavřinec Vyoral (nar. 1997, Český Krumlov) ve své tvorbě propojuje práci s tradičními sochařskými materiály a klasické postupy z digitálními technologiemi. Zabývá se tématy lidské existence, zejména vztahem mezi životem a smrtí, samotou a sblížením, tělem a duší. Zajímá ho, jak subjektivní vnímání reality formuje naše vztahy k sobě i k okolnímu světu. Ve své práci se snaží zachytit neviditelné vazby, které propojují jednotlivce i širší roviny bytí, a pracuje s motivem hranice jako místa setkání různých světů. Je diplomantem ateliéru Figurální socha a medaile. Absolvoval zahraniční

rezidenci v rámci programu Erasmus+ Archeology of the Present v Polsku a Estonsku.

Name: VAVŘINEC VYORAL
Studio: Figural Sculpture and Medal
Thesis Title: The Inverse Polarity of the World in the Existing and Non-Existing Conditions
Instagram: @varo_vo_
Bio: Vavřinec Vyoral (b. 1997, Český Krumlov) combines traditional sculptural materials and classical techniques with digital technologies in his work. He explores themes of human existence, particularly the relationship between life and death, solitude and closeness, body and soul. He is interested in how subjective perceptions of reality shape our relationships with ourselves and the world around us. In his work, he strives to capture the invisible bonds that connect individuals and broader planes of existence and he works with the motif of the border as a meeting place of different worlds. He is a postgraduate student in the Figural Sculpture and Medal. He was on an international residency as part of the ERASMUS+ programme "Archeology of the Present" in Poland and Estonia.

Jméno: DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
Ateliér: Malba 3
Název diplomové práce: Soft Resistance
Web / Instagram: secondaryarchive.org/artists/dominika-vyskocilova / @dominika_vyskocilova
Bio: Dominika Vyskočilová (nar. 1999, Praha) je diplomantkou v ateliéru Malba 3. Ve své tvorbě propojuje malbu s textilními technikami, zejména s vyšivkou, a experimentuje s kombinací tradičních a současných materiálů. Tematicky se zaměřuje na vizuální jazyk subkultur, fenomén moe a vnímání populárních animovaných postav jako moderních ikon. Zkoumá, jak popkultura, zejména japonská anime estetika, ovlivňuje obraz ženských postav, otázky krásy, fetišizace a formování identity v dětství. Ve svých pracích reflektuje také vztah mezi realitou a digitálním prostorem, kde se přetvářejí osobní i kolektivní představy o ideálu a touze. V roce 2023 absolvovala Erasmus+ na Art Academy of Latvia a aktuálně dokončila roční

rezidenci v The House. Byla zařazena do databáze Secondary Archive.
/ Name: DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
Studio: Painting 3
Thesis Title: Soft Resistance
Website / Instagram: secondaryarchive.org/artists/dominika-vyskocilova / @dominika_vyskocilova
Bio: Dominika Vyskočilová (b. 1999, Prague) is a postgraduate student in the Painting III studio. In her work, she combines painting with textile techniques, particularly embroidery and experiments with the combination of traditional and contemporary materials. Thematically, she focuses on the visual language of subcultures, the moe phenomenon and the perception of popular animated characters as modern icons. She explores how pop culture, particularly Japanese anime aesthetics, influences the portrayal of female characters, questions of beauty, fetishisation and the formation of identity in childhood. In her work, she also reflects on the relationship between reality and digital space, where personal and collective notions of the ideal and desire are reshaped. In 2023, she participated in the Erasmus programme at the Art Academy of Latvia and has recently been on a one-year residency at The House. She has also been included in the Secondary Archive database.

Jméno: ANTONÍN ZÁVODNÝ
Ateliér: Nová média 1
Název diplomové práce: Ghost Artist Conference
Instagram: @sorbitoldrops
Bio: Antonín Závodný (nar. 2000, Chrudim) se věnuje primárně tvorbě experimentální elektronické hudby a multimediálních instalací. V jeho dílech se často objevují environmentální témata a zkoumání vztahů mezi jednotlivými ekosystémy nebo člověkem a životním prostředím. Jeho debutové album *Remízek Music*, které vyšlo v létě 2024 na labelu Gin&Platonic, je založeno na zpracovaných terénních nahrávkách a manipulovaných samplech rozličných materiálů a soustředí se na prolínání různých hudebních výrazů a tvarů tvořících příběhy plné napětí a kontrastů. Kromě vlastní umělecké tvorby tvoří dramaturgii

hudebního programu festivalu Traf. Je diplomantem ateliéru Nová média 1 a absolvoval stáže na Universitatea Națională de Arte v Bukurešti a na Hochschule für Gestaltung v Karlsruhe.

Name: ANTONÍN ZÁVODNÝ
Studio: New Media 1
Thesis Title: Ghost Artist Conference
Instagram: @sorbitoldrops
Bio: Antonín Závodný (b. 2000, Chrudim) focuses primarily on creating experimental electronic music and multimedia installations. Environmental themes frequently appear in his works, as does an exploration of the relationships between individual ecosystems or between humans and the environment. His debut album, *Remízek Music*, released in the summer of 2024 on the Gin&Platonic label, is based on processed field recordings and manipulated samples of various materials, focusing on the interweaving of different musical expressions and forms to create stories full of tension and contrasts. In addition to his own artistic work, he curates the music programme for the Traf festival. He is a postgraduate student in the New Media 1 studio. He was on residential stays at the Universitatea Națională de Arte in Bucharest and at the Hochschule für Gestaltung in Karlsruhe.

3. OTÁZKA: CO POVAŽUJETE V SOUČASNÉM UMĚNÍ ČI ARCHITEKTUŘE ZA NUDNÉ NEBO VYČERPANÉ?

*Houby v galeriích, pečení chleba a deset vrstev
ironie. Seznam věcí, které už diplomantstvo nebaví.*

JÁCHYM ŠIMEK
Institucionální akademismus.

MATĚJ HANUSCH
Nejen v umění, ale i ve společnosti
vnímám přehnaný důraz na dotazníky.
Neustálé kladení dotazů, jejichž
vyplňování a zodpovídání mě strašně
unavuje.

FILIP BRANDEJSKÝ
Za nudné považuji vyčerpané
umění. A ještě nudnější mi připadá,
když se něco tváří jinak, než čím ve
skutečnosti je.

VIKTOR PROKOP
Vyčerpaní mi přijdou především lidé.

KLÁRA KUSÁ
Gýč. Stačí sa prejsť po meste. Viac
netreba dodaf.

ANTONÍN ZÁVODNÝ
Tak například: networking, důležitost
sebezprezentace na sociálních sítích,
nepotismus, pragocentrismus,
gatekeeping, nadužívání pojmů péče
a komunita, houby v galeriích, pečení
chleba jako performance, performativní
aktivismus, performativní večere,
umělecké ceny.

JAKUB HONS
Z mého subjektivního pohledu je to
takzvaná trash keramika. Nejen že se
to stále opakuje a vypadá to stejně, ale
nejvíce mi vadí ta „upatlanost“ objektu.

EMMA ŠTĚPÁNOVÁ
Chladné šedivé betonoidní rodinné
domy, administrativní budovy
s velkými vnějšími ocelovými žaluziemi
a podnikatelské baroko.

MICHAL ŠEFRÁNEK
Pokiaľ ide o architektúru, za vyčerpaný
a v zásade nudnú považujem
estetiku korporátnych biznis centier
a investičného bývania.

VAVŘINEC VYORAL
Na současné scéně mě často mijejí
různé tendence v malbě, které na mě
působí spíš dekorativně než obsahově.

MATĚJ PŠENIČKA
Osobně mi vadí až moc okaté využití
trendu. Mám pochopení, že se jimi
inspirujeme a zpracováváme je,
každopádně by si autor měl dát
pozor na výsledné zpracování, aby
tvorba nepůsobila jako zkopírovaná
z nástěnky na Pinterestu.

MIROSLAVA MARTINCOVÁ
Dnes se často setkávám s opakovaným
používáním předvídatelných
minimalistických forem a sterilních
instagramových instalací, které sice
působí esteticky čistě, ale často
postrádají hloubku nebo kontext.

DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
Osobně nejsem velkým fanouškem
trendů v umění, ač to zní trochu
paradoxně vzhledem k tématům,
o která se opírám.

ENISA SKOKO
Vykrádání a AI art modely, což jde
ruku v ruce.

JIŘÍ GRUBER
Mě třeba příliš nebaví reflexe sociálních
sítí a jejich role v našich životech,
respektive obecněji témata jako
digitalizace našeho prožívání apod.,
ale ať se každý věnuje tomu, co sám
uzná za vhodné, a především tomu, co
ho naplňuje, i kdyby se to jinému zdálo
sebevyčpělejší.

DEMIAN KOVALOV
Romantická představa umělce jako
nepochopeného génia zemřela spolu
s van Goghem, avšak její přízrak se
potuluje po Instagramu a nabízí celou
škálu různých emanací.

ERFAN SABZIPOOR
Pro mě je nejvíce vyčerpávající
hyperindividualizace. Když se jazyk
pokouší až moc vytvářet význam,
místo aby něco vyjasňoval, tak vlastně
odpojuje dílo od jeho publika.

MARTIN ŘEZÁČ
To je těžký, to nevím.

KEYA SINGH
V současné době mě unavuje ta
povrchnost, která ve struktuře
umělecké scény vládne. Všichni
tvrdí, že mají „zájem“, ale jen málokdo
skutečně „zájem“ projevuje. To mi přijde
strašně, naprosto strašně nudné.

KAREL VLADYKA
V dnešní post-všechno kultuře mi
vadí – nebo mě spíš mrzí – deset vrstev
ironie, kterými se všichni defenzivně
obalujeme.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ
Za nudné považujem prehnane
komplikované, hyperintelektualizované
sprievodné texty, ktorým rozumie len
úzký okruh zasvätených. Umenie by
podľa mňa nemalo stáť na bariére
nezrozumiteľnosti, ale na schopnosti
komunikovať.

EVE DAVID PATERSON MILLER
Nezajímají mě až tak moc díla, která
jsou pro diváka příliš explicitní.

NINA SIBINSKÁ
Často se považuje za vyčerpané to,
co se opakuje, ale paradox je ten, že
to, co danou věc činí nudnou, je její
prezentace.

MATOUŠ KUČERA
Vyčerpává mě křiklavá snaha šokovat.
Sklenné fasády a křečovitě křivky,
které se snaží překřičet okolní chaos,
jsou pro mě prázdné a nudné.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ
Práce, které tematizují krizi, aniž by
samy byly ochotné projít rizikem.

MARTIN MLATEČEK
Téma udržiteľnosti. Skvelým príkladom
je deštová vež na zahradě AVU.
K čemu přesně slouží a jak dobře plní
svou funkci? Kolik prostředků bylo
vynaloženo na její vznik? Nešlo by je
za stejným účelem využít lépe? Jak
souvisí s udržiteľností kromě toho, že
ilustruje její opak?

JÁCHYM ŠIMEK
Institutional academicism.

MATĚJ HANUSCH
Not only in art, but also in society,
I perceive an excessive emphasis on
questionnaires. The constant asking of
questions, which I find terribly tiring to
fill out and answer.

FILIP BRANDEJSKÝ
I consider exhausted art to be boring.
And I find it even more boring when
something pretends to be something
it isn't.

VIKTOR PROKOP
It is mainly people who seem
exhausted to me.

KLÁRA KUSÁ
Kitsch. Just take a walk around town.
No need to say more.

ANTONÍN ZÁVODNÝ
For example: networking, the
importance of self-presentation on
social media, nepotism, Prague-
centrism, gatekeeping, overuse of
the terms "care" and "community",
mushrooms in galleries, baking bread
as a performance, performative
activism, performative dinners and art
awards.

JAKUB HONS
From my subjective point of view,
it's what's called trash ceramics. Not
only does it keep repeating itself and
look the same, but what bothers me
most is the "messiness" of the object.

EMMA ŠTĚPÁNOVÁ
Cold, grey, concretoid detached
houses, office buildings with
large exterior steel blinds and
"Entrepreneurial Baroque" architecture.

MICHAL ŠEFRÁNEK
When it comes to architecture,
I consider the aesthetics of corporate
business centres and investment
housing to be exhausted and, by and
large, boring.

VAVŘINEC VYORAL
On the current art scene, I often tend
to be puzzled by various trends in
painting that I find more decorative
than substantive.

MATEJ PŠENIČKA
Personally, I find the overly obvious use
of trends bothersome. I understand
that we draw inspiration from them
and work with them, but in any case,
the artist should pay attention to the
final execution so that the work doesn't
look like it was copied from a Pinterest
board.

MIROSLAVA MARTINCOVÁ
Today, I often encounter the repetitive
use of predictable minimalist forms and
sterile "Instagram-style" installations,
which may look clean aesthetically but
often lack depth or context.

DOMINIKA VYSKOČILOVÁ
Personally, I'm not a big fan of trends
in art, though that sounds a bit
paradoxical given the themes I draw
upon.

ENISA SKOKO
Plagiarism, yeah – and AI art models,
which go hand in hand with it.

JIŘÍ GRUBER
I, for one, don't particularly enjoy
reflections on social media and their
role in our lives, or more generally
topics like the digitisation of our
experiences, etc., but let everyone
focus on what they themselves deem
appropriate and, above all, what
fulfils them, even if it seems the most
hackneyed to others.

DEMIAN KOVALOV
The romantic notion of the artist as
a misunderstood genius died with van
Gogh, yet its specter haunts Instagram,
offering a whole range of different
manifestations.

ERFAN SABZIPOOR
I find the hyper-individualization of
contemporary art quite exhausting.
When language tries too hard to
create meaning instead of clarifying
it, it disconnects the work from its
audience.

MARTIN ŘEZÁČ
That's a tough one; I don't know.

KEYA SINGH
I am currently tired of the superficiality
that persists in the structure of the art
scene. Everyone claims to "care," but
very few actually act with "care." I find
this very, very, very boring.

KAREL VLADYKA
In today's post-everything culture, I am
bothered by – or rather, saddened by –
the ten layers of irony we all defensively
wrap ourselves in.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ
I find overly complicated, hyper-
intellectualised accompanying texts
boring, as they are understood only
by a narrow circle of insiders. In my
opinion, art should not be based on
a barrier of incomprehensibility, but on
the ability to communicate.

EVE DAVID PATERSON MILLER
I am less interested in work that is too
explicit for the viewer.

NINA SIBINSKÁ
What repeats itself is often considered
exhausted, but the paradox is that
what makes a given thing boring is its
presentation.

MATOUŠ KUČERA
I'm exhausted by the garish effort to
shock. Glass facades and convulsive
curves that try to drown out the
surrounding chaos are empty and
boring to me.

MARKÉTA VYCHODILOVÁ
The works that address the crisis
without being willing to take risks
themselves.

MARTIN MLATEČEK
The theme of sustainability. A great
example is the rain tower in the AVU
garden. What exactly is its purpose and
how well does it fulfil its function? How
much money was spent on its creation?
Could those funds have been put to
better use for the same purpose? How
does it relate to sustainability, aside
from illustrating its opposite?

QUESTION 3: WHAT DO YOU CONSIDER BORING OR EXHAUSTED IN CONTEMPORARY ART AND ARCHITECTURE?

*Mushrooms in galleries, baking bread and
ten layers of irony. A list of the things
that diploma students are tired of.*

4. OTÁZKA: MÁ SMYSL DĚLAT UMĚNÍ, KDYŽ JE SVĚT V PLAMENECH?

Má tvorba smysl ve chvíli, kdy se hroutí veškeré jistoty? Upřímné výpovědi o umění jako nástroji přežití a o tom, proč je tvoření jediným logickým opakem destrukce.

MATYÁŠ FIALA
Pokud má smysl ráno vstávat.

VOJTĚCH HLAVÁČEK
To v každém případě, i kdyby člověku zbyla jen tužka a papír.

DEMIAN KOVALOV
Ano, právě takové podmínky jsou nezbytné k tomu, aby umění znovu našlo svou funkci.

DAVID TUREK
Asi ano, myslím, že je to těžší pro jedince, ale určitě to má smysl z hlediska historie.

VIKTORIE MAJOBEROVÁ
Já myslím, že svět hořel vždycky a naši tvorbu to do jisté míry krmí a formuje.

ENISA SKOKO
Svět hořel, hoří a hořet bude.

FILIP BRANDEJSKÝ
Svět hoří již po staletí, jen se mění kulisy. Umění je často způsob, jak to všechno vydržet. A koneckonců aspoň po nás jednou zůstane něco, čím se dá zatopit.

MATĚJ HANUSCH
Má to smysl. Možná větší, než když svět nehoří.

VOJTĚCH ČEPELÁK
Ovšemže ano. Hoření ničí, tvořit je opak.

PAVLA BASTLOVÁ
Ano, má, i když to nedává smysl. Kultura je základ.

NINA SIBINSKÁ
Kdy jindy má smysl tvořit než zrovna v době, kdy hoří svět? Spíš bych si položila otázku, jaký smysl by měl svět, kdyby se umění nedělalo i v takové době.

MARTIN ŘEZÁČ
Má. Snad ten svět nebude hořet věčně. Doufám. Nezbyvá než věřit, že do té doby nevyhoříme my sami.

EVE DAVID PATERSON MILLER
Období nestability zviditelňují každodenní chování a umění může poskytnout rámec, v němž lze tyto změny pozorovat.

ERFAN SABZIPOOR
Upřímně řečeno, je těžké ospravedlnit tvorbu, která se týká pouze mě samotného nebo mých vlastních emocí, když se všechno ostatní jeví jako tak nejisté. Umění mi dává větší smysl jako sdílený proces nebo kolektivní prostor než jako osamělý projev.

KRISTÝNA CVEJNOVÁ
Pokud svět hoří, náměty pro tvorbu jsou všude. Umění může lidem pomoci si uvědomit, že v tom nejsou sami, a nést naději, že bude lépe.

KEYA SINGH
Nemá to „smysl“, ale v mnoha ohledech byl svět vždycky v plamenech a dělat umění nedávalo smysl nikdy. Umění v ideálním případě zachovává komplexnost, klade různé otázky a odmítá jednoznačné výklady. Je jedno, jestli má smysl.

MATOUŠ KAŠPAR
Myslím si, že umění může být jednou z cest, jak se s tím na osobní úrovni vyrovnat a kde tento přetlak ventilovat – použít tento prostor k určité orientaci v tomto krizemi zahlceném světě.

VAVŘINEC VYORAL
Když „hoří svět“, tak si člověk samozřejmě nejdříve představí boj o přežití a o základní jistoty. V takové situaci se může zdát, že umění je zbytečné. Zároveň si ale myslím, že právě v krizích má tvorba smysl, protože pomáhá zpracovat strach, chaos a nejistotu.

VIKTOR PROKOP
Svět hoří, protože necháváme pár lidí, aby ho „zapalovali“. Nejsem si jistý, jestli uměním něco změníme. Může nám dát pocit, že v tom nejsme sami, že i druhý člověk zažívá něco podobného, že osud někoho jiného je i můj osud. Mám pocit, že čím víc empatie máme k sobě navzájem, tím lepší může být svět pro všechny.

POLINA REVUNENKO
Ano, právě v takových situacích pro mě umění získává zásadní význam. Pocházím ze země, kde probíhá válka, a tvorba se pro mě stala oporou i způsobem, jak nést světlo, klid a smysl.

TADEÁŠ POCHMAN
Ano, ale pouze do určitého bodu. Pak je nezbytné metody umění opustit.

ANTONÍN ZÁVODNÝ
Je těžké posuzovat, co smysl má a co nemá. Vzhledem k pochmurné současné světové situaci vidím smysl spíše v přímém angažovaném aktivismu, aktivitách protestních občanských hnutí a sociální práci než v tvorbě uměleckých děl, která obvykle nemají takovou mobilizační sílu jako přímá akce. Věřím ale, že umění může být za určitých podmínek katalyzátorem společenských změn, nebo aspoň důležitým komentářem přispívajícím do diskuse o současných sociopolitických problémech.

JIŘÍ GRUBER
Smysl to má zásadní, ale v takové konstelaci by prospělo méně toho institucionalizovaného „elitářského“ umění a více toho každodenního a časově a místně dostupnějšího.

MARTINA ŠIKULOVÁ
Bez umění by svět už dávno shořel. V době bezmoci ho vnímám jako způsob, jak se znovu napojit na citlivost a lásku, a zároveň jako prostor, kde lze pojmenovat nepohodlná témata a představit si utopii, únik či odpor.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ
Najzásadnejšie diela naprieč históriou priamo reagovali na spoločenskú krízu a napätia. Osobne verím, že umenie má schopnosť pomenúvať to, čo je inak ťažko uchopiteľné a burcovať k akcii.

RACHAEL THORLEIFSON
Dělat umění má smysl vždycky. Je to svět, co by se sebou měl něco dělat.

MARTIN MLATEČEK
Má to smysl i ve chvíli, kdy svět nehoří? Přemýšlím, kdy naposledy nehořel. Kdybych se náhle rozhodl, že se místo umělce stanu požárním, svět stejně neuhasím. Na to je trochu velký. Hasit se dá jen lokálně, a to jde dělat i jako part-time job.

ŠIMON RYCHLÍK
Umění vnímám jako formu komunikace, reflexe a imaginace a má tím pádem smysl kdykoli, když doslova nehoří, v tom případě je dobré hasit, nebo utéct.

KAREL VLADYKA
Tuto otázku si kladu často: proč by svět potřeboval další drag queens, obrazy, instalace a divadla, když jsme svědky rozpadající se společnosti? Nakonec vždy dospěju k tomu, že přesně proto. Potřebujeme naději, krásu a společnou lidskost, abychom byli schopni vůbec dále pokračovat ve svých denních životech a ideálně také našli odvahu vymezit se proti nenávisti, fašismu a genocidám. V hloubi duše pořád věřím, že umění tuhle magickou sílu má, jinak už bych se na to dávno vykašlal.

MATYÁŠ FIALA

If it makes sense to get up in the morning.

VOJTĚCH HLAVÁČEK

In any case, even if all one had left was a pencil and paper.

DEMIAN KOVALOV

Yes, precisely such conditions are necessary for art to rediscover its function.

DAVID TUREK

Probably yes; I think it's harder for the individual, but it certainly makes sense from a historical perspective.

VIKTORIE MAJOBEROVÁ

I think the world has always been burning and to a certain extent, that feeds and shapes our work.

ENISA SKOKO

The world burned, is burning and will burn.

FILIP BRANDEJSKY

The world has been burning for centuries; only the scenery changes. Art is often a way to endure it all. And after all, at least something will remain after us that can be used for kindling.

MATĚJ HANUSCH

It does make sense. Perhaps more so than when the world isn't burning.

VOJTĚCH ČEPELÁK

Of course it does. Burning destroys; creating is the opposite.

PAVLA BASTLOVÁ

Yes, it does, even if it doesn't make sense. Culture is the foundation.

NINA SIBINSKÁ

When else does it make sense to create if not precisely when the world is on fire? I'd rather ask myself, what meaning would the world have if art weren't made even in such times?

MARTIN ŘEZÁČ

It does. Hopefully the world won't burn forever. I hope so. All we can do is trust that we won't burn out ourselves by then.

EVE DAVID PATERSON MILLER

Periods of instability make everyday behaviours more visible, and art can provide a framework to see these shifts.

ERFAN SABZIPOOR

Honestly, it's hard to justify making work that is only about myself or my own emotions while everything else feels so unstable. Art, for me, makes more sense as a shared process or a collective space rather than a solitary expression.

KRISTÝNA CVEJNOVÁ

If the world is on fire, inspiration for creation is everywhere. Art can help people realise they're not alone in this and offer hope that things will get better.

KEYA SINGH

It does not make "sense", but in many ways the world has always been on fire, and it has never made sense to make art. Art ideally preserves complexity, asks different questions, and refuses singular narratives. It does not matter whether it makes sense.

MATOUŠ KAŠPAR

I think art can be one way to cope with this on a personal level and to vent this pressure – to use this space to find some orientation in this crisis-ridden world.

VAVŘINEC VYORAL

When "the world is on fire", one naturally first imagines a struggle for survival and for basic certainties. In such a situation, art may seem unnecessary. At the same time, however, I believe that it is precisely in times of crisis that art makes sense, because it helps process fear, chaos and uncertainty.

VIKTOR PROKOP

The world is burning because we allow a few people to set it on fire. I'm not sure if we can change anything through art. It can give us the feeling that we're not alone in this, that others are experiencing something similar, that someone else's fate is also my fate. I feel that the more empathy we have for one another, the better the world can be for everyone.

POLINA REVUNENKO

Yes, it is precisely in such situations that art takes on fundamental significance for me. I come from a country at war and creating art has become both a source of support and a way for me to bring light, peace and meaning.

TADEÁŠ POCHMAN

Yes, but only up to a certain point. Then it becomes necessary to abandon artistic methods.

ANTONÍN ZÁVODNÝ

It is difficult to judge what makes sense and what does not. Given the bleak state of the world today, I see more meaning in direct, engaged activism, the activities of civic protest movements and social work rather than in the creation of works of art, which generally lack the mobilising power of direct action. I do believe, however, that under certain conditions, art can be a catalyst for social change, or at least an important commentary contributing to the discussion of current socio-political issues.

JIRÍ GRUBER

It makes fundamental sense but in such a context, we would benefit from less of that institutionalised "elitist" art and more of the everyday art that is more accessible in terms of time and place.

MARTINA ŠIKULOVÁ

Without art, the world would have burned down long ago. In times of powerlessness, I see it as a way to reconnect with sensitivity and love and at the same time as a space where one can name uncomfortable topics and imagine utopia, escape or resistance.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ

The most significant works throughout history have directly responded to social crises and tensions. Personally, I believe that art has the ability to name what is otherwise difficult to grasp and to rouse people to action.

RACHAEL THORLEIFSON

It always makes sense to make art. Art is not passive, "the world's got some changin' to do."

MARTIN MLATEČEK

Does it make sense even when the world isn't on fire? I wonder when it last wasn't on fire. Even if I suddenly decided to become a firefighter instead of an artist, I still wouldn't be able to stop the world from burning. It's a bit too big for that. You can only put out fires locally and that can even be done as a part-time job.

ŠIMON RYCHLÍK

I perceive art as a form of communication, reflection and imagination and therefore it makes sense whenever there isn't a literal fire – in which case it's good to put it out or run away.

KAREL VLADYKA

I often ask myself this question: why would the world need more drag queens, paintings, installations and theatre when we are witnessing a society falling apart? I eventually always come to the conclusion that it's precisely for that reason. We need hope, beauty and a shared humanity to be able to continue our daily lives at all and ideally also to find the courage to stand up against hatred, fascism and genocide. Deep down, I still believe that art possesses this magical power; otherwise, I would have given it all up long ago.

QUESTION 4: DOES IT MAKE SENSE TO CREATE ART WHEN THE WORLD IS ON FIRE?

Does my work have meaning at a time when all certainties are crumbling? Honest reflections on art as a tool for survival and on why art is the only logical counter to destruction.

5. OTÁZKA: CO BYL PLÁN B, POKUD BYSTE NEŠLI NA UMĚLECKOU ŠKOLU?

*Scenáristkou Simpsonových, krasobruslařem, vědkyní i uklízečem.
Anketa o tom, co by se stalo, kdyby diplomantstvo nešlo studovat umění.*

VAVŘINEC VYORAL

S odstupem šesti let studia je pro mě dnes představa, že bych se vydal jiným směrem, ještě vzdálenější než dřív. Tvorba je pro mě přirozenou součástí života, ne jen profesní volbou.

PAVLA BASTLOVÁ

Kdybych nestudovala uměleckou školu, nebyla bych takový hater. Umělecká škola mě naučila vidět svět kriticky.

ENISA SKOKO

Umění, jen ne se statusem studentky AVU a s možností zlepšovat se šest let. Práce na HPP a vyhoření, kompenzace dovolenými, na kterých utrácím peníze z práce, kterou (třeba) nenávidím.

EMA PROSOVÁ

Usilovala bych o to, dostat se mezi scenáristy seriálu Simpsonovi, abych mohla napravit škody, které tam za posledních dvanáct sérií napáchali.

FILIP BRANDEJSKÝ

Věnoval bych se krasobruslení. Rád bych se učil sestavy, zdokonaloval se v maličkostech a krásách pohybu. Poslouchal bych rytmus, měl flitrový oděv s třásněmi, ukláňel se publiku a poslouchal Prince.

KRISTÝNA CVEJNOVÁ

Měla bych život.

MATĚJ HANUSCH

Vrátneho na umělecké škole. Popřípadě školníka na umělecké škole. Možná snad uklízeče na umělecké škole. V nejhorším případě bych pak byl ministrem kultury.

JAKUB HONS

Pravděpodobně archeologii. Ale vzhledem k tomu, že jsem byl vyloučen z gymnázia kvůli matematice, dostal jsem se k umění. Možná bych dělal i zahradníka, to je fajn práce.

MARTINA ŠIKULOVÁ

Od malička mě zajímalo všechno živé. Přirozeně mě to přivedlo k vědecké a mikroskopické kresbě – pitvala jsem hmyz a drobné živočichy a dělala s nimi různé pokusy. Fascinace tělem a jeho strukturami by mě dříve či později nejspíš zavedla k patologii nebo vědeckému výzkumu.

JÁCHYM ŠIMEK

Asi bych studoval chemii. Musí být super analyticky zkoumat svět skrze složení, strukturu, vlastnosti a přeměny látek. Nebo bych byl egyptologem; od malička mě starověký Egypt fascinoval a drží se mě to doteď.

EMMA ŠTĚPÁNOVÁ

Nejspíš bych odjela na nějaký ostrovní stát, kde bych chtěla střídat pozorování kamenů, mraků a vody s pomocí při ochraně živočichů a ekosystémů. Mým idolem, kterého už od dětství obdivuji, je David Attenborough. Jeho celoživotní práce a oddanost živým tvorům po celém světě je pro mě velmi inspirativní.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ

Dřív by to byly asi rovnice, stroje nebo technika, ale teď bych to viděla spíš na sociální práci, genderová studia nebo ekologii.

POLINA REVUNENKO

Uvažovala jsem o studiu režie, protože mě vždy zajímala práce s příběhem, obrazem a emocií diváka.

VIKTORIE MAJOBEROVÁ

Na gymplu jsem měla skvělou profesorku na biologii, naprosto ovlivnila moje přemýšlení o světě a zapálila ve mně ohýnek v oblasti genetiky, medicíny, vědy, vlastně i přírody. Jediné, co rozhodlo o tom, že jsem nakonec šla na architekturu, byl

faktor, že přijímačky na umělecké školy se konají dříve než na ostatní školy.

ŠIMON RYCHLIK

Mimo umění by mě zajímala sociologie a interpretace studií pro širší veřejnost, například v organizacích jako PAQ Research nebo Re-set. Dál mě napadá práce u filmu nebo ve vývoji počítačových her.

MIROSLAVA MARTINCOVÁ

Kdybych nešla na uměleckou školu, pravděpodobně bych stejně hledala práci, která spojuje trpělivost, ruční činnost a cit pro materiál a kde je možné každým krokem přemýšlet a vidět smysluplný výsledek.

PAVEL GERYK

Asi něco s lidmi, dost mě fascinuje psychologie. Když jsem byl malý, chtěl jsem být buď malíř, nebo doktor.

MATĚJ PAVELKA

Pravděpodobně bych šel na speciální pedagogiku – baví mě pracovat s lidmi a čelit novým výzvám. Jako učitele mě láká různorodost a možnost propojit více disciplín: vizuální tvorbu s pedagogikou, sociálním kontextem a reflexí okolního světa.

EVE DAVID PATERSON MILLER

Kdybych nešla na uměleckou školu, ráda bych pracovala v oboru souvisejícím s arteterapií nebo v oblasti sociálních služeb, zejména v souvislosti s dyslexií. Zajímá mě, jak mohou vizuální a nelineární formy komunikace otevřít nové možnosti tam, kde jazyk představuje překážku.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ

Medzi moje záujmy patří aj hranie hier, takže by ma lákala oblasť game designu. Alternatívne by som uvažovala o niektorom z humanitných odborov. A ak by nič z toho nevyšlo, možno by som skončila pri streamovaní Minecraftu.

MICHAL ŠEFRÁNEK

Nedávno som nad tým premýšľal. Asi by som zostal na technickej a došľudoval architektúru tam, ale ak by ma to nenapľňalo ďalej, uvažoval by som o zmene povolania. Možno by som chcel byť vodičom električky alebo vlekárom niekde v Alpách či v Tatrách. Sú to povolania, v ktorých cítim pokoj a jednoduchosť, určitú samozrejmosť

každodenného pohybu. Príťahuje ma na nich ich obyčajnosť, rytmus a blízkosť prostredia – či už mestského alebo horského. Je v tom predstava života, ktorý sa odohráva v krásnom prostredí, bez potreby ho neustále vysvetľovať alebo meniť.

MARTIN ŘEZÁČ

Nejspíš bych hodně aktivně vařil nebo sportoval – nebo ideálně obojí. Možná bych si otevřel brasserii nebo spáti.

MARTIN MLATEČEK

Kdyby mě nevzali na AVU, asi bych se snažil uživit výrobou nožů, ale stejně bych ve volném čase maloval.

VIKTORIE SOUČKOVÁ

Nikdy jsem nepřemýšlela, že bych šla jinak.

RADIM BROŽ

Možná bych lovil motýly nebo lelky. Těžko říci.

VOJTĚCH HLAVÁČEK

Asi bych si založil bistro nebo bych pracoval v přístavu. Na tom teď ale nezáleží, já na uměleckou školu šel a ničeho nelituji.

MATĚJ PŠENIČKA

Vždy jsem měl k umění a performanci blízko. Osobně bych se asi nadále věnoval tanci či se ponořil více do herectví a hudby.

VAVŘINEC VYORAL

Looking back after six years of study, the idea that I might have gone in a different direction seems even more distant to me today than it did before. For me, creating is a natural part of life, not just a career choice.

PAVLA BASTLOVÁ

If I hadn't studied at art school, I wouldn't be such a hater. Art school taught me to view the world critically.

ENISA SKOKO

Art, but without the status of an AVU student and the opportunity to improve for six years. A full-time job and burnout, compensated by vacations where I spend money from a job I (maybe) hate.

EMA PROSOVÁ

I would have strived to become a writer for The Simpsons so I could undo the damage they've done over the last twelve seasons.

FILIP BRANDEJSKÝ

I would have taken up figure skating. I'd love to learn routines, perfect the little details and the beauty of movement. I'd listen to the rhythm, wear a sequined outfit with fringe, bow to the audience and listen to Prince.

KRISTÝNA CVEJNOVÁ

I'd have a life.

MATĚJ HANUSCH

A doorman at an art school. Or maybe a janitor at an art school. Maybe even a cleaner at an art school. In the worst-case scenario, I'd be the Minister of Culture.

JAKUB HONS

Probably archaeology. But since I was expelled from a secondary school because of math, I ended up in art. Maybe I'd be a gardener too; it's a nice job.

MARTINA ŠIKULOVÁ

Ever since I was little, I've been interested in all living things. Naturally, this led me to scientific and microscopic drawing – I dissected insects and tiny animals and conducted various experiments on them. My fascination with the body and its structures would likely have led me sooner or later to pathology or scientific research.

JÁCHYM ŠIMEK

I'd probably have studied chemistry. It must be amazing to analyse the world through the composition, structure, properties and transformations of substances. Or I'd be an Egyptologist; ancient Egypt has fascinated me since I was a child and that fascination has stayed with me to this day.

EMMA ŠTĚPÁNOVÁ

I'd have probably moved to some island country where I'd spend my time observing rocks, clouds and water while helping to protect wildlife and ecosystems. My lifelong idol, whom I've admired since childhood, is David Attenborough. His life's work and dedication to living creatures around the world are very inspiring to me.

AMÁLIE RYBÁKOVÁ

Before, it would probably have been equations, machines or engineering, but now I'd lean more toward social work, gender studies or ecology.

POLINA REVUNENKO

I considered studying film directing because I've always been interested in working with stories, imagery and the viewers' emotions.

VIKTORIE MAJOBEROVÁ

At my secondary school, I had a wonderful biology teacher who totally shaped my way of thinking about the world and sparked my interest in genetics, medicine, science – and nature in general. The only thing that ultimately decided I would study architecture was the fact that entrance exams for art schools take place earlier than those for other schools.

ŠIMON RYCHLÍK

Outside of art, I'd be interested in sociology and interpreting research for the general public, for example at organisations like PAQ Research or Re-set. I also think about working in film or video game development.

MIROSLAVA MARTINCOVÁ

If I hadn't gone to art school, I'd probably still be looking for a job that combines patience, manual work and a feel for materials – where I can think through every step and see a meaningful result.

PAVEL GERYK

Probably something involving people; I'm quite fascinated by psychology. When I was little, I wanted to be either a painter or a doctor.

MATĚJ PAVELKA

I would probably have studied special education – I enjoy working with people and facing new challenges. As a teacher, I'm drawn to the diversity and the opportunity to connect multiple disciplines: visual art with pedagogy, social context and reflection on the world around us.

EVE DAVID PATERSON MILLER

If I had not gone to art school, I would have liked to be working in a field connected to art therapy or support work, particularly in relation to dyslexia. I am interested in how visual and non-linear forms of communication can create access where language becomes limiting.

ALEXANDRA SUROVKOVÁ

My interests also include playing games, so I'd be drawn to game design. Alternatively, I would consider one of the humanities. And if none of that worked out, maybe I'd end up streaming Minecraft.

MICHAL ŠEFRÁNEK

I'd probably have stayed at a technical school and completed my architecture degree, but if, later on, the architecture profession had stopped fulfilling me, I'd have considered a career change. Maybe I'd want to be a tram driver or a ski lift operator somewhere in the Alps or the Tatras. These are professions in which I feel peace and simplicity, a certain naturalness in everyday movement. I'm drawn to their ordinariness, rhythm and closeness to the environment – whether urban or mountainous. There's an idea of a life that unfolds in a beautiful setting, without the need to constantly explain or change it.

MARTIN ŘEZÁČ

I'd probably cook or play sports a lot – or ideally both. Maybe I'd open a brasserie or a convenience store.

MARTIN MLATEČEK

If they hadn't accepted me into the Academy, I'd probably have tried to earn a living making knives, but I'd still have painted in my free time.

VIKTORIE SOUČKOVÁ

I never thought about going anywhere else.

RADIM BROŽ

Maybe I'd be catching butterflies or hanging around. Hard to say.

VOJTĚCH HLAVÁČEK

I'd probably open a bistro or work in a port. But that doesn't matter now; I went to art school and I don't regret a thing.

JIŘÍ GRUBER

If the question is about what I would have studied instead of art school, it would most likely have been a humanities subject. If the question is more about my professional path – it's hard to imagine exactly what would be different. After all, even in my current situation, my main source of income unfortunately doesn't come from the arts.

MATĚJ PŠENIČKA

I've always been close to art and performance. Personally, I'd probably continue to focus on dance or delve deeper into acting and music.

QUESTION 5: WHAT WAS YOUR PLAN B IF YOU HADN'T GONE TO ART SCHOOL?

Simpsons screenwriter, figure skater, scientist or cleaner. What would have happened if the diploma students hadn't studied art.

6. OTÁZKA:
NA ZÁVĚR KAŽDÉ ANKETY MUSÍ BÝT OTÁZKA
O BUDOUCNOSTI. PROTO SE DIPLOMANTSTVA
PTÁME, JAKÝ JE NEJLEPŠÍ PROJEKT ČI
UMĚLECKÉ DÍLO, KTERÉ SE VÁM PROZATÍM
NEPODAŘILO REALIZOVAT, A PROČ?

MARTIN MLATEČEK

(pozor!) Hm.....
.....nevím.....no.....ne.....
fakt.....
.....
nevím.....
.....jo.....?

QUESTION 6:
EVERY SURVEY MUST CONCLUDE WITH
A QUESTION ABOUT THE FUTURE. THAT IS WHY
WE ASKED THE DIPLOMA STUDENTS: WHAT IS
THE BEST PROJECT OR WORK OF ART THAT YOU
HAVE NOT YET MANAGED TO CREATE AND WHY?

MARTIN MLATEČEK

(watch out!) Hmmm.....
.....
.....I don't know.....well.....
no.....really.....
.....I don't
know.....
.....got it.....?

Oko bouře / Eye of the Storm
Diplomky AVU 2026 / AVU Graduates 2026
19.–28. 6. 2026 / 19–28 June 2026
Budovy AVU / AVU Buildings

Kurátorka / Curator: Hana Janečková
Editace / Editing: Hana Janečková, Elena Pecenová,
John Hill
Texts / Texts: Hana Janečková, Elena Pecenová,
Denisa Michalinová
Překlady / Translations: Tomáš Míka
Korektury / Proofreading: Dagmar Pílařová, John Hill
Grafický design / Graphic Design: Štěpán Marko
Fotografie / Photography: Radek Dětinský, archiv
diplomantů a diplomantek
Produkce výstavy / Exhibition Production:
Veronika Zapatová
Vedoucí Oddělení komunikace / Head of the
Communications Department: Vít Novák
Technická realizace / Technical Production: Vlasta
Elmerová, dílny AVU / AVU Workshops, Jana Jenšovská,
Zdeněk Kracík, Milan Trýb
Tisk / Print: Tiskárna Helbich, a. s.
Papír / Paper: Magno Volume 115 gm², Fluo Poster 90 gm²
Počet výtisků / Print Run: 400 ks / 400 pcs

Vydala Akademie výtvarných umění v Praze, 2026
Published by Academy of Fine Arts in Prague, 2026
ISBN 978-80-88366-96-6

diplomkyavu.cz
avu.cz
IG @avu_prague

9 788088 366966

VÝDALEK AKADEMIE
VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
V PRAZE, 2026

JAMES BALDWIN
ALWAYS COMING
TO AMERICA

ACADEMY OF FINE ARTS
PRAHA, 2026

ISBN 978-80-88366-96-6